

ANIMORPHS

THE STRANGER

K. A. APPELGATE

 SCHOLASTIC

Kẻ Lạ Mặt

Series Animorphs Phần 7

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 6](#)

[DO THẨM HẠNG ĐỊA NGỤC](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[LỰA CHỌN SINH TỬ](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

TẬP 6: TÙ NHÂN

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Trong một lần phá huỷ vũng Yeerk mini trong một bệnh viện, thật không may, Jake bị trượt chân chúi đầu vào vũng Yeerk. Một tên Yeerk thừa cơ chui vào lỗ tai của Jake, biến Jake thành kẻ bị Mượn xác. Ba ngày bị trói chặt trong rừng, Jake và tên Yeerk đều trở thành tù nhân. Bằng mọi cách, tên Yeerk cố gắng chạy trốn, song với sự đấu tranh quyết liệt của Jake, cùng với sự giúp đỡ hết mình của những người bạn, Jake đã được cứu thoát khỏi tên Yeerk nhờ bản, do bị đối tia Kandrona. Jake thấu hiểu được nỗi khổ sở khi bị ép buộc thành kẻ nô lệ của Tom và Jake đã bóp méo giọng nói của mình, gửi cho chính Tom một lời nhắn hãy vững tâm và hy vọng vào tương lai.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Gián, Ruồi

Marco: Gián, Ruồi.

Rachel: Gián, Ruồi, Cú sừng

Cassie: Gián, Ruồi, Cú sừng

Tobias:

Ax: Gián, Ruồi, Jake

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Gián, Ruồi, Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Sói, Kiến

Marco: Gián, Ruồi, Khỉ đột

Rachel: Gián, Ruồi, Sói, Voi, Cú sừng

Cassie: Gián, Ruồi, Sói, Voi, Cú sừng, Bọ chết

Tobias:

Ax: Gián, Ruồi, Jake

CHƯƠNG 1

Bữa đó là tối Chủ nhật. Đêm đã khuya. Màn biểu diễn cuối cũng ở rạp xiếc đã kết thúc. Lều bạt và xe moóc được thu về phía sau đại hí trường Arena. Đó là nơi người ta tổ chức các buổi nhạc rock, trượt băng nghệ thuật, thi bóng rổ, và là nơi các gánh xiếc biểu diễn.

"Đó nha, cả hai đứa mình cùng thấy rõ rồi đó," tôi nói với Cassie. "Bồ đừng có nói với mình là bồ không phát khùng lên đấy! Thằng cha ngu xuẩn ấy chọc con voi bằng cây chích điện mà bồ không điên tiết lên sao?"

"Sao lại không, Rachel," Cassie đáp. "Mình chán ba cái rạp xiếc đến tận cổ luôn."

"Mình cũng vậy, nhưng ba mình lại có vé, và đây lại nằm trong chương trình đi chơi hai tuần một lần của ba với mấy chị em mình. Mình đành phải đi chứ sao."

Chiều nay ba đã đưa tôi cùng với hai đứa em gái của tôi đến rạp xiếc sớm hơn thường lệ. Ba mẹ tôi đã li dị, vì vậy cứ hai tuần một lần ba lại tổ chức các cuộc đi chơi nho nhỏ như thế này để hai bố con sum vầy. Thỉnh thoảng thì chỉ có tôi và ba. Lúc thì chạy xe đạp lòng vòng với nhau, lúc thì đi coi đá banh hoặc các hội thao. Cả ba và tôi đều thích những trò đó, nhưng hai đứa em gái của tôi, Jordan và Sara, thì hổng mấy hứng thú.

Mấy đứa em tôi rất khoái rạp xiếc, tôi thì lại hổng thích nơi đó chút nào. Chắc bởi tôi đã lớn. Chính vì vậy mà tôi lôi Cassie theo để có người cùng nói chuyện trong khi hai đứa em tôi mê mẩn với các chú hề và những trò linh tinh khác...

Nhưng dù sao thì đó cũng là cơ hội để tôi được ở gần bên ba nên tôi cũng thích. Ai cũng nói tôi giống ba tôi lắm. Ba táo bạo thế nào thì tôi cũng táo bạo thế ấy. Ba dường như luôn tự tin vào bản thân, và tôi đoán là người ta nghĩ tôi cũng vậy luôn. Cả ba và tôi đều mê môn thể dục. Hồi còn trẻ, xem nữa ba tôi đã lọt vô đội tuyển Olympic quốc gia rồi đó.

Dĩ nhiên, tôi không bao giờ hé môi cho ba biết về một cuộc sống khác của mình. Nhưng giá mà nói được thì hay biết mấy. Hẳn là ba sẽ lo lắng cho tôi ghê lắm, nhưng đồng thời ba cũng sẽ nghĩ chuyện đó rất tuyệt. Ba tôi luôn ủng hộ hết mình cho lẽ phải. Tôi cho rằng ba sẽ khâm phục những gì tôi đã làm. Thiệt đã hết sức khi cảm thấy ba mình khâm phục mình.

Ở khu lều nhỏ và xe moóc bên ngoài hí trường không chộn rộn cho lắm. Tôi có thể nghe thấy tiếng chó đang sủa, tiếng cười khàn khàn vọng đến từ một chiếc xe moóc sơn màu sáng. Tôi ngửi thấy những mùi thường gặp trong rạp xiếc: mùi phân, mùi cỏ, mùi bia, mùi kẹo bông...

Có vài chú cảnh vệ đứng quanh khu đó, nhưng tôi chẳng sợ họ. Tôi đã từng một chọi một với những tên lính Hork-Bajir mà. Nếu bạn đã từng ướn nhau với một trong những lưỡi dao cạo di động cao đến hai mét một thì những con người bình thường này đâu có nhằm nhò gì...

Cassie và tôi bước rất nhẹ qua chuồng cạp. Ba chú mèo lớn chỉ nhìn theo tụi tôi một cách thờ

ơ. Trời đã tối rồi. Chúng muốn trở về rừng rậm. Vậy mà chúng lại phải ở trong một cái chuồng nhỏ xíu, bị giam hãm trong cơn ác mộng do con người chế tạo ra.

Rồi tôi nhìn thấy bãi quây voi. Có một hàng rào chắc chắn vây quanh bốn con voi châu Á to lớn. Chúng hơi khác một chút so với loài voi châu Phi mà tôi biết rất rõ. Nhưng dù sao chúng cũng là voi như nhau cả thôi.

Cassie và tôi đã đến bãi quây voi trước giờ diễn xiếc và đã được coi cách người huấn luyện đối xử với lũ voi. Ông ta dùng một cây roi điện để điều khiển các con thú.

Sau đó, trong suốt buổi trình diễn, ông ta làm ra vẻ rất yêu quý những con voi của mình. Nhưng tôi đã được nhìn thấy cây chích điện. Ngồi ở dưới, người tôi cứ sôi lên sùng sục suốt cuộc biểu diễn. Tôi phải làm gì đó mới được...

Tên của lão huấn luyện voi là Josep gì gì đó, rất khó phát âm.

Được rồi, ngài Josep ạ, ngài sắp có một kỉ niệm nhớ đời đấy.

"Có ai quanh đây không?" tôi hỏi Cassie.

"Rachel, Jake sẽ lên lớp bồ về chuyện lộn xộn này cho coi," Cassie cảnh cáo tôi.

Tôi mỉm cười: "Lên lớp hả? Nghe cứ như là mẹ mình nói vậy... Lên lớp thì sao chứ?"

Cassie nhún vai và cười bẽn lễn: "Mình hổng biết nữa. Ba mình nói kiểu đó suốt ngày. Mình đang ráng tỏ ra có trách nhiệm, chín chắn và người lớn đó."

"Coi nè, mình sắp hành động đây," tôi nói.

Cassie thở dài. "Tại sao mình lại để bồ lôi kéo vô chuyện này nhỉ?"

"Bởi vì bồ biết rõ là Rachel này làm đúng mà."

Cassie đảo mắt. "Nhưng đừng có làm cho lão ta bị thương đó nha."

"Tốt hơn hết là lão ta đừng có mang theo cây chích điện đó, nếu không thì mình thề là sẽ..."

Tôi để ý thấy Cassie ngừng bước. Nhỏ nhìn tôi một cách buồn rầu. Như thể nhỏ cảm thấy xấu hổ về tôi vậy.

Tôi nhượng bộ: "Được rồi, được rồi. Mình sẽ chỉ *nói chuyện* với lão ta thôi. Đừng nhìn mình kiểu đó nữa. Mình hổng ưa cái kiểu nhìn đó chút nào..."

Tôi tìm thấy cánh cửa vào chỗ quây voi và mở nó ra. Tôi lén vô, trong lúc Cassie canh chừng phía sau lưng tôi. Tôi di chuyển chậm rãi, không gây ra một tiếng động nào khiến lũ voi bị đánh động.

Lũ voi này có lẽ cũng hiền lành thôi, nhưng chúng bực quá đi...

Tôi tiến đến một góc xa và tối trong bãi quây và bắt đầu nghi thức tập trung tâm trí quen thuộc. Tôi tập trung vào con voi, con voi *của tôi*, con voi mà ADN của nó đã là một phần trong tôi.

Và rồi tôi bắt đầu biến đổi.

CHƯƠNG 2

Người ta nói rằng tôi xinh đẹp. Tôi cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó lắm. Nhưng sẽ chẳng có ai chứng kiến cảnh tượng tôi biến đổi thành một con voi mà lại xài hai từ "xinh đẹp" để tả tôi đâu.

Tôi cảm thấy chân tay bắt đầu dày cui.

Tôi ngấm làn da của mình đang trở nên khô và xám như bùn.

Tôi cảm thấy cái vòi đột nhiên mọc ra khi mũi và môi trên của tôi dường như bung ra ngoài.

Tôi cảm thấy mấy cái răng cửa bắt đầu mọc ra dài hơn, dài hơn nữa, trở thành những cái ngà dài và nhọn hoắt. Dù gì đi nữa thì đó cũng là cái cảm giác rùng mình sờn gáy luôn đó. Hồng có đau, nhưng mà ớn lắm.

Tôi đang bụi ra. Thiệt là bụi và đang đạt đến trọng lượng vài ngàn kí.

Vài ngàn kí lặn đó.

Tôi cao khoảng ba mét sáu hay ba mét chín gì đó, và có đôi tai giống như cái khăn tắm tổ chảng. Ngoài ra tôi còn có một cái đuôi nhỏ tí xíu. Giờ đây tôi đã là một con voi châu Phi trưởng thành và sẵn sàng, ừm, nói chuyện đôi chút với cái lão Josep Gì Gì Đó.

"Hhhuuuuhhrrroooooooooommm!"

Tôi đưa vòi lên và bắt đầu nổi một hồi kèn. Đó là tiếng kêu của một con voi đang giận cảnh hông.

"Lẽ ra bồ nên báo cho mình biết trước," tôi nghe tiếng Cassie thì thảo. "Mình toát hết cả mồ hôi rồi đây nè."

Khoảng ba phút sau, tay huấn luyện thú vội vã lao vào bãi quây. Trong bóng tối, những gì lão ta thấy chỉ là những cái bóng xám xịt của những con voi... Chính xác thì tôi không hề lẫn trốn, bởi vì, khi bạn là một con voi thì bạn không thể không gây ra tiếng động và cũng không thể thu mình lại được. Nhưng tôi đứng ở phía đằng sau cho tới khi lão ta đã vô hản trong bãi quây.

Rồi...

Tôi tiến lên phía trước, vệt hai con voi khác sang bên cạnh.

Tay huấn luyện thú há hốc miệng ra nhìn tôi chăm chăm: "Cái gì? Cái gì thế này...?"

Đột nhiên, bằng một chuyển động cực kỳ mềm mại, trong lúc lão ta đang đứng như trời trồng, tôi nhẹ nhàng quấn cái vòi quanh thắt lưng lão.

"Hây! Hây! Mày đâu có thuộc đàn voi của tao!"

Tiền đây xin nói về mấy cái vòi voi. Chúng khéo léo đến nỗi tôi có thể dùng vòi nhấc một hột gà lên mà không làm bể nó. Hoặc búng nguyên cả một cái cây và quả nó qua sân.

Lão Josep Gì Gì Đó rành điều này quá mà.

Tôi quần vòi chặt quanh thắt lưng lão ta và nhấc bổng lão lên khỏi mặt đất. Đôi chân lão đập loạn xạ trong không khí, còn hai tay thì đập một cách yếu ớt vào cái vòi của tôi.

Tôi nhấc lão lên ngang tầm mắt.

<Chào ông, Josep,> tôi nói bằng ý nghĩ.

"Cái gì vậy...? Ai? Ai nói thế? Tôi nghe ai đó nói mà!"

<Tui,> tôi đáp. <Tui nói đó. Coi đây, Josep, tui là Voi Cảnh sát Quốc tế. Chúng tôi nhận được một số đơn than phiền về ông>

"Thật điên rồ! Chuyện này thật *điên rồ*! Mà là ai? Đây là một trò đùa phải không?"

Tôi liền xiết chặt lão ta thêm một chút nữa. Chỉ vừa đủ để lão cảm thấy khó thở thôi.

<Nè, ông biết là tôi có thể xiết ông dễ dàng như bóp một ống kem đánh răng vậy. Cho nên, hãy nghe đây. Hiện nay ông đang dùng cây chích điện đối với mấy con voi của ông. Việc này phải chấm dứt ngay.>

"Nhưng..." ông ta thở khò khè. "Chúng nó... là... tài sản... của tôi mà!"

Người đàn ông này vẫn chưa nhận thức được vấn đề. Vì vậy tôi nói vòi ra một chút và nâng lão ta lên ngay phía trên đầu ngà bên trái của tôi. Trông lão hết một con giun sắp bị móc vô lưới câu vậy.

<Chỉ một cú giật là tôi có thể biến ông thành món thịt nướng xiên đó. Bây giờ thì ông lắng nghe tôi nói chứ?>

"Dạ! Dạ! Tôi xin nghe," lão ta rối rít. "Tôi đang chăm chú lắng nghe mà."

<Không được dùng cây chích điện nữa. Không được dùng thứ gì gây đau như thế nữa. Hiểu tôi nói gì chứ?>

"D... d... d... dạ."

<Tôi sẽ canh chừng ông đó. Nếu ông còn tái phạm, tôi sẽ gấp lại ông đấy. Lúc đó tôi có xiết ông toét ra như một cái xúc xích nướng quá lửa thì cũng đừng có mà trách nhe. Ông hiểu rồi chứ?>

"D... d... d... dạ."

<Josep, ông bay được chứ?>

"Cái gì? Bay á? Không, không, dĩ nhiên là không rồi."

<Tôi cá là ông biết bay đó,> tôi nói, và rồi... với một cái hất đầu và xoắn vòi khéo léo, tôi đã khiến cho cái lão Josep Gì Gì Đó bay thật sự.

Lão ta hạ cánh an toàn xuống nóc một chiếc lầu. Xa khoảng, ồ, sáu mét lận.

"Giờ thì chúng ta có thể về nhà rồi chứ?" Cassie hỏi.

CHƯƠNG 3

"Em quăng lão ta lên trời hả?" anh Jake hỏi. "Có cần làm đến mức đó không?"

"Cần chứ. Tại lão làm em tức quá đi," tôi đáp.

Sau bữa tối hôm đó, vào ngày thứ Hai, lúc tan trường, bọn tôi lợi bộ xuyên qua rừng. Tôi, Cassie, Jake, Marco và Tobias.

Dĩ nhiên là Tobias không thực sự lợi bộ. Cậu ấy bay phía trên đầu cả bọn, chuyển từ cảnh này sang cảnh khác. Mặc dù loài điều hầu đuôi đỏ rất thánh tai nhưng Tobias vẫn phải giữ khoảng cách gần mới nghe được mọi người nói gì.

"Rachel nè, anh rất đồng cảm với em," anh Jake nói rất ngọt, "nhưng anh không nghĩ công việc của chúng ta là đi sửa lưng thiên hạ về cách cư xử với các con thú đâu..."

Tôi nhìn sang Cassie. Nhỏ nháy mắt với tôi. Anh Jake hổng biết chuyện Cassie cũng có mặt ở đó tối qua... Cassie và Jake mến nhau. Nhỏ hổng muốn ảnh nổi khùng với nhỏ.

Với tôi thì lại khác. Mọi người dư biết tôi khoái làm gì là làm liền.

"Tụi mình còn ối chuyện khác phải lo đấy," Marco căn nhắc. "Ông hoàng Andalite tặng tụi mình phép biến hình đầu phải để lập Hội Bài trừ Tệ bạo hành với các con thú..."

"Được rồi," tôi nói, với cái kiểu không hẳn là thừa nhận mình sai. "Nhưng làm gì mà bỏ nghiêm trọng dữ vậy, Marco?"

"Đợi đến lúc tụi mình tìm thấy Ax đã. Tui hổng muốn phải nói đi nói lại một chuyện hoài."

Tôi bỗng cảm thấy phẫn khích hẳn. Không thể không chú ý đến sự căng thẳng trong giọng của Marco. Có chuyện giạt gân đây. Tôi ngửi thấy mùi hiểm họa trong không khí, mà như thế có nghĩa là hành động...

"Bồ không thích nói đi nói lại một chuyện từ hồi nào vậy?" Anh Jake chọc Marco. "Tui từng thấy bồ kể một câu chuyện tiểu lâm chán ngắt có đến tám chín chục lần mà."

"Đó là tại bồ," Marco nói. "Nếu bồ cười ngay lần đầu thì tui đâu có cần kể đi kể lại hoài."

Gần đây Marco có thay đổi chút ít. Cậu ấy hết cường lại việc trở thành một hội viên Animorphs như trước. Tôi cũng hổng biết tại sao. Có lẽ vì ba của Marco cuối cùng cũng đã nguôi ngoai vì cái chết của mẹ cậu ấy. Chẳng biết nữa...

<Ax tới rồi kìa,> Tobias từ trên cao kêu vọng xuống. <Mình nghĩ là Ax cũng thấy tụi mình rồi đó.>

Tôi nghe tiếng lá khô kêu rào rào, tiếng móng guốc dậm nhè nhẹ trên lá thông.

Rồi, bằng một cú nhảy qua thân cây đổ, Ax hạ xuống cách bọn tôi chừng một mét.

<Xin chào hoàng tử Jake,> Ax nói. <Chào tất cả.>

"Chào Ax," Marco đáp. "Anh sao rồi?"

<Tuyệt vời. Bữa qua, lúc ở trên đồi, tôi đã bị một con mèo rất bụi tấn công. Các bạn kêu con đó là gì nhỉ? Báo Cougar hả? Hứng ghê vậy đó.>

"Anh không sao chứ?" tôi hỏi.

<Chắc rồi, Rachel. Và tôi cũng không hại con báo đâu, Cassie. Dù sao thì nó cũng không bị thương nặng lắm đâu. Nhưng tôi nghĩ là lần sau nó sẽ thôi không tìm cách xoi tái tôi nữa.> Ax mím một nụ cười rất lạ lùng của người Andalite, một cách biểu lộ không cần đến miệng.

Marco đảo mắt. "Nè mấy bồ, tui muốn nói điều này: Ax và Rachel là cặp bài trùng. Cả hai đều tàng tàng sao ấy. Rồi sẽ có ngày hai người này làm đám cưới trong khi nhảy bằng dây co dẫn xuống miệng núi lửa đang sôi sùng sục cho coi."

Tôi hơi lúng túng một chút. Hổng phải vì Marco cho là tôi quá táo tợn, mà vì thực tình tôi không để ý tới Ax theo cách đó.

"Thôi nào, Marco, bây giờ cả bọn đã đông đủ, bồ có thể nói cho mọi người biết lí do *tại sao* bọn mình lại phải tụ tập ở đây rồi chứ," anh Jake vô đề.

Tôi liếc nhìn lên Tobias đang đậu trên cây. Dĩ nhiên cậu ấy chẳng bộc lộ gì hết. Cậu ấy chỉ chiếu ánh mắt sắc lẹm vào Marco.

Marco có vẻ kên kên khi cả bọn quây xung quanh cậu ấy.

"Đây là một chuyện đòi hỏi sáng kiến, can đảm và, phải nói là cả sự thông minh xuất chúng nữa," Marco bắt đầu thuyết.

"Thôi, thôi, bồ cứ nói toẹt chuyện gì xảy ra đi, Marco," tôi can ngăn. "Đừng có tìm cách làm tụi này hồi hộp nữa."

"Rồi," cậu ấy cười một cách dễ dãi. "Thưa các chiến hữu Animorphs... Tobias và tui đã lần ra một lối vô VŨNG YEERK!"

CHƯƠNG 4

"**M**ột lối vô vũng Yeerk hả?" tôi lặp lại. "Ở đâu? Bằng cách nào?"

Tôi ngó quanh những đứa kia coi tụi nó phản ứng ra sao. Hừ, bọn tôi đã từng xâm nhập vũng Yeerk để cố cứu anh Tom nhưng thất bại... Một kỉ niệm chẳng vui vẻ gì.

Tôi thấy Cassie rùng mình.

Marco nói. "Mấy bồ biết rồi đó, vũng Yeerk nằm bên dưới trường học của tui mình, nhưng nó còn rộng ra đến cả trại lính cứu hoả, vài trạm xăng và phần lớn khu thương xá nữa."

Ax gật đầu. <Các vũng Yeerk thường rất rộng và có thiết bị tối tân. Chúng là một phần quan trọng trong đời sống của bọn Yeerk. Đối với bọn chúng, những vũng ấy giống như rừng cây và đồng cỏ đối với người Andalite.>

"Tobias và tui đã lập một chương trình giám sát," Marco nói tiếp. "Cả tuần rồi hai đứa tui đã theo dõi từng bước tên Mượn xác Người số dzách của chúng ta - ông Hiệu phó Chapman, bất kể nơi nào mà tui tui có thể tiếp cận được. Tobias thì theo dấu ống từ trên trời, còn tui thì bám gót ống vô trong một toà cao ốc."

"Sao bồ không để tui này tham gia với?" tôi chất vấn.

Marco nhún vai: "Việc đó chỉ cần hai người là đủ."

Anh Jake cũng có vẻ khó chịu như tôi.

Nhưng rồi tôi bỗng hiểu vì sao Marco đã nín thinh chuyện này. Anh Jake vừa trải qua một thử thách kinh hoàng: trong ba ngày liền anh đã là một kẻ Bị mượn xác, một tù nhân trong chính cơ thể mình. Marco muốn anh Jake được nghỉ ngơi ít lâu...

"Vậy thì lối vô vũng Yeerk ở đâu?"

"Nói ngắn gọn nha: trong một phòng thử quần áo của tiệm Gap. Trong khu thương xá. Lối vô ở đó. Bọn chúng vô trống, làm như thử đồ, rồi chẳng thấy chui ra."

<Ít ra là chúng không ra từ tiệm Gap.> Tobias bổ sung. <Chúng ra từ rạp chiếu bóng. Khi tan rạp, bao giờ lượng người cũng đông hơn lúc vô.>

"Vô bằng lối tiệm Gap, ra từ rạp chiếu bóng," Marco bật cười. "Tụi Yeerk này có vẻ sành văn hoá Mèo quá hả!"

"Làm giỏi đó," anh Jake gượng gạo thừa nhận. "Câu hỏi bây giờ là: tui mình sẽ làm gì đây?"

<Tấn công!> Ax trả lời ngay lập tức.

"Chúng ta đã thử sức một lần rồi," Cassie ôn tồn. "Và không thể nói là thắng. Có cả đồng Hork-Bajir và Taxxon dưới đó cùng tụi Mượn xác Người. Cả *hắn* cũng ở đó... Visser Ba. Chính tại đó Tobias đã bị kẹt trong lốt chim..."

"Nói đúng hơn là tui mình đã bị dẫn như tử," tôi tán thành. "Ax nè, anh biết là tôi bao giờ cũng giờ cả hai tay biểu quyết ứnh, nhưng vũng Yeerk đúng là quá sức đó."

<Một chiến binh được đánh giá bằng sức mạnh của kẻ thù,> Ax bướng bỉnh. Nhưng giọng anh không còn hăng hái như trước nữa.

"Vụ tấn công vũng Yeerk coi như bỏ," tôi làm bầm. Nhưng một ý nghĩ chợt đến với tôi. "Nè, Ax, anh có thể nói cho bọn này biết chút ít về Kandrona hôn?"

Ax xoay đầu qua phía tôi trong khi đôi mắt vòi chậm chậm quay hết phía nọ sang phía kia như muốn tìm xem có gì bất ổn trong rừng không. <Kandrona là một kiểu mặt trời thu nhỏ của bọn Yeerk. Nó phóng các tia Kandrona vào các vũng Yeerk. Đó là nguồn dinh dưỡng của bọn Mượn

xác. Đó là lí do cứ mỗi ba ngày bọn Yeerk lại phải về vũng tắm tia Kandrona.>

"Vậy thì chỗ yếu của chúng đúng ra không phải là vũng Yeerk mà là cái món Kandrona, cái vàng mặt trời thu nhỏ đó." Tôi kết luận.

<Nhưng nguồn Kandrona có thể ở cách xa vũng Yeerk tới nhiều dặm lận,> Ax giải thích. <Các tia Kandrona có thể được chiếu tới vũng gần như từ mọi nơi. Cho nên mặc dù tôi ủng hộ tấn công vũng Yeerk, song chúng ta đừng trông đợi tìm thấy nguồn Kandrona ở đó.>

"Mình tán thành," tôi nói. "Nhưng nếu tụi mình không *tấn công* vũng Yeerk, mà chỉ xuống đó để do thám thôi thì sao? Biết đâu lại có thể tìm ra chỗ đặt nguồn Kandrona?"

Marco bật cười. "Thế mới đúng là Rachel chớ. Bờ bắt đầu làm tui lo ngay ngáy rồi đó. Bờ nói nghe chí lý thiệt."

"Một nguồn Kandrona thì bao lớn?" anh Jake băn khoăn.

<Chuyện đó phụ thuộc vào số lượng vũng mà nó cung cấp năng lượng. Nó có thể lớn bằng cả nhà kho của Cassie, mà cũng có thể nhỏ bằng một chiếc xe hơi của con người.>

"Bằng một chiếc xe hơi thôi ư? Chắc chắn một nhúm con nít như tụi mình cũng dư sức phá banh một chiếc xe hơi," Marco cà rỡn.

"Chuyện này sẽ gây thiệt hại nhiều ít cho bọn Yeerk?" tôi hỏi. "Nó có đáng cho tụi mình liều mạng xuống đó lần nữa hay không, xuống cái vũng Yeerk khỉ gió ấy?"

Cả bọn ngó vô Ax.

<Cái đó cũng tùy. Nếu như chúng có một nguồn Kandrona khác để thế vô, thì việc ta làm hỏng thiệt hại cho chúng bao nhiêu. Dầu sao chúng cũng có một nguồn dự trữ đặt trên phi thuyền mẹ, và khó có thể quét sạch trơn tất cả các nguồn Kandrona.>

Cả bọn ỉu xiu...

<Tuy nhiên, chẳng tiện lợi cho bọn Yeerk chút nào nếu như chúng phải đưa tụi Mượn xác Người đi đi về về từ Trái Đất tới phi thuyền mẹ để bảo toàn sự sống...>

"Vậy chúng sẽ làm gì?" Marco băn khoăn. "Visser Ba sẽ phản ứng thế nào?"

"Hắn sẽ cứu vãn tối đa trong khả năng của hắn. Còn thì sống chết mặc bay." Tôi đáp.

<Phải đó,> Ax tán thành. <Đó sẽ là một đòn chí mạng. Lực lượng của chúng sẽ bị yếu đi rất nhiều.>

Ngay lúc ấy tôi nhận ra là cả bọn sắp thực hiện cái điều ấy. Chúng tôi sắp trở lại vũng Yeerk.

CHƯƠNG 5

"Chiều nay ăn gì vậy mẹ?" về đến nhà là tôi hỏi mẹ liền. Lợi bộ trong rừng làm tôi đói dữ, mà

chẳng cứ đi rừng, lêu têu bên ngoài là tôi chóng đói vậy đó.

Cả nỗi sợ cũng làm tôi đói nữa. Tôi vẫn còn giữ nguyên trong đầu những hình ảnh về vùng Yeerk. Những cái chuồng đầy nhóc vật chủ bị cưỡng bức - những con người và dân Hork-Bajir, trong lúc họ tạm thời thoát khỏi bọn Yeerk kí sinh.

Tôi vẫn nghe thấy tiếng họ. Số đông khóc lóc trong khi đợi đến lúc bị kí sinh trở lại. Số khác la hét. Một số lại van xin lòng thương hại.

Hay thậm chí còn tệ hơn nữa...

Mẹ tôi đang đứng cạnh bệ bếp. Mẹ ăn vận tươm tất hơn các buổi chiều thường ngày. Mẹ nhai nhóp nhép miếng bánh mì khô một cách căng thẳng và ngó mông lung đầu đó.

"Mẹ? Con chào mẹ."

Mẹ có vẻ như đã không thấy tôi. "Ồ, chào cưng."

"Mẹ có gì cho con ăn đó? Con đang đói muốn chết đây."

"Ba con sắp tới bây giờ. Tối ăn bữa chiều. Ba nói ba sẽ đem theo món gì đó."

Tôi cảm thấy bụng mình nhói lên. Có cái gì không ổn rồi.

Kể từ ngày ba mẹ li hôn, ba tôi chẳng bao giờ tới đây ăn cơm.

Tôi hết thấy đói luôn. "Có chuyện gì vậy mẹ?" tôi hỏi.

Dù cố gắng nhưng mẹ vẫn không giấu nổi vẻ lo âu trên gương mặt. "Ba con có chuyện muốn nói với các con đó. Lẽ ra ông đã phải nói vào bữa tối ở rạp xiếc rồi. Mẹ chắc ông quên."

Cái cách mẹ nói câu "Mẹ chắc ông quên" khiến tôi thấy rõ mẹ không hề nghĩ đó là thiệt.

Tôi cầm lấy cánh tay mẹ. "Mẹ à? Con hổng ưa bị hồi hộp chút nào đâu. Vậy mẹ hãy..."

Chuông cửa reng.

Tôi nghe thấy tiếng Sara chạy xuống cầu thang. Rồi tiếng Jordan la: "Xuống cầu thang đừng có chạy, ngã gãy cổ bi giờ." Nhỏ là cứ như là mẹ vậy, làm cho mẹ và tôi phải mỉm cười.

"Chắc là ba con đó."

Tôi bước ra...

Sara đang nhảy tót vô lòng ba, còn Jordan thì đứng lẩn chần cách đó chừng một mét. Jordan liếc tôi vẻ dò hỏi. Không như Sara, Jordan đã đủ lớn để nhận thức được rằng có chuyện gì đó...

Tôi nhún vai và lắc đầu.

"Rachel!" ba tôi kêu. "Con gái ba sao vậy? Tối đỡ cho ba cái túi đi chớ. Đồ ăn Thái đó. Chúng ta có cà ri nè, gà sa tế nè, và tôm rồng nữa đó."

Ba đưa tôi một túi giấy. Tôi thấy ba có vẻ tưng bừng quá mức.

Ba tôi làm ở đài truyền hình địa phương. Ngoài việc thực hiện nhiều phóng sự điều tra, ba còn phụ trách bản tin thứ Bảy và Chủ nhật nữa... Vì thế lúc nào ba cũng ăn vận rất bảnh, đầu tóc rất mát, và nước da thì rạm nắng ngay cả giữa mùa đông.

Tôi cầm lấy cái túi giấy bỏ lên bàn ăn và bắt đầu mở những chiếc hộp nhỏ màu trắng đựng đồ ăn Thái.

"Chào anh Dan," mẹ vừa nói vừa đi vào phòng lấy đĩa và bộ đồ ăn bằng bạc.

"Naomi à," ba đáp. "Hồi này em sao rồi?"

Đến lúc này thì ngay cả Sara cũng thấy được bữa nay sẽ không phải là một buổi tối vui vẻ gì.

Cả nhà ngồi vô bàn nhưng mọi người ăn uống uể oải và ráng chuyện trò vài câu vắn vơ. Cuối cùng thì mẹ cũng thốt ra: "Anh Dan, anh nói vô việc đi."

Ba có vẻ rất lúng túng. Ba mỉm cười bẽn lễn y như một cậu bé bị bắt quả tang đang làm điều quấy vậy.

"Thế này nhe," ba hắng giọng và đứng dậy, y như đang chờ camera nhắm vô để bắt đầu đọc bản tin chiều.

"Các con, ba có chuyện phải nói với các con đây. Ba đã được mời làm một công việc tốt hơn. Không còn chỉ là người dẫn bản tin cuối tuần nữa, mà là một cương vị hàng đầu. Đó là phụ trách buổi phát hình lúc sáu giờ chiều và mười một giờ đêm. Và như thế ba sẽ có những tiết mục đặc biệt. Có lẽ là một công việc thực sự quan trọng."

Jordan nhìn tôi bối rối. *Nghe* thì toàn tin tốt lành cả.

"Chỉ có một vấn đề thôi," ba tiếp tục. "Không phải là công việc ở thị trấn này. Sự thực, ba muốn nói là ba phải chuyển đi nơi khác."

"Ba chuyển đi đâu hả ba?" Sara hỏi. "Đến căn hộ khác sao?"

Ba gượng mỉm cười. "Tới thành phố khác, cưng ạ. Tới tiểu bang khác."

"Cách đây một ngàn dặm lận," mẹ nói rõ.

Bạn biết đó, đầu óc con người ta đôi khi thật tức cười. Xem nào, tôi đã trải qua những điều tồi tệ hơn thế, khủng khiếp hơn thế, lo lắng hơn thế, đau đớn hơn thế, kể từ khi tôi trở thành một Animorph. Hẳn là tôi đã nghĩ mình có thể giải quyết ngon lành một việc nào đó tương tự cái việc chuyển đi của ba tôi...

Một ngàn dặm.

"Xin chúc mừng ba," tôi nói, ráng không để lộ bất cứ xúc cảm nào. "Thì ba vẫn luôn mong đợi điều đó mà."

Ba tôi đâu có khờ, ba dư biết là tôi giận dữ. "Công việc mà, Rachel. Đâu thể khác được. Nhưng không có nghĩa là ba sẽ không thăm nom các con của ba. Đường xá nghe có vẻ xa xôi thiệt, nhưng chính vì vậy mới sinh ra máy bay phản lực, phải không các con?"

"Vâng," tôi đáp. "Con xin phép lên lầu làm bài tập đây."

"Khoan đã, ba cần..." ba tôi cản.

Tôi không đóng sầm cửa lại cũng không ném bất cứ thứ gì.

Tôi chỉ đơn giản là rời khỏi đó.

Hãy để cho ba *cảm thấy* điều đó như thế nào, tôi tự nhủ. Hãy để cho ba *cảm thấy* khi một ai đó bỏ đi là như thế nào.

Tôi lên phòng mình và đóng cửa lại. Tôi cảm thấy nghẹn thở. Tôi nắm chặt hai tay, muốn nắm cái gì đó một trận. Tôi nghĩ rằng mình sẽ phải oà khóc, nhưng tôi chỉ thấy bùng bùng tức giận.

"Rachel?" Tiếng ba tôi. Ba gõ cửa nhẹ nhẹ. "Ba vô được chứ?"

Tôi không thể trả lời là không được. Như vậy nghe sẽ có vẻ như tôi đang buồn bực. "Được ạ..."

Ba bước vô. "Con hơi buồn ba phải không?" ông nói.

Tôi nhún vai và quay lưng lại với ông.

"Rachel à, lúc ở dưới nhà, con đã không để cho ba nói hết... Jordan và Sara còn quá nhỏ để suy xét chuyện này. Nhưng con thì lớn hơn. Con có thể tự coi sóc bản thân khi ba đi làm về trễ. Hai đứa nhỏ thì không thể rồi. Với lại... dù sao thì, coi nào, chuyện là... ba đã nói với mẹ con, mẹ không vui lắm nhưng mẹ bảo để cho con quyết định."

Tôi quay lại nhìn ba. "*Cái gì* do con quyết định?"

Ba mỉm cười ngập ngừng. "Phải, chuyện là thế này. Carla Belnikoff dạy ở thành phố mà ba sẽ dọn đến. Con biết đó, mỗi năm bà ấy chỉ nhận dạy ba hay bốn học sinh thể dục có triển vọng. Nếu con muốn... thật đó, nếu con đến ở với ba thì đó sẽ là điều tuyệt vời nhất trên đời."

Thoạt nghe tôi không thể tin nổi. Học trò của Huấn luyện viên Belnikoff đã giựt được cả mớ huy chương vàng bạc lận.

"Ba à, Carla Belnikoff chẳng chịu nhận con làm học trò đâu. Bà ấy chỉ thu nạp những vận động viên nhà nghề thôi. Con cao như sếu, và không đủ trình độ... Với lại, ba khuyên con chuyển đi, bỏ mặc mẹ và bọn nhóc Sara, Jordan sao?"

"Con là người duy nhất có thể quyết định việc này," ba tuyên bố. "Còn về Huấn luyện viên Belnikoff thì con làm đó. Con có tài, ba biết mà. Nếu như con muốn coi thể dục là sự nghiệp của đời mình thì con có thể có chỗ đứng trong đó."

Tôi cho rằng ba đang cảm thấy cô đơn. Ba đang tự hình dung ba một thân một mình trong cái thị trấn mới đó.

"Ôi trời," tôi than. "Con chẳng biết nói sao đây."

Ba gật đầu. "Con đừng quyết định ngay bây giờ. Ba không muốn con quyết định vội vàng. Hãy bàn với mẹ con đã. Và với Sara, Jordan nữa. Ba chỉ nghĩ rằng... con biết đó, ba nhớ con, cưng ạ."

"Cho con nghĩ kỹ chút nha ba."

Tôi muốn nói với ba rằng: ba chẳng hiểu đâu, đó không chỉ là chuyện mẹ với Sara và Jordan. Con có một cái hẹn mà ba. Hẹn trở lại vũng Yeerk. Các bạn con trông cậy ở con. Ba biết không,

con được coi là *Xena, Công chúa Chiến binh* đó.

Nhưng tôi chỉ nhắc lại: "Cho con nghĩ kỹ chút nha ba."

"Ừa. Cứ vậy đã. Bây giờ ba phải đi đây."

"Dạ, ba đi." Tôi nói.

"Ba thương con lắm, Rachel ạ."

Ước gì ba đừng nói câu ấy. Tôi vẫn cứng rắn được cho tới khi ba nói câu ấy, và rồi nước mắt tôi trào ra...

CHƯƠNG 6

Sau khi ba đi khỏi, tôi nói chuyện với mẹ. Mẹ nói đúng cái điều mà tôi trông đợi: mẹ muốn tôi ở lại. Nhưng mẹ để tôi quyết định, mẹ tin tôi có thể suy nghĩ đúng đắn việc đi hay ở.

Để tôi quyết định. Tuyệt thật đó. Tôi sẽ làm mẹ và các em tôi buồn, hoặc làm ba tôi buồn. Hoàn hảo thiệt. Ly hôn chẳng vui lắm đó sao?

Nằm trên giường mà mắt tôi cứ thao láo nhìn lên trần. Đầu tôi kêu ro ro như cái máy computer mà bạn không làm sao tắt được. Quá nhiều chuyện để mà nghĩ. Bên này là Ba. Bên kia là Mẹ.

Và cái điều to lớn, đồ sộ mà tôi còn chưa muốn khởi sự nghĩ về nó: các bạn tôi. Hội Animorphs. Cuộc chiến chống quân Yeerk.

Cuối cùng tôi biết là mình phải ra khỏi nhà. Bốn bức tường xung quanh sao mà chật chội, tôi cần có khí trời và không gian trống trên đầu.

Tôi leo lên giường và mở toang cửa sổ. Tôi thay áo ngủ bằng bộ đồ nịt màu đen mà tôi vẫn thường mang bên trong quần áo đi học.

Bộ đồ biến hình của tôi.

Tôi không thể nghĩ về điều đó nữa. Tôi chỉ muốn có được khoảng không gian nào đó để dừng nghĩ về ba nữa, đừng nghĩ về những sự lựa chọn nữa.

Tôi tập trung tâm trí. Và rồi những ngón tay tôi biến thành lông cánh chim và ngón chân thì cong lên thành vuốt chim.

Tôi lao mình vô đêm tối.

Hai mắt tôi to choán gần hết cả đầu, chúng nhìn qua màn đêm cứ như đang giữa ban ngày. Tôi có thể nhìn rõ từng lá cỏ, từng con kiến bò dưới cỏ.

Tai tôi thính đến mức nghe được cả bước chân của một chú chuột trên một nhánh cây con cách xa mười mét, cả tiếng đập cánh của một con chim sẽ đang chuyển từ cây nọ sang cây kia.

Tôi đã biến hình thành một con cú vọ tổ chẳng. Kẻ sát thủ dạ hành. Tên sẵn mỗi trong bóng tối.

Nhưng tôi bay trong lốt cú mà đầu vẫn lớn vờn chuyện đi hay không đi với ba. Nếu mà ba biết được... nếu mà ba hiểu được mọi sự... thì ba sẽ không chuyển đi đâu. Ba sẽ hiểu rằng tôi là một bộ phận của cuộc chiến đấu cứu nguy Trái Đất...

Nhưng tôi chẳng thể nói điều đó với ba, ngay cả với ba. Ba có thể là một người trong *bọn chúng* lắm chứ. Đó là cái tâm trạng mà bọn Yeerk gây ra cho bạn. Nhìn ai bạn cũng tự hỏi con gì đang sống trong đầu người đó. Ngay cả với ba tôi cũng vậy, mặc dù tôi cảm thấy là mình sẽ nhận ra liền nếu ba trở thành kẻ Bị mượn xác.

Tôi nghĩ là mình đặc biệt gần gũi ba. Tôi có một tấm hình chụp hồi lên ba, đứng trên cầu thang bằng, ba đỡ tôi đứng thẳng và toét miệng cười trước ống kính. Tôi quý tấm hình đó lắm, mặc dù trông tôi rất dở hơi trong bộ đồ đang mặc. Tôi luôn để tấm hình đó trên bàn học trong phòng mình.

Khi mẹ mang bầu em Sara, có lần tôi nghe được ba mẹ chuyện trò. Mẹ bảo có lẽ lần này mẹ sanh con trai. "Em biết là anh luôn luôn mong con trai," mẹ nói với ba thế.

"Ồ, em đừng bận tâm," ba trả lời. "Trước đây thì có như vậy. Anh nghĩ là mình phải sanh con trai để anh làm mọi trò của một ông bố cho nó. Nhưng rồi chúng ta có Rachel, nó chẳng thua bất cứ đứa con trai nào. Nó cứng cỏi hơn hầu hết bọn con trai cùng tuổi. Em đã coi nó nhảy ngựa thế nào chưa?"

Mẹ tôi cần nhằn. "Anh *đừng bao giờ* để con bé nghe được những lời đó nha. Tụi con gái không muốn người ta bảo chúng chẳng thua gì con trai đâu."

Nhưng mẹ đã lầm. Tôi vẫn cho rằng đó là một điều tuyệt vời. Ba tôi nghĩ rằng tôi cứng cỏi không thua bất cứ thằng nhóc nào. Tuyệt quá đi chứ.

Chỉ có điều... giá mà ba biết được con đang làm gì, tôi nghĩ.

Làm sao ba có thể trông đợi tôi quyết định chuyện kia nhỉ? Tôi đâu thể bỏ lại bạn bè. Tôi không thể. Bọn tôi sắp trở lại vùng Yeerk, và cả lũ trông mong vào sự can đảm, mạnh mẽ của tôi. Đứa nào cũng nghĩ là tôi có những đức tính ấy.

Nhưng nếu tôi can đảm và mạnh mẽ như vậy, tại sao đột nhiên tôi lại hình dung ra một cuộc sống khác, xa rời cuộc chiến chống bọn Yeerk?

Tại sao tôi lại hình dung ra một cuộc sống với những buổi học thể dục và những buổi coi đá banh với ba, ở một nơi mà tôi chỉ là một con người bình thường, nơi mà chẳng ai chờ đợi tôi trở lại cái địa ngục của những tiếng kêu gào và tuyệt vọng mang tên VÙNG YEERK?

CHƯƠNG 7

Tôi bay vô giang sơn của Tobias. Đó cũng là giang sơn của ít ra là một con cú vọ thứ thiệt, nó chắc chẳng vui gì khi có tôi lảng vảng ở đây. Giang sơn này thuộc về Tobias ban ngày còn ban

đêm thuộc về con cú kia.

Tôi biết cái cây mà Tobias thường ngủ. Chắc ăn là cậu ấy ở đó. Tôi ngưng đập cánh và lướt tới.

Tôi còn đang xòe cánh chuẩn bị đậu xuống thì Tobias trông thấy.

<Mình đây, Rachel đây mà!>

<Ôi trời! Xém chút nữa thì bồ làm tui rụng tim!>

<Xin lỗi nha.>

<Xin lỗi ư?!> Tobias cúi kính. <Đêm hôm khuya khoắt, giữa rừng, tui là điều hâu còn bồ là con cú bay vào tới trong tư thế tấn công. Đừng có làm kiểu quái đản vậy chứ, Rachel.>

<Mình chỉ là cú chứ đâu phải đại bàng,> tôi cãi. Tôi biết có một số loài đại bàng và chim ưng thường tấn công điều hâu.

<Được rồi, được rồi. Chỉ có những con cú đang đói mới sẵn đuổi điều hâu. Việc đó không thường xảy ra, nhưng bọn cú vẫn làm tui sợ. Tui biết là người ta hay coi những tranh truyện về những con cú dễ thương, họ cứ nghĩ rằng chúng chỉ biết rúc "cú, cú" và hành động một cách khôn ngoan. Nhưng nói cho mà biết nha, tui đã quan sát bọn đó làm ăn. Chẳng dễ thương chút nào đâu. Chúng khó chơi lắm đó. Tui chẳng bao giờ muốn đụng độ với một con cú hết.>

<Mình thực sự xin lỗi mà Tobias. Mình đã quên bém là cuộc sống của bồ đầy rẫy những hiểm nguy...>

<Ừa, nhưng cũng có vài cái lợi... Còn bồ, bồ làm gì ở đây trong lốt cú thể này?>

<Mình phải ra khỏi nhà một lúc.>

<À ra vậy. Lý do? Tất nhiên đó chẳng phải việc của mình... >

<Mình cũng chẳng biết nữa. Chẳng có gì hết. Chỉ là do căng thẳng quá thôi.>

Tobias chẳng nói năng gì. Dĩ nhiên cậu ấy biết là tôi xạo. Trong khi đợi tôi nói ra, cậu ấy quan sát tôi bằng cặp mắt sắc lém.

Nhưng tôi lại không muốn nói cho Tobias biết. Đúng ra thì tôi đã muốn làm chuyện ấy, nếu không tôi bay đi tìm Tobias làm gì? Nhưng bây giờ tôi lại thấy làm phiền cậu ấy với những vấn đề của mình thì kì cục quá.

<Mình chỉ nghĩ ngợi về chuyện trở lại vũng Yeerk thôi,> tôi nói bừa.

<Bồ lo lắng hả?> Tobias chọc. <Bồ mà lo?>

<Đôi khi mình cũng lo lắm chứ,> tối chống chế. <Mình đang tính bay tới Lâm Viên, vô vườn thú. Có lẽ mình sẽ thu nạp một con thú nào đó, một con thực là khỏe và dữ để sử dụng trong trường hợp lâm trận ở dưới ấy. Một con sư tử, hay gấu xám Bắc Mỹ hay gì đó. Mình nghĩ có lẽ bồ cũng muốn bay đến đó cùng với mình.>

<Rachel nè, bồ biết là tui ít khi bay ban đêm mà. Trong bóng tối tui nhìn rất dở. Với lại ban đêm thì chẳng có các luồng khí nóng, nên tui không vút lên nổi. Tui sẽ phải đập cánh suốt mà đường thì xa. Ý tui là nếu như bay dạo loanh quanh đây thì tui sẵn sàng, nhưng bay xa thế...>

<Thôi được, quên chuyện đó đi.>

<Tại sao bồ không kể cho tui nghe điều *thực sự* làm bồ buồn chán? Buồn thiệt là kỳ quặc. Hồng giống với con người bồ chút nào hết.>

<Chẳng có gì đâu,> tôi đáp. <Xin lỗi vì đã làm phiền bồ. Mình quay về nhà đây.>

<Rachel, bồ biết là lúc nào bồ cũng có thể nói cho tui nghe mọi sự mà...>

<Ừa. Nè... Mình muốn hỏi bồ một câu. Có bao giờ bồ nghĩ đến những năm tháng sắp tới không? Như đến lúc vô đại học chẳng hạn?> Ngay lúc những lời này vừa hiện ra trong óc, tôi đã ước gì có thể thu chúng lại.

Nhưng Tobias thật tuyệt vời. Cậu ấy chỉ lặng lẽ cười. <Tôi nghĩ là tui có thể ăn ngon điểm 10 về môn điều học.>

<Dứt khoát là bồ có thể thành giáo sư,> tôi tuyên bố. <Mình chỉ muốn nói là sớm muộn gì thì phần đông tui mình sẽ phải ra đi. Rồi đi sống ở nơi khác. Khi ấy chúng mình sẽ làm gì nếu như bọn Yeerk vẫn còn quanh quẩn ở đây?>

Tobias bắt đầu rửa lông, một thói quen của cậu ấy khi có điều buồn phiền. <Tôi không thực sự nghĩ quá xa như vậy. Nhưng tui cho rằng mọi sự sẽ được sắp xếp xong xuôi từ lâu trước khi chuyện đó xảy ra. Hoặc là bọn Yeerk thắng, và bồ sẽ chẳng phải lo chuyện học với hành. Hoặc chúng thua, và mỗi đứa bọn mình lại quay về với cuộc sống bình thường. Một số sẽ bình thường hơn những đứa khác,> cậu ấy nói thêm, giọng ráo hoảnh.

Tôi nín thinh một lúc. Tôi chẳng thể nói gì được. Tôi đang căm ghét chính mình vì đã khơi ra chuyện này với Tobias. Chẳng lựa ai mà lại nhắm đúng Tobias! Cậu ấy đã là một nạn nhân của cuộc chiến này rồi. Cậu ấy đã bị kẹt cứng trong lối điều hâu khi biến hình để chiến đấu... Vậy mà mình lại nghĩ đến chuyện chuồn đi?

Mình làm sao thế này? Mình không thể bỏ đi. Mặc Tobias sống trong rừng ư? Mặc cho Cassie - đứa bạn thân nhất của mình chiến đấu và có thể hy sinh, mặc anh Jake, Marco và Ax? Vì sao kia chứ? Chỉ vì ba mình cô đơn và mình có thể theo học một lớp thể dục xịn ư?

<Rachel, bồ không sao đó chứ?>

Có. Tôi có sao. Tôi muốn bình. Tôi làm sao thế này? Tôi không thể bỏ đi. Không thể bỏ cuộc. <Mình hả? Dĩ nhiên là mình hồng có sao,> tôi nói xạo. <Song mình nghĩ mình sẽ phải đi nạp thêm năng lượng.*aoipiuH*

>

Tôi dang cánh và đập thật mạnh, lướt qua bầu không khí chết lặng của ban đêm.

Nhưng tôi không về nhà. Tôi bay vòng vòng một lúc, ráng kiểm chế sự bối rối trong đầu mình. Nhưng không thể được. Vậy thì tôi chưa thể về nhà, vì có về thì cũng chỉ nằm trên giường mà chong mắt suốt đêm.

Tôi quay lại và hướng về phía Nam.

CHƯƠNG 8

Nhìn từ trên cao, Lâm Viên trông thật khác. Chiếc xe trượt dốc trông không còn đồ sộ và đáng sợ nữa. Và khi bay phía trên vườn thú, bạn chỉ trông thấy nhiều nhất là mái của các chuồng thú. Phần còn lại là những khu rừng thưa với các con đường xi măng chạy vòng vèo giống như những dải lụa uốn éo.

Nhìn gần hơn thì thấy rõ các khu nuôi thú riêng biệt. Cây cối và dòng nước trong khu nuôi hổ. Bãi cỏ thả bò Bison có hàng rào cao ngăn cách với bãi thả linh dương châu Phi.

Tôi lướt bên trên khu sư tử. Phần lớn bọn chúng đang ngủ dưới một gốc cây. Một con sư tử cái đang đi lung tung như thể tìm kiếm cái gì đó.

Mất một lúc tôi mới tìm thấy lũ gấu. Tôi chẳng thèm quan tâm đến bọn gấu đen bé nhỏ hay bọn gấu Bắc Cực. Tôi đi tìm lũ gấu xám Bắc Mỹ.

Tôi muốn có sức mạnh.

Chúng ở đằng kia, trong một khu có cây cối và những tảng đá, với một cái hào sâu đầy nước, nước từ một dòng suối ào ào chảy vô đó.

Có hai con gấu, một con đực một con cái. Cả hai đều ngủ say, nằm ườn trên các tảng đá. Con đực bự hơn. Đúng như tôi muốn. Bự con. Mạnh mẽ. Không biết sợ. Nếu tôi phải trở lại vũng Yeerk, tôi muốn trở thành một loài gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Tôi hạ cánh và bắt đầu hoàn hình. Bộ lông của tôi chảy ra và tuột đi, biến thành màu hồng. Mỏ của tôi bể ra thành hai hàm răng. Những chiếc vuốt trở thành các ngón chân nhẵn nhụi. Nội tạng của tôi kêu òng ọc, óc ách, vì một số cơ quan mọc ra, số khác biến đổi và số khác nữa tái xuất hiện từ khoảng trống không.

Con gấu nghe thấy tiếng những lỏng xương của tôi giãn ra, và tiếng lạo xạo của bộ lông đang chảy để biến thành da. Nó mở một con mắt nhìn tôi ra bộ chẳng hiểu gì hết mà cũng chẳng sợ hãi gì.

Con gấu này đã ăn uống no nê. Nó sống trong vườn thú từ nhiều năm rồi, nên đã quên đi sự đe dọa của đời sống hoang dã. Đối với nó, tôi chỉ là một con vật có tí mùi chim lại có tí mùi người.

Tôi hạ một bàn tay run run chạm vào lớp áo thô ráp của con gấu xám. Hai con mắt cận thị của nó quán sát tôi. Tôi chẳng là gì đối với nó cả. Tôi không thể làm hại nó. Còn nó dư sức tiêu diệt tôi mà chẳng thèm thức giấc hẳn.

Nó sống bên ngoài nỗi sợ, bên ngoài sự hồ nghi và đau đớn.

"Êm ái lắm mà," tôi thì thầm với nó.

Tôi chạm vào nó và cảm thấy sức mạnh của nó tràn sang mình.

Sáng hôm sau, như đã định trước, cả bọn tới khu thương xá riêng rẽ từng đứa. Tôi dừng Cassie ở chỗ bán thực phẩm.

"Chào. Trời sắp sập hay sao mà bồ cũng có mặt ở đây vậy?" tôi thốt lên.

"Ờ hờ."

Bọn tôi phải diễn trò để lỡ có một tên Mượn xác tọc mạch nào nhòm ngó thì hẳn cũng cho là tình cờ hai đứa tôi gặp nhau.

Tôi ngó đồng hồ. "Tuyệt. Bọn mình có mười lăm phút để từ từ mò tới tiệm Gap."

"Mình thấy Jake và Ax đang chơi games ở dưới kia," Cassie nói. "Tội nghiệp Jake. Đôi khi Jake không lường được Ax hành động ra sao khi mang lốt người. Lúc mình trông thấy thì Ax đã nhặt một đầu mẫu thuốc lá trong cái gạt tàn đút vô miệng nhai ngon lành."

Người Andalite hồng có mồm và vị giác, vì thế khi Ax biến thành người, anh khám phá ra rằng vị giác rất hấp dẫn. Anh tìm cách ăn mọi thứ xung quanh mình.

Tôi bật cười khi hình dung Ax đang nhai một đầu mẫu thuốc lá, và tự thấy bất ngờ khi mình còn có thể cười được...

Hai đứa tôi đã tới cửa tiệm Gap.

"Marco bảo đó là phòng thử đồ cuối cùng," tôi nhắc Cassie. "Và mình phải giả định rằng mọi nhân viên ở đây đều là những kẻ Bị mượn xác. À, hồng biết Marco có tới đúng giờ hông nữa?"

"Mình tin là có," Cassie khẳng định. "Gần đây Marco có vẻ khá tích cực mà."

"Ừa, vậy là sao ta?" tôi lẩm bẩm.

Cassie nhún vai. "Con người luôn thay đổi mà... Mình tiếc là Tobias không đi cùng được. Cậu ấy sẽ buồn lắm đó, nhưng mặt khác mình lại ganh với cậu ấy."

Tôi gật đầu tán đồng. Tôi lại cảm thấy căng thẳng. Bị kích động quá mức. Tôi vẫn thường như vậy trước khi bắt tay vào một vụ nguy hiểm. Chỉ có điều lần này thì căng hơn. Tôi phải thừa nhận rằng, nó - cái vũng Yeerk ấy - làm tôi khóp. Cứ nghĩ đến cái nơi ghê rợn ấy là tim tôi thót lại. Thế mà bây giờ bọn tôi lại sắp xuống đó.

"Đến lúc vô buồng thử đồ rồi," tôi nói. "Vớ đại cái gì mà bồ muốn mặc thử đi."

Cassie ngăn người ngó tôi: "Lấy cái gì bây giờ?"

Tôi đảo mắt. Cassie hồng biết sắm đồ. Nhỏ là đứa "khiếm khuyết" về thời trang. "Cứ làm như mình ấy. Lấy một chiếc áo lạnh cộc tay gì đó."

Tôi nhận ra anh Jake và Ax ở cuối gian hàng. Cái lốt người của Ax bao giờ cũng làm tôi bất ngờ vì đó là một sự phối hợp ADN của anh Jake, Marco, Cassie và tôi. Ax là một cậu chàng hơi xinh xắn, nhưng có một cái gì đó rõ ràng là lạ lùng.

Tôi vơ một chiếc áo lạnh cộc tay đưa cho Cassie.

"Mình mà mặc *cái thứ này* hả?" nhỏ thở dài. "Có đề chữ '*chỉ giặt khô*' nè."

Hai đứa bước vô phòng thử đồ giáp phòng cuối cùng và đóng cửa lại.

"Tiến hành đi," tôi ra lệnh.

Bọn tôi đã quyết định rằng tốt nhất là biến hình thành gián. Lần hoá gián vừa rồi bọn tôi đã không gặp may. Nhưng gián thì lẹ và giác quan của nó khá phát triển, đủ cho bọn tôi sử dụng. Chúng cũng không bị người ta để ý lắm.

Tôi chẳng hề muốn biến thành gián lần nữa. Tôi hồng muốn bị trở thành con vật mà người ta có thể dẫm cho bẹp dí. Với lại, nếu bạn cho rằng *nhìn* một con gián thấy ghê hờn thì bây giờ bạn thử *làm* một con gián xem sao.

Tôi ngó qua Cassie và suýt la lên. Hai cọng râu to đùng đang mọc trên trán nhỏ...

Biến hình hồng phải là quá trình từ từ hoá thành sinh vật khác, diễn ra một cách có trật tự và hợp lý. Nó kỳ quái hơn nhiều. Mỗi lần biến hình một khác. Các bộ phận mới hiện ra đột ngột, những bộ phận khác lại đột ngột biến đi. Và các tỷ lệ không phải bao giờ cũng ăn khớp với nhau cho đến lúc xong xuôi...

Sự biến đổi đầu tiên ở Cassie là râu xuất hiện đột ngột, chúng vụt thẳng ra từ trán của nhỏ, y như hai chiếc cần câu.

Rồi da của nhỏ bắt đầu có vẻ giòn.

Cùng lúc cả hai đứa tôi co lại, và có cảm giác như đang rớt xuống. Bốn bức tường như chạy vút lên cao, mặt đất thì lao về phía mình như thể mình đang nhảy dù mà dù không mở.

Xui xẻo là hai đứa tôi đang ở trong một phòng thử đồ, hai mặt đều có gương soi...

"AAAA!" tôi la lên, dựng cả người vì trông thấy da lưng của mình làm thành hai cái cánh màu nâu to và cứng.

Cassie đã biến đổi quá nhiều nên không phát ra được tiếng "xì xì", nhưng nhỏ đưa ra một bàn tay lên chỗ đôi môi còn sót lại để ra hiệu. Đúng lúc ấy hai cái chân nữa mọc ra từ bụng nhỏ, và tôi nghĩ nếu còn miệng thì tôi đã hét lên lần nữa.

Tôi nghe thấy tiếng soàn soạt khi lỏng xương chót của mình tan ra và thế là tôi chui vô cái vỏ cứng.

Quần áo của tôi đã thành một đồng xung quanh giống như một chiếc lều khổng lồ sụp xuống.

Bây giờ tôi đã mất thị giác của con người, chỉ còn nhìn thấy một hình ảnh mơ hồ đùng đục phân tán thành muôn mảnh. Nhưng tôi đã có kinh nghiệm làm gián rồi, nên có thể nhận ra phần nào từ những hình ảnh mập mờ đó.

Bù lại, cái râu vọt ra từ trán tôi lại đọc được cực kỳ giỏi các rung động và các mùi.

<Bồ ồ chứ hả?> tôi hỏi Cassie.

<Mình bị kẹt dưới cái quần jeans...> nhỏ đáp. <Khoan đã. Đó. Mình ra được rồi.>

<Mình thấy bờ ròi, nhưng cẩn thận! Coi kìa! Có rất nhiều đinh ghim trên tấm thảm đó.>

Những chiếc ghim thẳng đứng là những cây gậy bằng thép trông bự như thanh giăng của cái ghế xích đu, ở kích thước ấy đầu nhọn của chúng có vẻ không nhọn lắm nhưng đầu tù thì giống y như những trái banh nhỏ bằng thép.

<Được rồi, bọn mình ra khỏi đây thôi,> tôi nói.

Hai đứa tôi chạy học tốc bằng cả sáu cái chân tới một góc bên dưới chiếc ghế nhỏ hình tam giác.

<Trời ạ, cái óc gián này thực sự khoái nghĩ tới chuyện chạy quá,> Cassie thốt lên.

<Còn phải nói,> tôi tán thành. Trước đó bọn tôi đã biến thành gián nên đã có kinh nghiệm, không như lần đầu - phải vất vả lắm tôi mới kiềm chế được cơn hoảng loạn của nó.

Ngay cả lúc này, những bản năng hốt hoảng của loài gián chỉ mới được kiểm soát vừa đủ thôi. "Chạy đi!" bản năng ấy ra lệnh. "Chạy đi!"

Tôi nghe thấy những rung động nặng nề và sầm sập. Có cái gì đó to đùng di chuyển bên trên đầu hai đứa tôi. Mắt tôi không đủ tinh để nhận ra là ai, nhưng chỉ một chút sau người ấy bắt đầu biến hình nhỏ lại bằng chúng tôi.

<Ai đó?> tôi hỏi.

<Tui đây, Marco đây. Sao, bồ không nhận ra tui hả?>

Sau đó đến lượt Ax, anh phải hoàn hình Andalite rồi mới biến hình thành gián được. Anh Jake vơ tất cả quần áo của cả bọn nhét vô một cái bao và đem ra tủ gửi đồ của thương xá, xong đâu đó anh mới quay lại biến thành gián. Quần áo ngoài của anh đành phải hy sinh vút trong phòng thử đồ. Như vậy ngó cũng kỳ thiệt, song hồng kỳ bằng vút cả năm bộ đồ một lúc ở trống.

<Hay lắm, các cô các cậu gián,> Marco kêu lên, <Mất bég mười lăm phút rồi, chỉ còn có một giờ bốn mươi lăm phút trong lối hình biến thôi đó. Mà tui hồng muốn bị kẹt trong cái lối này đâu nha.>

<Lạy trời cho được như nguyện. Thôi, tui mình đi ra thôi,> anh Jake ra lệnh.

Cả bọn chạy láo nháo như một đạo quân tí hon góm ghiếc phía dưới tấm ngăn phòng này với phòng thử đồ kế bên, căn phòng mà Marco tin là ở trống có cửa dẫn vô vũng Yeerk.

<Bọn mình có thể nấp dưới cái ghế ngồi kia,> tôi đề xuất.

Bọn tôi vọt lên tường và tùm tùm dưới cái mái che là một chỗ ngồi nhỏ hình tam giác.

Tôi nằm nghỉ, mặt ngược lên, những cái móc ở đầu các chân bấu chặt vào những mấu trên bức tường sơn. Tôi nhìn thấy hai con gián khác phía trên đầu mình nằm y như hai chiếc xe hơi màu nâu. Những cộng râu của chúng la đà tứ phía, đúng như râu của tôi, đánh hơi và dò bắt các rung động.

Thế rồi cửa phòng thử đồ bật mở. Một cái bóng cao ngất, cao như thể một toà nhà chọc trời, bước vô phòng.

<Tui mình có bạn đồng hành rồi nè,> Marco thông báo.

Rồi tôi nghe một tiếng *cạch*.

Tấm gương ở vách tường của phòng thử đồ bật mở. Không khí ẩm thấp xộc vô, đầy mùi đất đá dưới lòng đất sâu. Tôi đã ngửi thấy cái mùi ấy một lần rồi. Ký ức ào về trong đầu tôi, những ký ức mà tôi muốn quên đi.

<Dzô!> anh Jake hô.

Cả bọn chạy băng băng xuống thảm và lao tới khuôn cửa. Hai bàn chân của tên Mượn xác ở ngay trước mặt bọn tôi, hai chiếc giày đồ sộ như hai toà cao ốc nhấc lên và bước về phía trước rồi mất dạng.

Bọn tôi chạy theo sau tên Mượn xác.

Cái cửa đóng lại sau lưng cả bọn.

<Vậy là vô được rồi,> anh Jake lên tiếng.

<Số dzách,> Marco hưởng ứng.

CHƯƠNG 10

Lần đầu tiên xuống vũng Yeerk, bọn tôi đã phải đi theo những bậc cầu thang tường chừng dài vô tận.

Lần này thì đường thoải hơn, không khó hơn đi bộ theo đường xe hơi chạy trong vườn nhà. Và đối với đám gián bọn tôi, vốn chỉ có chút xíu trọng lực, thì giống như đi bộ trên đất bằng vậy.

Dưới những bàn chân thoăn thoắt của bọn tôi là đất bần đầy dấu chân người. Bọn tôi leo vô leo ra những cái lõm sâu cả thước - theo kích thước của loài gián.

Bọn tôi giữ một khoảng cách khá xa với tên Mượn xác, mặc dù dư sức di chuyển ngang với hắn, vì chẳng ngu gì mà liều lĩnh để cho hắn xéo lên.

Bốn bề tối mò, lâu lâu mới có một bóng điện ở trên cao giống như mặt trời trong sương mù, song bọn tôi vẫn cẩn thận để không bị nhìn thấy. Những cọng râu của tôi rình bắt mọi rung động lạ có thể là của một tên Mượn xác khác đang đi tới.

Bọn tôi đi xuống, xuống mãi, vòng vèo ngoằn ngoèo giữa hai bức tường đá.

<Tụi mình mất bao nhiêu thời gian rồi hả Ax?> Anh Jake hỏi. Ax có khả năng theo dõi thời gian một cách hoàn hảo, mặc dù hồng có đồng hồ. Thiệt là một biệt tài lợi hại.

<Hai mươi tám phút theo thời gian của các bạn rồi đó, kể từ lúc Cassie và Rachel bắt đầu biến hình.>

<Ax nè, bây giờ đó cũng là đơn vị phút *của anh* nữa đó,> Marco chỉnh lại, chỉ để cho có chuyện mà nói. <Ý tui là, tất cả tụi mình đều đang ở trên *Trái Đất* tốt lành ngàn xưa, tụi mình chỉ có

một loại phút mà thôi.>

Bọn tôi chỉ có vồn vện hai tiếng đồng hồ trong bất cứ lối biến hình nào. Chỉ quá một chút là bị dính cứng, giống như Tobias vậy. Và tôi thực sự đồng ý với Marco, tôi chẳng khoái làm một con gián suốt đời.

<Trước mặt có các bậc đi lên,> Cassie báo.

Lên, xuống. Lên, xuống. Lên, xuống. Bảy mươi lăm bậc.

Cuối cùng bọn tôi cảm thấy những bức tường không vây bọc mình nữa. Lối đi đã dẫn vô cái hang đúng nghĩa.

Những "con mắt" gián của bọn tôi không nhìn thấy nó, nhưng tôi vẫn nhớ lần đầu tiên mình nhìn xuống vũng Yeerk.

Đó là một cái hang ngằm rộng thênh thang. Rộng hơn cả một cung thể thao cỡ bự. Ở ngay chỗ tương tự tầng ghế ngồi trên cùng trong cung thể thao, có rất nhiều cầu thang và lối đi khắp bốn bề.

Chính giữa hang là cái vũng đúng nghĩa, một cái hồ đầy bùn như thể sôi lên sùng sục vì những con sên Yeerk lúc nhúc ở trong.

Nhưng đó chưa phải là điều hãi nhất.

Bên trên hồ có hai cây cầu cụt. Cầu xả là nơi những vật chủ - những kẻ Bị mượn xác - Người, Hork-Bajir, Taxxon, và các loài khác nữa - trút con sên Yeerk ra khỏi đầu họ. Lũ cảnh vệ Hork-Bajir cẩn thận canh cho từng vật chủ quì xuống ở đầu cầu và chúi đầu xuống thật sát mặt hồ.

Lúc đó con sên Yeerk sẽ chun ra khỏi lỗ tai của vật chủ và rơi tồm xuống hồ.

Chính vào lúc ấy bạn sẽ khám phá ra kẻ nào là vật chủ "tự nguyện", và ai là người bị cưỡng bức.

Này nha, các vật chủ tự nguyện - những kẻ *đã lựa chọn* việc tự nộp mình cho bọn Yeerk - thì sẽ đứng dậy và bình thản bước đi.

Những vật chủ bị cưỡng bức thì biết rằng họ tạm thời được giải phóng khỏi con vật vũ trụ độc địa đang nằm trong đầu mình. Rằng họ lại được làm chủ trí óc và thân xác của mình. Một số người la hét. Số khác khóc lóc. Nhiều người van xin được buông tha.

Vài người tìm cách trốn chạy. Nhưng những tên Hork-Bajir đã có mặt để tóm lấy họ và tống họ vào chuồng. Ở đó họ phải đợi đến lúc bị lôi sang cây cầu cụt thứ hai - cầu nhập.

Cây cầu cụt này là nơi bọn Yeerk, sau khi được tăng lực nhờ bơi trong vũng có các tia Kandrona bổ dưỡng, sẽ chúi vô lại đầu vật chủ.

Mỗi khi tôi gặp ác mộng về vũng Yeerk bao giờ tôi cũng mơ thấy cây cầu cụt thứ hai này...

Những vật chủ tự nguyện sẽ quì xuống và tiếp nhận con sên Yeerk vô lại trong óc của chúng.

Những người không tự nguyện sẽ vật lộn, chiến đấu, nguyên rủa. Một số còn thách thức lũ Hork-Bajir giết chết mình.

Bọn tôi lại ở trên một đường dốc thoải thoải. Chẳng ai nói một lời nào trong lúc cả bọn vẫn chạy xuống, xuống nữa, sâu, sâu hơn, gần, gần hơn nữa...

Ký ức ấy in sâu trong đầu cả bọn. Tất cả mọi người, không kể Ax là người chưa từng xuống đó.

<Ước gì tôi nhìn được rõ hơn,> Ax thốt lên. <Tôi ước ao được nhìn thấy tất cả những gì đang diễn ra.>

<Đừng nhìn thấy thì hơn,> tôi bảo Ax.

CHƯƠNG 11

Bọn tôi đã xuống đến hết con đường dốc, tới mặt nền của hang.

<Làm gì nữa đây?> Cassie băn khoăn. <Tụi mình đã sử dụng hết ít nhất là ba phần tư giờ rồi đó.>

<Bốn mươi một phút,> Ax nói rõ.

<Mấy bồ nhớ là có những toà nhà khắp xung quanh mép hang ở phía sau vũng Yeerk chứ? Phần lớn các toà nhà ấy có lẽ là kho chứa. Một số có thể là máy phát điện và máy lọc không khí. Nhưng một số có thể là văn phòng, phòng kiểm soát, hay thậm chí chính là nơi đặt nguồn Kandrona. Tụi mình cần phải kiểm tra một số toà nhà.> Anh Jake nói.

<Hay lắm, việc đó thì đúng sở trường của loài gián rồi,> Marco giỡn.

<Ước gì tụi mình kiếm được một con bọ có mắt tinh hơn...> tôi nói. <Làm cách nào kiếm ra những toà nhà ấy bây giờ? Mình hổng nhìn được quá nửa thước nữa đó.>

<Đâu cần nhìn,> Cassie phản đối. <Tụi mình đánh hơi được mà. Có con người ở dưới này. Mình hổng biết loài Hork-Bajir và Taxxon thế nào, chứ nếu có người thì chúng phải tấp vô ăn uống đâu đó. Và mình thề là mình đã ngửi thấy mùi khoai tây chiên...>

Nhỏ nói đúng. Tôi hổng biết có phải khoai tây chiên không, nhưng bộ óc gián của tôi dứt khoát là đã phát hiện ra mùi thức ăn.

<Nhào tới khoai tây chiên đi!> anh Jake vừa cười vừa hô.

Bọn tôi lao qua nền hang bụi bặm. Ngay trước mặt có một bức tường sừng sững. Khá dễ dàng tìm ra một khe nứt. Một con gián có thể lách qua một khe nứt không to hơn cạnh đồng hai mươi lăm xu mà.

Bọn tôi chòi ra giữa ánh sáng rực rỡ, những âm thanh cùng với các mùi.

<Rồi. Mấy bồ nghĩ là tụi mình đang ở đâu?> Marco hỏi.

<Có vẻ như chân mình là vải sơn lót nhà,> tôi nói. <Vải sơn dơ. Mình cảm nhận được nhiều rung động - có nhiều tiếng chân người, mình đoán thế, và tiếng nói. Quá nhiều nên mình không biết được chúng nói gì.>

<Tôi ngửi thấy mùi người. Ax xác nhận.

<Người hồng có ‘mùi’ dâu nha,> tôi nói, nửa đùa nửa thật.

<Ồ, mùi người ấy mà,> Ax cãi. <Chẳng phải mùi *hôi thối* dâu. Khá giống mùi một con vật ở hành tinh của chúng tôi, tên là *flaar*.>

<Vậy là ta có khoai tây chiên với những con người,> Marco nói. <Mấy bồ muốn bảo tui rằng tui mình đã tới nhà hàng McDonald’s của vùng Yeerk hay sao đó?>

<Nếu đây là một kiểu phòng ăn hay gì đó, thì sẽ là nơi rất tiện để nghe chúng chuyện trò,> Cassie nhận định. <Có lẽ tui mình có thể tới gần hơn. Bò dưới bàn ấy. Mình có thể...>

Đột nhiên một cái bóng ập xuống trên mình bọn tôi. Một cái gì đó khổng lồ ở bên trên đang che mất ánh sáng fluo của những cây đèn ống.

<Giờ thì... *cái đó*... cái đó hồng phải mùi người,> Ax thốt lên.

<Mình cũng ngửi thấy mùi nó,> tôi nói. <Mùi quen lắm. Mình hồng ưa cái mùi này. Một cái gì... mình đã từng ngửi thấy... nó là... Mình hồng phối hợp được trí nhớ của người với giác quan của gián. Nó có mùi...>

<Taxxon!> Cassie đột ngột kêu. <Coi kìa. Cái vật đứng thẳng như cái cây kìa. Mình nghĩ nó là cái chân con Taxxon!>

<Ôi, ghê tởm quá. Mình *ghét* cái thứ đó,> tôi than.

<COI KÌA!>

Từ trên khoảng không sáng ánh đèn fluo, một cái gì giống như cây roi màu đỏ tươi bổ xuống với tốc độ kinh hoàng.

Tôi dồn hết sức vào sáu cái chân trong một phản ứng tức thời.

Quá lạ!

Cây roi màu đỏ quất xuống khắp xung quanh tôi. Nó rơi lên người tôi giống như một cái mền ướt mềm kinh tởm. Một cái gì giống như keo rỉ ra xung quanh tôi, thấm vô dưới lớp vỏ cứng của tôi, dính cứng các chân tôi.

<Không!> tôi la lên.

<Tui bị dính rồi!> Marco hét.

Tôi bị nâng lên khỏi mặt đất. Lưng tôi dính vô cây roi màu đỏ, và tôi bay vút lên không trung. Tôi hoảng hốt liếc nhìn các bạn mình, họ cũng bị dính vô cây roi màu đỏ y như tôi.

<Chuyện gì đang xảy ra vậy?> Cassie la lên.

<Đó là con Taxxon,> Ax đáp. <Tôi nghĩ là nó sắp nuốt tươi chúng ta!>

Bọn tôi đã bị dính cứng vô cái lưới giống như lưới cóc của con Taxxon trong khi con vật độc địa ấy thụt lưới trở vô hòng.

<Mình không rã ra được!> anh Jake hét toáng lên.

Đùng một cái, hồng thềm báo trước, cái chết tìm đến chúng tôi.

Tôi bị dính cứng, hoàn toàn bất lực, trong khi cái lưỡi màu đỏ của con Taxxon thụt lại vô mồm nó.

Và rồi...

Và rồi... bỗng mọi thứ, ở mọi nơi, chết sững.

CHƯƠNG 12

Cây roi màu đỏ dính như keo - cái lưỡi của con Taxxon bỗng ngừng chuyển động.

Nhưng còn hơn thế nữa. Chẳng có gì rung động trước cọng râu của tôi. Không âm thanh. Không các mùi vị, vì bản thân không khí đã ngừng chuyển động.

Thế rồi, chẳng hề ý thức, tôi bắt đầu hoàn hình.

<Chuyện gì vậy?> tôi hỏi.

<Mình đang hoàn hình.> Cassie nói. <Nhưng hồng phải mình tự làm.>

<Hay là tui mình chết cả rồi? Hay đây là một kiểu ảo giác?> tôi hỏi.

<Nếu thế thì anh cũng vậy nè,> anh Jake đáp.

Tôi phình ra, phình ra rất lạ. Đôi chân gián ở giữa bụng tôi co lại và biến mất. Hai chân sau của tôi to lên và mọc da.

Tôi rớt từ cái lưỡi của con Taxxon xuống sàn nhà, quá bực và quá nặng để có thể dính vô đó.

Các ngón chân hiện ra. Các ngón tay hiện ra. Hai con mắt thực sự người của tôi mở ra.

Tôi ngó xung quanh, sững sờ và mất hướng.

Mấy đứa kia đều ở đó. Bọn tôi lại trở thành người tất cả, chân đi đất, bộ đồ biến hình bó sát người, giống như mọi khi, sau mỗi cuộc biến hình.

Ax đã trở lại thân hình Andalite, chỉ làm cho quang cảnh chung thêm phần kì quái.

Bọn tôi đang ở bên trong một toà cao ốc. Đúng như dự đoán, đó là một phòng ăn. Một mặt là phòng bếp. Giữa phòng có hơn chục cái bàn dài.

Nhiều người đang ngồi ăn ở các bàn. Có điều là... họ hồng ăn. Họ đang cầm nĩa. Họ đang nhìn xuống các đĩa thức ăn. Họ đang há mồm ra chuẩn bị nói. Họ đang cầm các li cà phê.

Nhưng không một ai cử động.

Không một ai thở.

Hơi nóng bốc lên từ các ly cà phê đã đông lại và bất động như trong một tấm hình chụp.

"Hay lắm, giờ thì tui đã sẵn sàng để đánh thức mấy bồ," Marco nói. "Giấc mơ này đang trở nên quái dị."

"Coi kìa," tôi kêu. "Hork-Bajir."

Hai tên Hork-Bajir đang đứng cạnh cửa ra vào. Tôi chưa bao giờ trông thấy tên Hork-Bajir nào đứng im như thế. Ngay cả khi đứng đờ tại chỗ trông chúng vẫn đáng sợ - hai mét một với những cánh tay, cẳng chân, đầu và đuôi sắc như dao. Máy Xén Cỏ di động, như Marco vẫn gọi. Những lưỡi dao cạo di động.

Và rồi còn có con Taxxon. Cái con sắp sửa xơi tái chúng tôi. Nó là một con rất bực quỉ quái, bực như một cái ống cống bằng bê tông. Nó có một cái mồm tròn vo màu đỏ ở ngay chót đầu cái thân mình giống như con sâu của nó. Cây roi dài thông màu đỏ tức là cái lưỡi của nó thè lè ra và treo giữa không trung.

"Tui có ý này," Marco nói. "Dù đây là một giấc mơ... tui mình cũng nên CHUỖN khỏi chỗ này ngay đi!"

"Đúng rồi," tôi tán thành.

"DZQT!" anh Jake hô lớn.

Bọn tôi chạy ra cửa phòng ăn. Ra cái hang mở rộng đầy đe dọa.

Bên ngoài cũng xảy ra hiện tượng đông cứng y như vậy. Mặt vũng Yeerk phẳng lì. Những con người và dân Hork-Bajir bị cưỡng bức làm vật chủ đông cứng trong các chuồng, miệng đang trong tư thế há ra la khóc...

Trên cây cầu cut nơi diễn ra công đoạn kí sinh, một phụ nữ quì mọp trên mặt nước, một tên Hork-Bajir giữ chặt bà ta. Một con sên Yeerk đang chun dờ dang vô tai bà. Nước mắt bà nằm im trên hai gò má.

Rồi tôi trông thấy cái gì đó đang cử động. Một vật sống duy nhất trong toàn bộ sự bất động kỳ quái này.

Một chú nhóc. Cao, hơi ốm. Tóc cậu ấy trông bù xù như chưa bao giờ được chải.

"Ồ..." tôi thì thào. "Ồ, coi kìa! Tobias kìa!"

Mọi người quay hết cả lại, nhìn.

Tobias nhún đôi vai người của cậu ấy rồi giơ hai bàn tay lên để ngó kỹ những ngón tay của chính mình. "Mình đây mà," cậu ấy thốt lên, như thể còn nghi hoặc. "Đúng là thân thể cũ của mình. Đây nè."

Tôi chạy lại với cậu ấy. Thực tình chẳng biết vì sao, tôi chỉ biết mình đang chạy lại. Tôi muốn sờ vào cậu ấy, để xem thực hay hư.

"A! A! A!" cậu ấy hét lên, nhảy về phía sau và đột nhiên vung hai cánh tay lên rồi lại hạ xuống.

Tobias đang vỗ cánh, tìm cách thoát đi, tìm cách bay. Tôi lao tới khiến cậu ấy hoảng.

"Xin lỗi," Tobias thì thầm, vẻ bối rối kinh khủng. "Xin lỗi."

Tôi quàng tay quanh người Tobias.

"Tobias, chuyện gì xảy ra vậy?" tôi hỏi.

"Mình cũng chẳng biết." cậu ấy đáp. "Mình đang bay... rồi đột nhiên mình ở chỗ này. Như thế này."

<Thời gian đã dừng lại,> Ax nói. <Dừng lại đối với tất cả, trừ chúng ta. Tôi có thể cảm nhận điều ấy.>

"Có cái gì đó, thật là sai quấy," Cassie nói giọng ảm đạm. "Đây phải chăng là mảnh của Visser Ba?"

<Đây không phải là công nghệ Yeerk, tôi có thể nói với các bạn thế,> Ax nói. <Cái này vượt xa khả năng của chúng, cũng vượt xa khả năng của người Andalite chúng tôi.>

SAO? MỘT NGƯỜI ANDALITE MÀ CHỊU NHÚN MÌNH VẬY SAO?

"Yaaaaa!" Marco la lên.

Tiếng nói ấy vang lên từ khắp mọi nơi cùng một lúc, mà lại chẳng từ đâu hết trơn. Hồng thực sự là một giọng nói, cũng hồng phải tiếng nói trong óc. Chỉ như một ý nghĩ nổi lên trong đầu, thế thôi. Các từ bùng ra giống như những trái banh nổ bên trong những suy nghĩ của bạn.

Tôi chạy lung tung kiểm xem tiếng nói ấy phát ra từ đâu, và sẵn sàng chiến đấu nếu cần.

ĐỪNG, RACHEL. KHÔNG CÓ GÌ PHẢI SỢ.

"Nó biết cả tên bồ!" Tobias rít lên.

Tôi liếc sang Ax. Ảnh cứng cả người lại. Ảnh không bị đông cứng như toàn bộ những gì xung quanh bọn tôi, nhưng ảnh sợ quá. Ảnh run như cây sậy.

AXIMILI-ESGARROUTH-ISTHILL BẮT ĐẦU ĐOÁN RA TA LÀ AI.

<Elimist!> Ax hỗn hển.

ĐỪNG CÓ SỢ. TA SẼ HIỆN RA TRONG MỘT HÌNH DẠNG DỄ HIỂU VỚI CÁC NGƯỜI.

Bầu không khí ngay phía trước mặt tôi... không, không phải trước mặt mà sau lưng. Sau lưng. Xung quanh. Tôi hồng giải thích nổi. Bầu không khí mở ra, như thể có một cái cửa trong khoảng hư vô. Như thể không khí ở thể đặc và... thực sự không thể nào giải thích được.

Bầu không khí mở ra. Kẻ ấy xuất hiện.

Trong hình dạng người. Hai cánh tay, hai chân, một cái đầu đúng ở chỗ đầu người.

Da của ổng màu xanh lam rực rỡ, như thể ổng là một cái bóng đèn được sơn phết lên để lọc

ánh sáng chiếu từ trong ra.

Trông ông giống một cụ già, nhưng cường tráng và đầy sức sống. Tóc ông dài và trắng toát. Hai tai vuốt lên nhọn hoắt. Hai mắt là hai cái hố màu đen như thể chứa đầy sao trời.

"Ta là một người Ellimist," ông nói với giọng người thực sự, "Anh bạn Andalite của các người đã đoán trúng."

Ax đang run rẩy đến mức có vẻ như sắp khụy xuống.

"Bình tĩnh nào, chàng Andalite," người Ellimist trấn an. "Hãy ngó các bạn người của cậu kia. Họ đâu có sợ gì ta."

<Họ không biết ông là ai đó thôi,> Ax ráng cất tiếng.

Người Ellimist mỉm cười. "Cả cậu cũng vậy thôi. Cậu chỉ biết những gì người Andalite kể cho con nít nghe trong các chuyện cổ tích mà thôi."

"Vậy thì... làm ơn cho chúng tôi biết ông là ai và là người thế nào, được không?" tôi đề nghị. Tôi thấy không thoải mái chút nào. Thiết vô cùng kỳ quái và khó chịu khi vây quanh mình toàn những kẻ Mượn xác Người, Hork-Bajir, và Taxxon, ở ngay giữa thành lũy của kẻ thù. Tất cả bọn chúng đang bị đông cứng, như tình hình ấy có thể thay đổi ngay bây giờ.

Nói thực lòng thì tôi hãi lắm. Mà đã hãi thì tôi đâm khùng.

Người Ellimist ngó tôi. "Cô không thể hiểu nổi tôi là thế nào đâu."

<Họ là những kẻ đầy quyền năng,> Ax nói một cách đơn giản. <Họ có thể vượt một triệu năm ánh sáng trong nháy mắt. Họ có thể làm toàn bộ các thế giới biến mất. Họ có thể ngưng cả thời gian lại.>

"Cái ông này trông chẳng có gì là đầy quyền năng hết,> Marco nghi hoặc.

<Đừng có khờ thế,> Ax gắt. <Đây đâu phải là thân thể của ông. Ông không có thân thể. Ông tồn tại ở khắp mọi nơi cùng một lúc. Trong đầu của bạn. Trong lòng hành tinh này. Bên trong cái chất liệu tạo nên không gian và thời gian.>

"Vậy thì tại sao ông tới đây?" anh Jake hỏi người Ellimist. "Tại sao ông làm ra chuyện này? Tại sao ông đưa Tobias tới đây?"

"Dĩ nhiên là ông nhìn thấu được lối biến hình của bọn tui," Marco lên tiếng. "Ông biết bọn tui là ai. Ông còn biết cả tên bọn tui nữa. Ông đem tất cả bọn tui tới đây với nhau. Vì sao vậy?"

"Bởi vì các cậu phải quyết định," người Ellimist nói.

"Quyết định cái gì chứ?" tôi hỏi.

"Số phận của nòi giống các cậu. Số phận của loài người."

"Có bấy nhiêu thôi á?" Marco hỏi. "Chỉ có số phận của loài người thôi á? Bộ ông hồng có gì gay go hơn giao phó cho bọn tui sao?"

Nhưng người Ellimist không để ý tới Marco. "Bọn ta không can thiệp vào chuyện riêng của các sinh vật khác," ông ta nói. "Nhưng khi họ lâm vào hiểm họa bị tuyệt chủng, thì bọn ta tới để cứu một vài thành viên của họ. Bọn ta yêu sự sống. Toàn bộ sự sống, nhưng đặc biệt là những hình thái sống có nhận thức, như Homo sapiens (Người khôn ngoan), tức là nòi giống của các cậu. Đây là một hành tinh rất đẹp. Một tác phẩm nghệ thuật vô giá."

"Đấy là ông chưa thấy trường học của tụi tôi đó," Marco vẫn ráng nói nhây.

Đột nhiên, không báo trước, người Ellimist lại làm động tác mở không gian.

Bọn tôi không còn ở trong vũng Yeerk, không còn ở dưới lòng đất nữa.

Bọn tôi đang ở dưới lòng nước.

Dưới lòng nước sâu. Nhưng nước dường như không chạm vào da tôi. Và khi tôi thở thì lại là không khí. Song tôi vẫn cảm thấy ớn ớn đằng sau gáy.

Bọn tôi - tôi, Cassie, anh Jake, Marco, Ax và Tobias... Tobias trong thân thể người của chính cậu ấy - đứng ở giữa một đại dương. Lơ lửng giữa lòng nước mà vẫn khô ráo. Không trông thấy người Ellimist đâu nữa.

Bọn tôi dập dềnh bên trên một rạn san hô. Và mọi vật chuyển động trở lại.

Khắp xung quanh bọn tôi cá bơi vun vút từng đàn. Những con cá đủ màu đủ dạng, phản chiếu ánh sáng mặt trời lốm đốm từ trên cao. Những con cá mập lảng vảng kiếm ăn. Những con cá đuối như đang bay. Cá mực co duỗi nhịp nhàng. Cua chạy lon ton qua những bãi san hô kỳ ảo. Cá ngừ to bằng con cừu lững lờ bơi qua. Những con cá heo toét miệng cười lao đi tìm bữa chén.

ĐÁNG YÊU LÀM SAO.

Giọng của người Ellimist lại như nổi lên từ đáy lòng tôi.

ĐÁNG YÊU LÀM SAO.

Và rồi, cũng lẹ như khi nhào xuống đại dương, bọn tôi bây giờ lững lờ bên trên cánh đồng savan châu Phi cỏ rập rờn vàng chóc. Phía dưới bọn tôi một bầu sư tử nằm ườn trong nắng, trông lim dim về bằng lòng. Các loại linh dương khác nhau đang gặm cỏ, rồi bỗng chúng lồng lên chạy đua một cách điên cuồng, cái năng lượng thuần túy của tất cả bọn chúng khiến bạn phải mỉm cười.

Có cả linh cẩu, tê giác, voi, hươu cao cổ, báo, khỉ, ngựa vằn. Diều hâu, đại bàng và chim ó bay vòng vòng trên đầu.

NHÌN CHO KỸ.

Rồi phút chốc là rừng mưa nhiệt đới. Một con báo đốm lảng vảng trong khi bầu khỉ chí chóc trên những tàng cây. Những con rắn dài bằng thân người trườn qua các cành lá. Không khí sục nức hương của hàng triệu bông hoa. Bọn tôi nghe thấy tiếng ếch nhái, côn trùng rả rích, tiếng khỉ và tiếng chim lãnh lót.

KHẮP VỮ TRỤ KHÔNG NƠI NÀO ĐẸP BẰNG.

TRONG HÀNG NGÀN, HÀNG NGÀN THẾ GIỚI, KHÔNG CÔNG TRÌNH NGHỆ THUẬT NÀO SÁNH NỔI.

Rồi người Ellimist cho bọn tôi xem loài người.

Bọn tôi bay, vô hình, qua những hẻm núi bằng thép và kính của các thành phố lớn...

Bọn tôi lơ lửng bên trên những ngôi làng ở bìa các con sông chảy giữa rừng mưa nhiệt đới. Bọn tôi quan sát một buổi trình diễn nhạc rock ở Rio de Janeiro, một cuộc mít tinh chính trị ở Seoul, một trận đá banh ở Durban, và một cái chợ trời ở Philippines.

CON NGƯỜI. THÔ LỖ. NGUYÊN SƠ. NHƯNG CÓ KHẢ NĂNG HIỂU BIẾT.

Đột nhiên, mọi chuyển động dừng sững lại. Bọn tôi đang ngắm một bức tranh. Tôi đã thấy bức tranh này ở đâu đó rồi thì phải.

Đó là một cơn lốc màu sắc. Một bức tranh toàn hoa màu đỏ tía. Hoa Iris, tôi nghĩ vậy, mặc dù tôi hồng thạo lắm về hoa. Người hoạ sĩ đã thấy được vẻ đẹp của những bông hoa này và đưa một chút vẻ đẹp ấy lên toan.

CÓ KHẢ NĂNG HIỂU BIẾT.

Thế rồi, không được báo trước, bọn tôi lại trở về vũng Yeerk.

Các hình ảnh đã biến hết. Một lần nữa bọn tôi lại ở trên mảnh đất của tuyệt vọng, vây quanh là những hình ảnh khủng khiếp đông cứng lại.

Người Ellimist - hay ít ra là cái thân hình mà ống hoá ra cho bọn tôi thấy - xuất hiện trở lại.

"Một tua du lịch tuyệt vời," tôi nói, ráng làm ra vẻ cứng cỏi. Nhưng thiệt tình tôi cảm thấy ruột gan mình rối bời, như thể tâm trí tôi đã nổ tung thành muôn mảnh. Tôi đã bị áp đảo hoàn toàn. "Nhưng tất cả những cái đó nhằm nói lên điều gì?"

"Loài người đã lâm nguy. Chẳng bao lâu nữa các người sẽ biến mất."

Tôi ráng nghĩ vài câu để nói. Nhưng rồi tôi chẳng nói gì hết. Chẳng ai nói gì hết.

"Loài Yeerk cũng có trí khôn," người Ellimist nói. "Và chúng tiến bộ hơn loài người về mặt công nghệ. Chúng sẽ tiếp tục ký sinh vào loài người. Người Andalite sẽ tìm cách ngăn chúng lại, nhưng họ sẽ thất bại. Bọn Yeerk sẽ thắng. Và chẳng bao lâu nữa, những con người còn lại sẽ chỉ là những kẻ mà các cậu gọi là bọn Mượn xác Người."

Tôi đã nín thở. Cái cách ống nói lên điều đó... khiến bạn không thể nào cãi lại. Bạn không nói được câu nào hết. Ống nói từng lời dứt khoát và chắc chắn như đinh đóng cột.

Ống không đoán, mà *ống biết rõ*.

Ống biết là bọn tôi sẽ thua.

Lúc này, tôi đã sợ phát khiếp, khi con Taxxon chuẩn bị nuốt sống bọn tôi. Tôi đã sợ hãi cho mạng sống của bản thân và của các bạn mình.

Bây giờ, khi vũng Yeerk bị treo lại giữa dòng thời gian, tôi còn thấy khiếp sợ hơn. Đầu tôi vẫn bơi trong những hình ảnh mà người Ellimist đã cho bọn tôi thấy.

"Ông tới đây chỉ để nói cho bọn tôi biết rằng bọn tôi là những xác chết chưa chôn hay sao?" tôi gượng hỏi.

"Bọn ta tặng cho các cô cậu một điều," người Ellimist nói. "Bọn ta có thể cứu một nhóm nhỏ làm mẫu cho giống người. Bọn ta có một hành tinh để tái định cư họ ở đó. Các cô cậu... và một số thành viên trong gia đình các cô cậu, với một ít người khác, được lựa chọn để có mẫu di truyền tối ưu. Cũng như một vài giống loài khác của Trái Đất mà bọn ta đặc biệt quan tâm."

Tôi bất ngờ khi nghe Cassie bật cười. "Ổng là một kiểu nhà hoạt động môi trường," nhỏ bình luận. "Đúng như vậy đó. Bọn mình là những loài vật lâm nguy, và ổng là nhà hoạt động môi trường đang tìm cách cứu bọn mình."

"Bọn ta có một hành tinh dành riêng cho các cô cậu," người Ellimist nói. "Nó rất giống Trái Đất. Các cô cậu có thể tự do tiến hoá một cách tự nhiên, giống như cách loài người tiến hoá."

"Khùng quá đi mất," Marco kêu. "Cứ như là con thuyền Noe ấy. Cơn đại hồng thủy Yeerk đang tràn tới và tụi mình phải dzọt lên thuyền."

"Không," Tobias nhìn trừng trừng vào người Ellimist. "Đó là một vườn thú. Cái mà ổng dành cho bọn mình - là một vườn thú."

Người Ellimist ôn tồn. "Bọn ta không áp đặt ý chí của mình lên những giống loài có ý thức. Các cô cậu có quyền quyết định. Ta đã lựa chọn các cô cậu vì trong số những con người tự do chỉ có các cô cậu là biết chuyện gì đang xảy ra. Các cô cậu phải quyết định - ở lại Trái Đất và chiến đấu trong một cuộc chiến mà các cô cậu cảm chắc thua. Hoặc bỏ hành tinh này lại và làm thành một tập đoàn người mới."

"Bọn tôi có bao nhiêu thời gian để quyết định?" anh Jake hỏi.

"Các cô cậu phải quyết định ngay bây giờ," người Ellimist đáp.

"Sao?" tôi hét lên. "Ông tính làm cái gì vậy? Ông muốn nói, chúng tôi phải quyết định *ngay bây giờ*?"

Thiệt quá sức điên khùng. Đây là một giấc mơ, chứ không thể nào có thiệt. Tôi đang tưởng tượng ra mọi sự thì có.

"Nếu các cô cậu quyết định trả lời đồng ý, thì các cô cậu, và một số người thân của các cô cậu sẽ được đưa tới chỗ ở mới ngay lập tức. Nếu câu trả lời là không, ta sẽ cho mọi sự trở về đúng như khi ta ngưng thời gian lại."

"Ý ông là chúng tôi sẽ trở lại là những con gián đang chun vô họng con Taxxon?" tôi hỏi.

"Mọi thứ đều như cũ," người Ellimist nói. "Bọn ta không có ý định can thiệp."

Tôi ngó sang Tobias. Gương mặt cậu ấy không biểu lộ gì hết. Có lẽ Tobias đã quên cả cách biểu lộ cảm xúc rồi.

"Thế còn bạn Tobias của bọn tôi thì sao?" Cassie nhẹ nhàng hỏi.

"Mọi thứ đều *như cũ*," người Ellimist nhắc lại.

"Ồ, ông chơi công bằng thiệt," Marco mỉa mai. "Ông yêu cầu bọn tui điều đó đúng vô lúc bọn tui sắp trở thành bữa chén của con Taxxon?"

"Thiệt là lố bịch," anh Jake tức giận. "Ông không thể khăng khăng đòi bọn tôi quyết định như vậy. Bọn tôi không phải là những kẻ có thể quyết định kiểu đó. Tôi muốn nói: có lẽ là ông tìm cách làm điều tốt cho bọn tôi, nhưng việc này hóc búa quá đi."

<Người Ellimist chẳng quan tâm tới chuyện công bằng đâu,> Ax giải thích. <Họ cho bạn một sự lựa chọn mà chẳng có gì để chọn hết. Thế là họ có thể tuyên bố rằng họ không can thiệp. Họ sẽ *lấy cớ* là chính con người quyết định.>

Thiệt khó mà cãi lại ý kiến của Ax. Người Ellimist đã hoàn toàn dàn dựng sự quyết định này. Nhận ra điều ấy, tôi càng muốn cưỡng lại. Người Ellimist muốn chúng tôi nói vâng, muốn chúng tôi bỏ dở cuộc chiến đấu chống quân Yeerk.

Lại còn... một nơi chốn cho chúng tôi hưởng thái bình nữa chớ. Ở đó chẳng còn phải đấu tranh, ở đó chúng tôi được là những đứa nhóc bình thường. Chẳng còn phải quyết định, chẳng còn phải uýnh nhau nữa...

Người Ellimist đã nói chúng tôi có thể đem theo một số người thân. Là những ai? Những ai có thể được cứu thoát?

"Mình biểu quyết chống," Tobias tuyên bố với giọng thách thức, sắc nhọn và giận dữ. "Ông đã lợi dụng tôi, lợi dụng tình cảm bạn bè đối với tôi để làm công cụ. Tôi không chịu như vậy đâu."

"Trước hết tụi mình phải nghĩ cho kỹ đã, Tobias," Cassie đề nghị. "Ý mình là đừng chỉ vì nóng nảy mà quên rằng đây là quyết định cho toàn thể loài người. Bỏ có hiểu không? Ông đã nói về việc nhân loại đứng trước nguy cơ *tuyệt chủng*."

"Tobias, chính bồ sẽ mất mát nhiều đó," anh Jake nhắc cậu ta. "Nếu bọn mình nói không, bồ sẽ lập tức trở lại lốt chim."

"Vậy là chúng ta có hai phiếu chống của Tobias và Rachel, một phiếu thuận của Cassie," Marco nói.

Nhưng tôi chưa biểu quyết mà. Marco chỉ đoán mò thôi... Và cậu ấy đã đoán trúng, tôi nhận rõ điều ấy và ruột gan tôi thắt lại. Marco đã đoán trúng bụng tôi. Tôi phải biểu quyết chống. Nếu Tobias đã sẵn sàng ở lại chiến trường với tất cả mọi mất mát hy sinh, thì tôi đâu thể thua kém.

"Cái nhà ông này thực ra chỉ muốn chúng ta bỏ chạy mà thôi," tôi nhận định. "Ông muốn chúng ta bỏ hành tinh của mình chỉ để cứu lấy bản thân và những người thân thích riêng của mình."

Ánh mắt Tobias gặp ánh mắt tôi, và trên môi cậu ấy hiện ra một thoáng mờ nhạt của nụ cười ngày trước.

<Đây là quyết định dành cho con người,> Ax lên tiếng. <Tôi chống lại quân Yeerk. Tôi đi theo

hoàng tử Jake. Nhưng tôi không tin tưởng người Ellimist này, dù cho quyền lực của ông có lớn đến đâu cũng vậy.>

"Nè mấy bồ, hãy suy nghĩ về chuyện này đã" Cassie nói. "Chúng ta thậm chí không thể sống sót mà ra khỏi vùng Yeerk nữa đó. Và nếu chúng ta chết, thì lúc ấy loài người liệu có cơ may chống lại được quân Yeerk không? Với lại ông đã nói, dẫu gì thì loài người cũng sẽ thua mà. Vậy thì thà cứu lấy *một số* người chả hơn là mất *tất tần tật* sao?"

Anh Jake và Marco vẫn chưa biểu quyết. Tôi để ý thấy cả hai đang ngoái lại phía toà cao ốc mà bọn tôi vừa từ đó đi ra. Và nhìn xa quá cả toà nhà, đằng đó có một cái gì trông giống như cây cột cao hình tròn dựng thẳng đứng tới tận trần hang bằng đá.

Cây cột làm bằng hỗn hợp thép và kính trong. Bên trong đó có một người đàn bà của phe Mượn xác như bị đông cứng giữa lưng chừng trời. Trông bà ấy như đang rớt xuống dọc theo cây cột. Hoặc là đang bay lên.

Một cái thang máy! Bọn tôi đã sử dụng một cái như thế trên phi thuyền mẹ của bọn Yeerk. Loại thang máy này dùng một lực vô hình khiến bạn rớt hoặc bay một cách an toàn từ tầng này qua tầng khác.

Nhưng cái thang này *lên* hay *xuống*? Đó là vấn đề. Người đàn bà ở trong đó đang rớt xuống hay đang bay lên?

Anh Jake nháy tôi một cái rồi lại nhìn cây cột để chắc ăn là tôi chú ý đến nó.

Tôi quan sát thật kỹ người phụ nữ bị đông cứng kia. Bà ta có mái tóc dài ngang vai. Nếu bà ta rớt xuống thì tóc bà ta phải hất lên trên, đằng này tóc bà ta buông xuôi quanh cổ.

"Thưa ngài Ellimist," Marco nói, "Xin cảm ơn ngài đã gia ân. Nhưng tui hổng nghĩ như ngài đâu. Tui hổng nghĩ rằng tui muốn vô trong vườn thú của ngài. Và tui hổng ưa bị cưỡng ép như vậy. Tui rất vui thấy ngài yêu mến Trái Đất, song tui tui sẽ chăm nom nó theo cách tốt nhất trong khả năng của tui."

Vậy là bốn phiếu chống. Tôi, Marco, Tobias và Ax. Tôi tính cả Ax, mặc dù anh nói chuyện này hổng ăn thua đến anh.

Cassie chỉ có một mình trong việc nhận đặc ân của người Ellimist.

"Mấy bồ đều biết là mình chăm nom rất nhiều thú bị bệnh. Chúng bao giờ cũng sợ mình mặc dù mình đang tìm cách giúp đỡ chúng. Nói không là can đảm lắm sao? Hay chỉ là ngốc nghếch khi chống lại một người đang tìm cách cứu mình?"

Điều Cassie nói khiến tôi suy nghĩ. Đột nhiên tôi hình dung lại những bộ phim về tự nhiên mà mình đã coi. Tôi nhớ một phim có cảnh những nhà hoạt động môi trường toan bắt mấy con hổ. Họ tìm cách di chuyển chúng tới một khu bảo tồn mà ở đó chúng sẽ được an toàn. Hổ là loài sắp tuyệt chủng, và con người tìm cách cứu lấy vài con.

Nhưng những con hổ đã kháng cự quyết liệt. Chúng gầm gào, chống trả và tránh xa những chiếc lưới.

Bọn tôi cũng vậy sao? Bọn tôi cũng là những con vật sắp tuyệt chủng đang kháng cự lại người tới cứu mình chẳng?

Tôi tự hỏi, nếu như mình đổi ý... Cứu lấy bản thân, cứu lấy gia đình mình. Những người thân

của mình sẽ nói sao nếu họ được biểu quyết? Mẹ tôi? Mẹ sẽ không bao giờ hy sinh mạng sống của con cái. Mẹ sẽ biểu quyết thuận.

Còn ba? Nếu như cả nhà được phép lậ chuyển tới một nơi an toàn và tôi phải giải thích việc mình đã làm? Nói rằng mình đã biểu quyết cứu cả nhà và bỏ dở cuộc chiến đấu? Ba sẽ nghĩ thế nào về quyết định ấy?

"Ông có biết điều gì làm tôi băn khoăn không?" tôi nghe anh Jake hỏi người Ellimist. "Ông bảo loài người sẽ thua quân Yeerk, nhưng tôi không tin là ông có khả năng tiên tri. Này nha, ông đâu biết tại tôi sẽ biểu quyết thế nào. Nếu biết thì ông đã chẳng mất công lôi tôi tới đây, đúng không?" Anh nói và ngó từng đứa bọn tôi.

Cassie mỉm cười buồn bã. "Nếu các bạn biểu quyết ở lại thì mình cũng theo."

Anh Jake giơ tay ra nắm lấy tay nhỏ. "Ngài Ellimist nè, tôi đoán rằng ông đã có câu trả..."

"...lời."

LỰA CHỌN SINH TỬ

CHƯƠNG 15

Ngay lập tức bọn tôi trở lại lối gián.

NẾU CÁC CẬU SỐNG, TA SẼ HỎI LẠI LẦN NỮA.

NẾU CÁC CẬU SỐNG.

Cây roi màu đỏ - lưỡi của con Taxxon cuốn tôi trôi xuống, dính cứng, không cách gì cứu vãn!

<Hoàn hình! Hoàn hình ngay!> anh Jake hét lên trong đầu tôi.

Chẳng cần nhắc đến lần thứ hai, nén sợ hãi, tôi tập trung tâm trí vào thân thể người của chính mình. Đột nhiên, xung quanh trở nên tối đen.

<Tụi mình chun vô bụng con Taxxon rồi!> tôi hét lên.

<Tập trung biến hình!> anh Jake la. <Tụi mình phải bực ra khỏi người chúng. >

Một chất lỏng mùi rất hắc trào lên như sóng triều cuốn tôi khỏi cái lưới dính nhớt. Tôi lao đảo, khiếp hãi và đuôi mù trong cái chất nhờn lầy nhầy và nóng hổi đó.

Nhưng cùng lúc đó, tôi cảm thấy mình đang lớn lên. Hai cọng râu gián của tôi quờ trúng một con gián khác, nhưng lớn hơn con gián bình thường.

<Hoàn hình đi!> Cassie hét lên.

<Khỏi nhắc> tôi hét lên đáp lại.

Xung quanh tôi chật chội đến mức không cựa cựa nổi. Thân thể của các bạn xô vào tôi trong khi cả bọn phình ra từ lại gián. Tôi cảm thấy ruột con Taxxon co giật vì ráng sức tiêu hóa cái thức ăn cứ phình ra một cách chết người này.

Hai lá phổi của tôi đang mọc trở lại, và chúng bắt đầu khát không khí.

Tôi ngộp thở! Thân thể của tôi hổng chịu đựng giỏi bằng thân thể loài gián.

<Không khí!> tôi nghe tiếng Marco la. <Tui hổng thở được nữa!>

<Cứ tiếp tục biến hình đi,> anh Jake nói. <Tụi mình sẽ tìm cách bực tung cái con sâu này ra.>

<Đuôi tôi mọc lại rồi,> Ax kêu. <Tôi có nên...>

<CÓ!> anh Jake hô. <Làm liền đi!>

Bóng tối xung quanh chúng tôi đột nhiên vỡ tung. Tôi liếc nhanh sang cái đuôi Andalite giống như lưới hái của Ax đang chém toang con Taxxon từ bên trong.

Không khí! Không khí ủa vô. Không khí hôi thúi, bẩn, độc, nhưng vẫn là không khí.

Bọn tôi bùng ra từ bụng của con Taxxon, mình mẩy còn bọc trong mớ ruột của nó và phủ đầy thứ nước nhầy màu xanh lam lục.

Bọn tôi chưa hoàn toàn là người, vẫn một thứ nửa người nửa bọ ghê tởm, nhưng đang kết thúc việc hoàn hình với tốc độ nhanh chưa từng có.

Không khí! Tôi hít nó vô hai lá phổi còn đang hình thành của mình.

Con Taxxon nằm tan nát và bốc mùi thúi hoắc xung quanh bọn tôi. Căn phòng đầy nhóc những tên Mượn xác Người đang ăn chiều, chúng không còn bị người Ellimist làm đông cứng nữa.

Nhưng giờ thì chúng chờ người ra vì quá kinh ngạc.

"Chuồn lẹ trước khi chúng kịp hoàn hồn."

Bọn tôi chạy. Trườn, trượt khỏi đồng ruộng Taxxon. Vẫn còn đang hiện nốt các ngón tay, ngón chân, bọn tôi chạy bắn ra khỏi phòng ăn.

"Tóm lấy chúng!" một giọng người hét lên. "Tóm lấy chúng ngay, lũ ngốc, không thì Visser Ba cho chúng mày như xương đổ!"

Đột nhiên, ồ lên một tiếng, bọn Mượn xác Người nhảy bật dậy từ những cái ghế.

Một tên Hork-Bajir ở gần cửa di chuyển thật lẹ để cắt đường rút của bọn tôi. Ax quất đuôi như chớp, trúng vai tên Hork-Bajir.

"Chạy tới thang máy!" Marco la lên trong khi mở đường rút khỏi phòng ăn.

"Tất cả, trừ Ax, nếu có thể biến hình nữa thì biến đi!" anh Jake hét lên trong lúc bọn tôi vọt tới thang máy. "Chúng ta cần có sức mạnh!"

Trong bọn tôi, chỉ một người có khả năng chiến đấu trời cho, đó là Ax. Tôi ráng tập trung tâm trí vô con gấu mà tôi đã thu nạp được.

Lẽ ra tôi nên biến hình thành voi hay chó sói, hai con thú tôi đã từng quen thuộc. Nhưng voi thì hồng vô lọt thang máy, mà tôi lại đang cần sức mạnh.

"Xâm!"

Có cái gì đó va mạnh vào tôi khiến tôi nằm sổng soài trên đất dơ.

Một người đàn ông. Một người lớn! Hắn đã đâm sầm vào tôi. Tôi có lý do để nổi giận bùng bùng. Loại người khốn khiếp nào lại đi uýnh một đứa con gái nhỏ xíu chứ?

Dĩ nhiên tôi biết câu trả lời là sao. Gã đàn ông kia chẳng còn là người, mà chỉ là một tên Mượn xác. Con sâu Yeerk trong đầu hắn đâu thềm biết hay quan tâm đến phép lịch sự.

Gã cúi xuống thộp cổ tôi.

Đột nhiên hắn chỉ còn một bàn tay.

"Aaaaa!" hắn kêu rống lên, té ngửa ra sau.

"Cảm ơn Ax," tôi nói.

<Chúng ta bị kẹt rồi,> Ax đáp.

Tôi ngó ra phía sau ảnh. Các bạn khác đã tới được cái thang máy ở cách chúng tôi chừng vài trăm mét. Giữa hai đứa tôi với túi bạn là một đạo quân Mượn xác Người và Hork-Bajir.

Marco rời Cassie đã vô trong thang máy. Chỉ còn anh Jake vẫn đang đứng nhìn hai đứa tôi với vẻ hãi hùng.

"Chạy khỏi đây đi!" tôi la lớn. "Tụi này không sao đâu!"

Vài tên Mượn xác bắt đầu tiến tới sát anh Jake. Nhưng số lớn thì chỉ mắt trước mắt sau ngó chừng Ax. Chúng biết đó là một người Andalite - kẻ thù không đội trời chung của quân đội Yeerk. Tôi không biết chúng nghĩ tôi là giống gì, vì người tôi vẫn rùng rùng chất nhầy của tên Taxxon.

Đột nhiên, một cặp Hork-Bajir lao tới. Những cánh tay đầy lưỡi dao của chúng chém vào không khí. Chúng chạy tới y như một cặp cửa xích vận hành hết tốc độ.

Ax quát!

Nhưng hai tên Hork-Bajir quá lẹ.

<Aaaa!>

Một vết chém sâu vào mạn sườn Ax.

Ax quát và quát tiếp, cái đuôi bọ cạp như vô hình vô ảnh. Bọn Mượn xác Người thận trọng đứng đằng sau, sợ rằng không bị tụi Hork-Bajir đang tức giận xả vào người thì cũng bị Ax băm nhừ tử. Nhưng có thêm những tên Hork-Bajir lại lao tới, và Ax phải lui lại.

Lúc đó... tôi nhận thấy mình hết sợ.

Một sự tự tin dâng lên trong tôi.

Hoàn toàn tự tin và không hề biết sợ.

Tôi nhận ra mình không còn đứng thẳng nữa, mà đi bằng bốn chân.

Lông thú thô kệch màu nâu sậm. Những chiếc vuốt màu đen, cái nào cái ấy giống như lưỡi búa chim.

Tôi đã trở thành gấu. Chính là tôi đã cảm thấy sự tự tin của gấu. Gấu không hề biết sợ.

Tôi là một con gấu xám Bắc Mỹ, chưa từng biết đến một khoảnh khắc sợ hãi thực sự. Đột nhiên tôi thấy đau khủng khiếp ở vai. Một tên Hork-Bajir vừa chém tôi. Tôi mở hai con mắt gấu cận thị ra nhìn trùng trùng nhưng chẳng thấy gì ngoài một đám mờ mờ cao cao.

Trước đây tôi chưa từng biến thành gấu. Tôi chưa từng học cách kiểm soát trí óc và bản năng của nó. Nhưng giờ con gấu-tôi đã bị khiêu khích.

Vậy thì chỉ có một câu trả lời: tấn công!

"Grừừ!" tôi rống lên và lao vô tên Hork-Bajir.

Nó lại chém tôi một nhát. Chẳng xi nhê gì hết. Tôi đổ ụp vô nó, bốn trăm kilô của một con gấu xám đang cực kỳ giận dữ.

Sức mạnh!

Tôi là một chiếc xe tải đang lao một trăm kilomet giờ!

Tôi là một chiếc xe tăng!

Tôi là một con thú ăn thịt bự nhất chốn này và không con vật nào, KHÔNG CON VẬT NÀO dám khiêu khích tôi mà sống sót!

Tôi chỉ thấy được lờ mờ tên Hork-Bajir qua đôi mắt cận thị của loài gấu, nhưng tôi đánh hơi được nó và cảm nhận được nó, và tôi vung bàn tay đồ sộ lên đánh trúng vô ngực nó. Cú "chưởng" của tôi có thể lật một toa tàu ra khỏi đường ray.

Tên Hork-Bajir bay vèo ra xa.

Thêm những tên khác kéo tới. Chúng có cơ hội khám phá ra tại sao một phần trong cái tên latinh của gấu xám lại là *horribilis* (kinh hoàng).

Tôi chỉ nhớ qua loa những gì xảy ra sau đó. Tôi buông mình theo cơn điên của con gấu. Cơn giận dữ của nó với cơn giận dữ của tôi đã nhập làm một. Tất cả sự căng thẳng trong tôi, tất cả sự bấp bênh nghi hoặc đã bị quét sạch khi tôi buông mình theo bạo lực của con gấu.

Tôi nhớ là tới một lúc nào đó, anh Jake đã biến thành hổ và nhập cuộc. Và ký ức tôi còn giữ là những hình ảnh loang loáng của sự hủy diệt, của những cái hàm ngoạm cắn.

Nhưng điều kế tiếp mà tôi nhớ rõ lúc bay lên dọc theo thang máy, là tiếng anh Jake la lên trong đầu tôi <Rachel, hoàn hình đi. Lẹ lên! Em MẤT kiểm soát rồi! Hoàn hình đi!>

Tôi điên cuồng quơ tay lên trời, tìm cách giết con hổ trên đầu mình trong thang máy.

Tìm cách giết anh Jake.

Tôi cảm thấy mình bừng tỉnh sau một cơn mơ.

Trong khi bọn tôi từ từ dâng lên phía mặt đất, tôi bỏ con gấu lại và trở lại là chính mình.

CHƯƠNG 16

Tôi ngỡ như mình bay lên mãi mà không thoát khỏi chiếc thang máy.

Thế rồi đột nhiên tôi lên tới đầu thang. Tôi bước ra nền bê tông cứng. Những đứa khác đã ở đó cả rồi. Ax đang ráng biến hình thành người, nhưng anh làm việc ấy khá vất vả. Việc biến hình vội vã thường làm cho bạn khốn khổ đến mức bạn chỉ muốn lết vô một xó mà ngủ bếng cho xong.

Tôi bước trên nền bê tông, lảo đảo vì quá oải. Trời tối mò, chỉ có chút ánh sáng lờ mờ soi những khuôn mặt xung quanh tôi.

"Cẩn thận đó!" Cassie nắm tay tôi, "Bọn mình ổn cả rồi, giờ thì cả bọn đang ở dưới chân tháp nước đằng sau trường đó mà."

"Phải chuẩn lẹ khỏi đây thôi, không tụi Yeerk phát hiện ra đó."

"Là cái chắc," Marco hất đầu về một xó có hai tên Mượn xác đang nằm bất tỉnh.

"Phải ra khỏi nơi này ngay," anh Jake nói. "Em không sao chứ, Rachel?"

"Vâng, chỉ oải thôi. Em... em chưa biến thành gấu bao giờ, lại hổng đủ thì giờ nắm lấy quyền kiểm soát. Xin lỗi anh nha."

"Hổng sao đâu Rachel. Con gấu chẳng đã giúp cả bọn thoát khỏi chỗ đó là gì".

Rồi tôi cũng về được tới nhà bằng cách nào đó. Tôi lết vô giường và lập tức ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, lúc cái chuông báo thức vừa tắt, tôi cố giương hai mắt ra mới nhìn thấy con số trên mặt đồng hồ.

"Rachel? Con dậy chưa đó?" mẹ tôi gọi qua cửa.

"Dạ rồi, con dậy rồi." tôi thưa.

Tôi lết ra khỏi giường và lảo đảo đi về phía buồng tắm chung của mấy chị em. Jordan đang ở trong. Tôi lại vô sảnh để đi tới buồng tắm của mẹ.

Mẹ bận một bộ đồ đi làm màu da bò và đang xỏ vớ vô chân. "Trông con không được khỏe lắm," mẹ vừa nói vừa nhìn xéo tôi một cái.

"Ừm," tôi ậm ờ. "Con xài vòi tắm của mẹ nha?"

"Con vẫn mang bộ đồ tối qua con mặc về nhà đó," mẹ nói giọng gay gắt. "Con loạng choạng vô nhà lúc chín rưỡi tối, đi chân không, trên người là bộ đồ nịt. Bây giờ con vẫn ăn vận như thế."

Tôi lờ đờ ngó xuống người mình. Phải rồi, rõ ràng là tôi vẫn đang mang bộ đồ biến hình. "Ừm... con, con bỏ quên giày ở nhà Cassie, con cho Cassie coi mấy động tác thể dục ấy mà. Mẹ có cho con xài vòi tắm của mẹ không ạ?"

"Đi chân không về nhà rồi lăn ra ngủ như chết chẳng thèm ăn uống gì cả." Mẹ lắc đầu. "Rachel, có chuyện gì thì nói cho mẹ nghe đi."

Tôi làm bộ phá lên cười. "Có chuyện gì á? Chẳng có chuyện gì đâu mẹ ơi..." Tôi cười rình rích, dụi mắt cho tỉnh hẳn, và lại cười...

Mẹ tôi thở dài đánh sụt. "Sáng nay mẹ phải ra cũi ở tòa từ sớm," mẹ nói. "Nhưng mẹ muốn con ở nhà tối nay, hai mẹ con mình sẽ nói chuyện với nhau một chút. Mẹ biết ba con đã đặt ra cho con một vấn đề lớn. Mẹ biết đó là một quyết định gay go với con, Rachel à."

"Mẹ có cho con xài vòi tắm của mẹ không ạ?" tôi cũng thở dài và không cười nữa.

"Cứ xài đi. Con nhớ lo cho em Sara đi học đúng giờ nghen."

Tôi đóng cửa buồng tắm và vù tới vòi nước nóng bốc hơi nghi ngút.

Khi ấy mọi chuyện bắt đầu trở lại trong đầu tôi. Bung ra khỏi bụng con Taxxon nè. Đề nghị của người Ellimist nè. Tobias trở lại thành người trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nè.

Và cuộc ынн лոն... một con gấu nổi khùng. Mà con gấu chính là tôi.

Tôi rùng mình. Nước nóng đã hết mất tiêu.

"Chị Rachel? Chị ngủ ở trông hả?" Có tiếng Jordan ngoài buồng tắm.

"Jordan hả? Em lo cho Sara đi học giùm chị được không?" tôi kêu ra ngoài. "Chị tắm trễ một chút đó. Em lo giùm chị mọi chuyện nha."

Ngày hôm đó lần đầu tiên tôi cúp cua. Tôi nằm vật vờ ở nhà và coi những chương trình tivi ngớ ngẩn. Tôi bấm lui các kênh, hết những đám người lộn xộn này tới đám người lộn xộn khác.

Nhưng giữa hình ảnh các nhân vật cáu kỉnh và các xướng ngôn viên tươi cười hiện ra những hình ảnh khác. Một con Taxxon bị té làm đôi y như cái bao rác bọc. Những tiếng la căm lạng, đóng băng của các vật chủ không tự nguyện bị nhốt trong chuồng.

Và trên tất cả các tiếng ồn của tivi, tôi nghe được tiếng nói khác. Tiếng người Ellimist vang lên trong đầu tôi. *Chúng ta có thể cứu một mẫu nhỏ của giống người.*

Và tiếng anh Jake. *Em mất kiểm soát rồi!*

Và ba tôi. *Tới thành phố khác. Tiểu bang khác.*

Tôi ráng không nghĩ tới những chuyện xảy ra bữa trước. Kỳ quái thiệt đó: tôi sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Một thế giới là gia đình, nhà trường, các lớp thể dục, mua sắm, nghe nhạc, coi tivi... toàn những chuyện thông thường.

Rồi một thế giới hoàn toàn khác.

Trong thế giới ấy tôi là... một chiến binh. Tôi liều mạng sống của mình. Tôi tham dự cuộc chiến sinh tử kinh hoàng chống lại những loài quái đản khủng khiếp. Trong thế giới ấy tôi chẳng còn là một đứa nhóc bình thường nữa...

Đến trưa tôi tự làm cho mình một ổ bánh mỳ nướng kẹp phô mai. Tôi mở tivi trong bếp khi nướng bánh. Và lúc ấy có bản tin buổi trưa của ba tôi. Ba đang thực hiện một chương trình bên ngoài phòng thu. Một sự kiện ở trung tâm hội nghị.

Tôi tắt âm thanh và chỉ coi phần hình. Tôi ném vỏ bánh vào thùng rác.

"Mình phải làm gì bây giờ?" đột nhiên tôi la toáng lên, và tôi tự giận dữ với chính mình, "Mình phải làm gì đây?"

Tiếng của tôi chìm chìm trong sự im lặng của buồng bếp. Tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Tôi đâu có muốn mình trở nên suốt mướt quá vậy.

Tôi đứng trơ ra đó, ngó trân trân lên cái tủ ly. Người Ellimist... con gấu... ba tôi... Tôi phải làm gì đây? Bỏ mẹ và các em lại? Bỏ ba lại? Bỏ bạn bè? Bỏ cả cái hành tinh lộn xộn này?

Tôi hình dung mình đi tới gặp ba ở trung tâm hội nghị. "Ba ơi, con có chuyện này..." Và ba sẽ vòng tay ôm lấy tôi, vuốt tóc tôi như ba vẫn làm, và bảo "Thôi nào, nhóc của ba. Đừng nghiêm trọng quá vậy mà..."

Tôi tắt tivi cái bụp. Tôi cảm thấy đau trong bụng như thể nuốt phải thủy tinh vỡ.

Tôi cần phải ra khỏi nhà. Tôi cần phải ngưng suy nghĩ.

Tôi lên cầu thang và mở cửa sổ phòng ngủ.

Ít phút sau, một con đại bàng đầu bạc to bự bay khỏi phòng tôi và vút lên trời.

CHƯƠNG 17

Buổi chiều hôm đó bọn tôi hẹn gặp nhau ở nhà kho trong trang trại Cassie.

Khi tôi chường mặt ra trong bộ đồ biến hình, chân không giày, đứa nào cũng biết liền là tôi hồng có đi xe bus tới.

Anh Jake và Marco đang tựa mình lên những bao cỏ. Tobias thì đậu trên chiếc xà ngang. Ngó cậu ấy trở lại lốt chim như thế lòng tôi lại nhói lên...

"Chào Rachel," Marco nói giọng nửa đùa nửa nghi ngại. "Bồ biến thành con gì rồi đó?"

Cassie đang mắc thay băng cho một con chim cắt bị thương ở cánh.

"Rachel," Cassie nói. "Bồ giúp mình một tay được chứ? Sao bữa nay hồng thấy bồ ở trường?"

Tôi phụ Cassie giữ chặt con chim đang vẫy vùng. Chim cắt là loài chim nhỏ thuộc họ diều hâu. Con chim cắt này tìm cách mổ tôi bằng được nhưng nó quá yếu nên cú mổ chẳng nhắm nhò gì.

"Hồi sớm nay mình thấy muốn bệnh nên nằm nhà luôn," tôi trả lời Cassie.

"Em tới đây bằng cách nào vậy, Rachel?" Anh Jake hỏi.

Cassie đã băng bó xong, nhỏ đỡ con chim cắt từ tay tôi. Tôi quay nhìn vô mắt anh Jake. "Em bay đó, hồng sao chứ?"

Jake liếc Cassie rồi liếc qua Marco. "Con gấu mà em biến hình hôm bữa qua... Em một mình tới Lâm Viên thu nạp nó phải không?"

"Không đâu," tôi đáp. "Em gặp nó ở khu thương xá đấy."

"Được rồi," anh Jake gật đầu. "Và bữa nay thì em cúp cua, cuối cùng là biến hình... em biến thành con gì vậy?"

<Thành đại bàng,> Tobias xen vào. <Chiều nay tui thấy một con đại bàng đầu bạc cưỡi trên luồng khí nóng. Lẽ ra tui phải đoán được là ai, vì nó ở trên trời quá lâu và bay lượn theo kiểu một con ó Buzzard. Đại bàng thứ thiệt thì phải đậu lại sau một hồi bay trên không kia.>

"Bồ biết tui có cái riêng như vậy là tốt đó," tôi châm biếm.

Anh Jake ngó tôi với ánh mắt sắc như dao. "Em đã ở trong lốt biến hình suốt buổi chiều?"

"Thì sao?" tôi đáp.

Anh Jake nhảy dựng lên. "Rachel, nếu em làm điều gì ngu xuẩn thì cuối cùng cả bọn sẽ lãnh đủ. Em đi thu nạp một con gấu xám mà không có ai hỗ trợ? Em có thể tự đẩy mình vô chỗ chết đó."

"Vậy thì sao nào?" tôi phản pháo. "Anh đã nghe người Ellimist nói rồi mà. Chúng ta đã thất bại. Phe Yeerk một, phe người zero. Chúng ta thua. Vậy thì còn ai để ý đến chuyện em cúp cua để bay lượn trên trời kia chứ?"

Đột nhiên anh Jake chùng hẫ xuống. "Rachel à, anh ủng hộ tranh cãi với em. Anh chẳng biết vấn đề của em là gì, nhưng liệu chính em có biết không? Em phải tự giải quyết thôi."

Tôi chưa bao giờ thấy anh Jake oải đến vậy. Phút trước ảnh còn là một anh Jake mạnh mẽ, thủ lĩnh của hội Animorph; phút sau trông ảnh như đã hết hơi. Hai con mắt ảnh đỏ vằn. Anh chớp mắt lia lịa. Ngó bộ chỉ thờ thôi cũng không đủ sức.

"Ba em muốn em đi với ông tới tiểu bang khác," tôi thú thiệt.

Tụi bạn ngó tôi chằm chằm. Ánh mắt đứa nào cũng dò dẫm mọi chỗ khác mấy anh Jake.

"Vậy bồ tính sao?" Cassie hỏi.

Tôi vung tay lên trời. "Tụi mình còn bao nhiêu việc phải lo... Còn số phận Trái Đất và loài người thì sao?"

"Mỗi người có một nỗi lo khác nhau," Cassie chỉnh lại. "Mình biết bồ nghĩ như thế nào về ba bồ mà."

"Ba mình đã sai lầm khi đổ xuống đầu mình chuyện này!" tôi dẫn giọng. "Ý mình là... mấy bồ biết đó... ý mình là..."

Thiệt là kỳ quặc. Đột nhiên tôi cảm thấy như nghẹn cổ. Như thể tôi sắp nổ tung. Như thể trí óc tôi đã vượt khỏi sự kiểm soát.

"Cứ như là... mình phải làm gì bây giờ?" tôi hét lên. "Sau những gì đã xảy ra đêm qua... sau tất cả những chuyện đó, mình phải quyết định sẽ làm đau lòng ai đây: mẹ mình hay ba mình? Và mấy bồ nữa chứ? Và..."

"Thôi nào Rachel," Marco dịu giọng. "Bình tĩnh đi. Coi kìa, bồ là Xena..."

"KHÔNG! Tui ủng hộ phải là thứ nhân vật trong ba cái truyện tranh vớ vẩn của bồ đâu, Marco. Tui sợ hết vía đó. Tui sợ những gì đã xảy ra đêm qua. Chỉ biết rằng có một nơi chốn như thế tồn tại dưới lòng đất là tui đủ sợ rồi. Tui chỉ muốn chạy nhưng lại ủng hộ dám... Nhưng giờ khác rồi. Người thì bảo 'Ồ, chỉ cần tới ở với ba và hai ba con mình sẽ đi coi đá banh,' người thì lại nói 'Ê, quên cái chuyện qua tiểu bang khác đi, bọn ta đã dành cho mấy người một hành tinh khác đây.' Và càng thấy thêm một lối thoát, tui càng sợ hãi hơn..."

Một lúc lâu, chẳng ai nói câu nào.

Marco thở dài thườn thượt. "Tui nghĩ lại rồi. Tui đổi ý. Nếu người Ellimist hỏi lại, tui sẽ biểu quyết thuận."

"Cái gì?" anh Jake hỏi. "Vì sao?"

Marco nhún vai." Rachel đã lung lay. Và nếu nhỏ đã lung lay, những đứa còn lại trong tụi mình sẽ trì được bao lâu đây?"

"Im đi Marco, tui hông còn lòng dạ nào nghe bồ giỡn đầu nha," tôi sửa lưng cậu ta.

"Tui cũng giống bồ thôi," Marco nói giọng buồn nản. "Bồ có biết đêm qua tui ngủ được bao lâu không? Hổng đầy một tiếng đồng hồ. Toàn ác mộng thôi. Bữa nay tui cứ như cái hồn ma vật vờ trong lớp ấy. Tui cảm thấy như thể... cứ như toàn bộ lớp da của tôi bị chà bằng giấy nhám. Tui bồn chồn, sợ hãi. Tui căng thẳng cực độ."

"Điều ấy tất sẽ xảy ra thôi," anh Jake nói.

"Câu chuyện này ngay từ đầu đã điên khùng rồi mà," Marco tiếp tục. "Một nhúm nhóc tì mà dám chọi lại cuộc xâm lăng của bọn người vũ trụ? Thử coi chuyện gì đã xảy ra? Tobias bị kẹt cứng trong lồng điều hâu. Rachel thì bắt đầu coi biến hình là một cách để trốn tránh các vấn đề riêng tư. Có một đêm tui thức dậy trên giường và hổng biết tui là ai nữa. Tui hổng biết mình đang có hai tay hay là những chiếc vảy cá hay là vuốt chim đây? Có thể với bồ và Cassie thì không hề hấn gì, Jake à. Nhưng tui cũng chẳng tin vậy đâu."

"Tất cả những gì tụi mình làm rồi cực cũng chỉ đưa tới thất bại mà thôi," Marco tuyên bố. "Tụi mình trêu người lù Yeerk. Có thể tụi mình đã làm nổ tung một phi thuyền, hay đạt được vài thành công nhỏ con. Nhưng cuộc xâm lăng thì cứ tiến tới. Và tất cả những gì tụi mình làm chỉ là vừa vụn thoát thân. Tụi mình hết một đội bóng chày chẳng bao giờ thắng nổi một trận đấu. Và bây giờ, cứ theo người Ellimist thì tụi mình biết là sắp thua cả mùa bóng rồi. Tụi mình hổng vô nổi trận chung kết đâu."

"Mình cóc cần," Anh Jake nói. "Mình không bỏ cuộc đâu."

"Jake à," Cassie lên tiếng. "Bồ có thấy cái này không?" Nhỏ giơ cánh tay trái lên và chỉ một vết sẹo bên cổ tay. "Mình bị một con ó mổ đó. Nó bị sa bẫy và gãy chân. Mình tìm cách gỡ nó ra để cứu nó. Thế mà nó mổ mình."

"Tụi mình đâu có phải là ó," Jake cự lại.

"Chẳng phải ó là gì nếu so sánh với người Ellimist?" Cassie biện luận. "Biết đâu ổng có lý? Có thể đúng là ổng đang tìm cách cứu vãn một phần của giống người? Đúng là ổng đang tìm cách gỡ chúng ta ra khỏi bẫy và bó lại những chiếc xương gãy cho ta?"

"Cassie nói đúng đó," Marco hòa theo. "Tui sẽ để mặc cho người Ellimist gỡ cẳng tui ra khỏi bẫy. Nhưng trước hết tui phải đặt vài điều kiện. Phải có một số người đi cùng với tui. Nếu người Ellimist có thể cứu những người ấy cùng với tui, thì tui phải nói đồng ý thôi."

Marco nhìn tôi. Rồi đến anh Jake và Cassie cũng nhìn tôi. Đã có hai phiếu chống hai. Marco, Cassie với Tobias và Jake. Tôi là lá phiếu quyết định.

Thế có nghĩa là không còn các cuộc ướn nhau. Sẽ không còn những quyết định khổ tâm mà tôi phải chọn lựa nữa.

Tôi mở miệng. Tôi bắt đầu nói.

TA ĐÃ HỨA LÀ TA SẼ HỎI LẠI CÁC CÔ CẬU.

"Ờ hờ," Marco bị bất ngờ.

TA SẼ CHỈ CHO CÁC CÔ CẬU CÁI MÀ CÔ CẬU CẦN BIẾT.

CHƯƠNG 18

Trong nháy mắt bọn tôi ra khỏi nhà kho. Năm đứa bọn tôi và cả Ax nữa, đứng bên nhau giữa cánh đồng trống đầy cỏ dại ùm xùm. Phía xa khoảng trăm mét có một tòa nhà dài và thấp, trông hoang phế.

Chẳng nhìn thấy người Ellimist đâu hết. Chỉ có bọn tôi: năm người Trái Đất với một người Andalite.

"Tobias!" tôi kêu lên.

"Ừa," cậu đáp lại và ngó xuống hai bàn tay. "Lại lặp lại chuyện cũ."

Anh Jake có vẻ giận dữ. Cassie ngạc nhiên. Marco thì ráng uể oải cười duyên, nhưng chẳng đi đến đâu.

Ax bồn chồn dậm dậm bốn cái móng guốc thanh mảnh và duỗi thẳng cái đuôi ra như chuẩn bị một cú quật.

"Người Ellimist lại tới đó," tôi nói. "Mấy bồ có nghe thấy..."

"Ừa, nghe rồi," anh Jake đáp. "Vậy chúng ta có cơ may để đổi ý rồi."

"Tụi mình đang ở đâu đây?" Cassie tự hỏi. "Ý mình là ở đây có cái gì đó trông quen quen. Nhưng mình hông định vị được rõ ràng."

Tôi cũng có cảm giác như vậy. Dường như cái cảnh đất trống trải, bụi bặm này rất quen thuộc...

"Trường mình," Tobias kêu lên.

"Cái gì?" tôi sững sốt. "Hổng lý nào," Nhưng Tobias có lý. Tôi nhìn lại một lần nữa và hiểu ra rằng mình từng biết tòa nhà đồ nát kia.

"Hừ, tui hông thích cảnh tượng này chút nào," Marco nói. "Ngày thường tui chỉ mong nhà trường nổ tung để khỏi phải đi học, nhưng thực tình tui hông thích cảnh tượng này."

"Chuyện này xảy ra lúc nào vậy ta?" tôi tự hỏi thành tiếng. "Mình cúp cua có một ngày mà trường cháy rụi rồi sao?"

"Mình hông nghĩ vậy," giọng Cassie lạ lùng, xa vắng. "Mình hông cho đây là chuyện xảy ra, trong thì quá khứ. Mình nghĩ chúng ta đang ở tương lai."

"Đúng vậy đó," Marco lầm bầm.

Tôi ngó Cassie, tự hỏi nhỏ nói về chuyện gì vậy. Nhỏ đang nhìn chăm chú lên bầu trời, ngay

trên đầu rồi xa về phía chân mây.

"Bầu trời," nhỏ nói. "Mấy bồ có bao giờ thấy màu trời thế này chưa?"

"Nó có màu vàng úa," Anh Jake nhận xét.

"Và không khí nữa. Nó có mùi kỳ quá phải không? Rồi nhìn đằng kia nữa. Cây cối phía sau cung thể đục. Đang chết héo cả."

"Người Ellimist sẽ cho chúng ta thấy điều gì đó," tôi lẩm bẩm. "Vậy điều ấy là gì nhỉ? Ax, anh có hiểu chút gì không?"

<Có một sự bẻ queo thời gian. Tôi cảm thấy điều ấy. Nhưng tôi không biết thế nghĩa là sao.>

"Đó là tương lai," Cassie tuyên bố.

Một luồng lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Tôi muốn nghĩ rằng Cassie đang làm lẩn. Nhưng tôi cảm thấy được sự thật trong lời nhỏ.

"Được lắm," Marco trề môi. "Vậy bi giờ tụi mình phải làm gì đây? Đứng phỗng ra, chờ tới khi người Ellimist trở lại kiểm chắc?"

Anh Jake nhún vai. "Mình nghĩ là nên ngó khắp xung quanh xem sao. Khu thương xá chỉ cách đây có vài trăm mét gì đó. Chắc nó vẫn mở."

Vậy là bọn tôi băng qua cánh đồng hoang, dưới bầu trời ngả từ xanh lam qua vàng, điểm những mảng và vệt màu xanh lục, chẳng hề giống bầu trời nào mà tôi từng thấy. Bọn tôi đi ngang trường học và âm thầm ngó qua các lỗ hổng để coi có nhận ra được gì không.

"YAAAAA!" Marco hét lên.

Câu ấy lão đảo lui lại từ một cái lỗ tối om. Tôi chạy tới nhìn vô bên trong. Đó là một lớp học. Có một bộ xương nằm vắt ngang qua bàn giáo viên.

"Ôi trời ơi," Cassie thì thầm. "Người ta vứt cái xác ở đây."

"Đó là lớp cô Paloma," tôi nhận ra. "Lớp lịch sử."

Phải mất mấy giây bọn tôi mới hiểu ra ý nghĩa của sự việc. Cái xác đã bị bỏ mặc ở đó cho tới khi rửa nát. Phải qua nhiều năm nó mới trơ hết xương ra như vậy.

"Cassie có lý. Tụi mình đang ở thời tương lai," Marco nói. "Nhưng hổng thể nào như vậy được."

<Không thể với con người thôi,> Ax xen vô <Nhưng không phải là không thể với người Ellimist.>

"Ồ, mình hiểu rồi," tôi nói một cách giận dữ. "Đây là một bài học nho nhỏ. Người Ellimist đang chỉ cho chúng ta thấy cái gì sẽ xảy ra trong tương lai. Thông minh thiệt. Sáng suốt thiệt. Nhưng làm sao mình biết rằng đó là tương lai chứ không phải một màn kịch mà ổng bày ra?"

"Thử tới khu thương xá xem sao," anh Jake đề nghị.

Bọn tôi bỏ lại ngôi trường đằng sau lưng. Tôi ráng hổng nghĩ tới bộ xương kia có thể là ai. Của

thầy cô nào, hay trò nào? Hay một người nào đó đã tới lắm lắm nơi?

"Có lẽ tui mình nên kiểm tra hiệu sách trong thương xá," Marco nói. "Kiểm một cuốn Niên giám thế giới của năm đương thời. Coi xem ai thắng vòng chung kết Super Bowl. Rồi lúc trở về thời gian của mình, mình có thể đánh cá và có thể trở thành triệu phú."

Tôi gương cười nhưng rốt cục chỉ phát ra tiếng gầm gừ. Bọn tôi cần phải giữ vững tinh thần và Marco đang tìm cách làm điều đó.

Cả bọn đi tới xa lộ. Tám làn xe bê tông im lặng chết chóc. Không một chiếc xe con. Không một xe tải. Trống trơn.

Bên lề đường phía xa lộ là một cái xác xe đã rỉ sét. Hai bàn tay xương xẩu ghì lấy chiếc vô lăng. Bọn tôi tránh xa chỗ đó.

Tôi trông thấy một cái gì đó sáng lấp lánh ở xa về phía Đông. Nó có vẻ chạy theo đường thẳng từ chân trời tới gần đây. Tôi nheo mắt nhìn coi nó là cái gì.

"Tiếc là hổng có đôi mắt điều hâu của bồ lúc này," tôi thì thào với Tobias.

"Đó là một cái ống, mình nghĩ thế. Giống một cái ống bằng kính, dài thông. Coi! Có cái gì di chuyển trong nó kìa."

<Đó là một phương tiện chuyên chở,> Ax nói. Ảnh đã quay cả bốn con mắt về phía đó. <Nó có vẻ là một cái ống bằng kính chạy dài nhiều kilomet. Bên trong nó là những cái bọc di chuyển với tốc độ lớn, giống như tàu hỏa của các bạn. Có điều là chạy lẹ hơn. Chúng di chuyển có lẽ tới dặm trăm kilomet giờ theo đơn vị của các bạn.>

"Đó là đơn vị chung cho tất cả chúng ta," Marco sửa lại. "Anh đang ở trên Trái Đất và chúng ta có chung một đơn vị mà."

"Một kiểu hệ thống đường tàu cực nhanh," anh Jake nhận xét. "Vì thế mà chẳng có ai trên xa lộ hết."

"Câu hỏi đặt ra ở đây là ai đã xây dựng nên hệ thống đó?" tôi nêu vấn đề.

Vài phút sau bọn tôi tới khu thương xá. Nhưng nó đã thay đổi, thay đổi rất nhiều.

"Ôi trời," Marco thốt lên. "Nhìn kìa! Trời ạ."

Khu thương xá vẫn còn. Đến cả cái bảng hiệu "Sears" cũng vẫn còn đấy. Nhưng có những cái lỗ tròn đường kính đến hai mét đã được đục trên các mặt tường của khu thương xá. Và từ các lỗ ấy chun ra những con Taxxon.

Chúng bò ra bò vô các lỗ. Chúng trườn xuống mặt đất và lên mái nhà. Một số con khuân các thùng giấy ra từ một phi thuyền không gian đồ sộ đậu trong bãi đậu xe. Chúng đang dỡ hàng từ đó như từ một chiếc xe tải, chúng khuân những cái thùng màu ánh bạc chun vô các lỗ.

"Đây là một cái tổ," Cassie nhận xét. "Giống một cái tổ ong. Hay một ổ kiến. Chúng nó đã chiếm được rồi. Khu thương xá giờ là một cái tổ Taxxon."

"Tương lai sẽ là vậy đó một khi bọn Yeerk thắng," tôi nói. "Lũ Taxxon sử dụng khu thương xá làm tổ của chúng. Vậy là quên chuyện mua sắm đi nha."

Tôi muốn tỏ ra cứng cỏi, như thể mình hông bị tác dụng gì. Nhưng đó chỉ là trò xạo thôi. Những con sâu bự hơn cả người lớn đang bò qua các lỗ trong thương xá. Bộ xương vắt qua bàn thầy giáo trong các phế tích của ngôi trường thân yêu, bộ xương bám chặt lấy vô lăng của cái xe hơi rỉ sét...

Không khí thật lạ lùng. Bầu trời hông còn là bầu trời của Trái Đất nữa. Cây cối chết khô.

Lúc đi vòng quanh khu thương xá, bọn tôi thấy con tàu ống dừng lại ở đó. Cái ống bằng kiếng nằm bên trên mặt đất chừng sáu mét, giống như chiếc xe ray ở Disneyland, nhưng dường như hông có gì đỡ nó từ bên dưới, mà nó treo lơ lửng giữa trời...

Phía ngoài khu thương xá có một chiếc thang máy đưa tới ngang tầm cái ống. Một con Taxxon chun vô thang và vọt lên một cái bệ thò ra bên sườn ống.

"Bọn mình phải tránh xa lũ Taxxon này," Tobias nói.

Nhưng Marco lắc đầu. "Tại sao? Bờ hông thấy sao? Bọn Yeerk đã thắng. Như vậy người chẳng qua là một tên Mượn xác Người. Lũ Taxxon sẽ chỉ coi tụi mình là những tên Mượn xác Người mà thôi."

"Bờ có lý," Tobias tán thành. "Ừa, vậy thì có thể đi bất cứ chỗ nào. Vớ lại, tui hông tin rằng người Ellimist đưa tụi mình tới đây để nhìn tụi mình bị khử."

Tôi thở ra một chút vì nhận thấy hai đứa nó nói đúng. Nhưng tôi vẫn có một cảm giác bất an sâu xa về tất cả những gì đang diễn ra.

<Tôi sẽ biến thành người ,> Ax nói. <Bọn Yeerk có thể quen với những tên Mượn xác Người, nhưng chúng chưa thấy một tên Mượn xác Andalite nào ngoài Visser Ba.>

"Anh chắc chứ?" Marco hỏi. "Có thể trong tương lai người Andalite cũng thua bọn Yeerk thì sao?"

<Không bao giờ,> Ax giận dữ gắt lên và bắt đầu chậm chậm biến thành người.

"Mình nhảy lên tàu đi," tôi đề nghị. "Coi thử nó đi đến đâu."

"Xin lỗi," Marco bật cười. "Leo lên con tàu cao tốc kiểu Yeerk này á?"

Tôi nhún vai. "Đúng như bờ nói đó, Marco. Chúng sẽ nghĩ tụi mình là những tên Mượn xác Người. Dù thế nào thì người Ellimist cũng chẳng mạng tụi mình tới đây để cho tụi mình bị khử đâu."

"Thiệt là buồn cho khu thương xá," Ax than, lúc này ảnh đã gần thành người bình thường. "Con người có nhiều đồ ăn thơm ngon. Người Ellimist đã cho chúng ta thấy rất nhiều thứ tuyệt vời của loài người và hành tinh Trái Đất, nhưng ổng còn quên các mùi vị. Bánh sữa quế. Và cả sô cô la nữa."

"Ừa, tụi mình phải cứu lấy những thứ dùng để chế ra cái món bánh sữa quế nóng hổi mới

được," tôi gật đầu. "Nào, thử lên tàu đi."

Chỉ mất vài phút để tới chỗ cái thang máy. Khi bọn tôi đến gần đó, có một con Taxxon trườn qua bên cạnh. Nó hồi hả vượt lên như một kẻ đi làm bằng vé tháng, nhưng nó chẳng thèm để ý gì đến bọn tôi.

"Mấy bồ có nghĩ bây giờ là giờ cao điểm của bọn Yeerk không?" Marco thì thầm trong hơi thở.

"Im nào," anh Jake gắt. "Bây giờ tụi mình là những tên Mượn xác, đâu phải người thường."

Con Taxxon tới thang máy trước bọn tôi. Nó vô tròng qua một cái cửa rộng và lập tức vọt lên cái bệ phía trên đầu.

Tất cả bọn tôi đều ngần ngừ không biết có nên theo nó hay không. Tôi bèn bước lên trước. Vài giây sau tôi đã ở trên cái bệ, những đứa khác đứng ngay sau tôi.

Bọn tôi ở trên cao sáu mét, và tôi có thể nhìn ra mọi phía.

Tôi hích Tobias một cái. Một vũng Yeerk nhỏ đã được xây trên mái thương xá, ngay chỗ trước kia là một sân bán thực phẩm. Đó là một cái vũng nông lầy bùn. Dăm con Taxxon nằm ườn xung quanh vũng như thể đang tắm nắng.

Ở vũng Yeerk này hồng có các chuồng, Taxxon là lũ vật chủ tự nguyện. Thêm một lý do để chẳng thể ưa chúng. Ít ra thì lũ Hork-Bajir còn kháng cự lại lũ Yeerk.

Đột nhiên, trong tiếng gió ào ào, một cái bệ vọt tới trong lòng ống thủy tinh, lẹ như tên bắn.

Nó ngưng lại trước mặt bọn tôi và con kia trườn lẹ lên tàu. Bọn tôi theo sau nó.

Đó hồng phải là một toa tàu đóng kín, mà chỉ là một cái bệ hở, trống cả hai đầu. Có khoảng hai mươi ghế ngồi cỡ tiêu chuẩn, phân nửa đã có những tên Mượn xác Người ngồi rồi. Về phía đuôi có một khoảng hở cho lũ Taxxon lên xuống, Đằng đầu là một số ghế tựa bự hơn. Bự hơn rất nhiều, và làm bằng thép, hồng có nệm.

Những ghế ấy chắc là dành cho lũ Hork-Bajir. Cái toa đủ chỗ cho bốn tên Hork-Bajir, hai hay ba Taxxon và hai mươi người hoặc hơn.

Như vậy quanh đây con người vẫn đông hơn nhiều so với Taxxon hay Hork-Bajir, tôi kết luận. Bọn tôi hồng có vẻ lạc lõng.

Con tàu lao đi như một viên đạn trong cái ống bằng kính, nhưng hồng thấy tròng trành, cũng hồng có luồng gió nào. Bọn tôi chỉ việc lao đi với một tốc độ chóng mặt.

Từ khu thương xá ở ngoại ô tới trung tâm thành phố thông thường mất nửa giờ xe bus, nhưng đi thế này chỉ khoảng một phút rưỡi.

Anh Jake ngó tôi. Chắc là xuống chỗ này thôi. Bọn tôi đứng lên và rời tàu.

"Lẹ," Marco gật gù.

"Lẹ hơn xe bus," tôi tán thành.

Bước đi trên phố ở khu trung tâm thành phố mà sao thấy lạ hoắc. Nhiều tòa nhà chọc trời đã biến đi đâu mất tiêu. Những tòa nhà khác thì thủng lỗ chỗ vì dành cho lũ Taxxon.

Tòa nhà cao nhất thị trấn là tháp EGS, tới hai mươi tầng lận. Nó vẫn đứng sừng sững, hầu như không suy suyển, nhưng hồng biết vì lý do gì mà hai lầu cao nhất của nó đã bị xén mất rồi chụp lên một cái vòm kiếng.

Ánh nắng nhọt nhọt phản chiếu từ mái vòm, trông rất giống một cây đèn tín hiệu.

Người và Hork-Bajir sánh bước đi trên phố, nhưng hồng đông đúc lắm. Sự thực thì toàn bộ thị trấn dường như trống vắng hơn nhiều so với lúc trước.

Bọn tôi queo vô một góc phố và sững người.

"Chỗ này trước là hí trường Arena mà," tôi kêu lên. "Tụi mình chuyên coi xiếc ở đây..."

"Arena, nhà bách hóa lớn, tòa nhà có cột ăng ten cao trên nóc. Tất cả đã biến mất tiêu," Marco lẩm bẩm. "Biến... cái rẹt."

Ở chỗ đó bây giờ là một vũng Yeerk.

Một cái vũng có kích thước choáng người. Thực sự là một cái hồ rồi. Bạn có thể cưỡi mô tô chạy vòng quanh nó mà chẳng ai coi đó là kỳ cục.

Chiều rộng của nó gấp ba lần chiều dài một sân banh, có thể là gấp bốn. Và khắp xung quanh là các chuồng, y như cái vũng Yeerk ở dưới lòng đất mà bọn tôi đã quá rành.

Nhưng ở đây có một sự khác biệt. Những con người và Hork-Bajir trong các chuồng này hồng còn kêu cứu nữa. Họ khóc lóc, họ nức nở, số đông thì chỉ còn ngó mông lưng vô khoảng không. Nhưng họ hồng kêu cứu.

Họ biết rằng chẳng có ai tới cứu họ nữa. Họ biết rằng chẳng còn gì để mà hy vọng nữa...

Cả sáu đứa bọn tôi chỉ đứng ngó trân trân. Ngó với ánh mắt vô hồn.

Một mụ Mượn xác Người đi ào qua, xô cả vào tôi.

"Xin lỗi nha," tôi nói châm biếm. Một sai lầm. Vừa buột miệng nói ra mấy tiếng đó tôi đã biết ngay là sai lầm.

Mụ đàn bà dừng bước, quay lại phía tôi.

"Cô vừa nói gì?" Mụ hỏi.

"Hồng có gì," tôi đáp.

Nhưng mụ vẫn trừng trừng nhìn tôi với đôi mắt ti hí. "Cô tên là gì?"

Tôi biết rằng trả lời "Rachel" là không xong. Mụ muốn biết cái tên Yeerk của tôi kìa. Tôi căng người ra, sẵn sàng lâm trận.

"Tên nhỏ ấy là gì bà đâu cần biết," Tobias can thiệp.

Mụ đàn bà cười khinh bỉ. "Ồ, chúng mày là quân do thám rồi, đúng vậy rồi. Quân do thám!"

"Tên nhỏ ấy là gì bà đâu cần biết," Tobias lặp lại. "Tên ông ta mới là vấn đề." Tobias giơ ngón

tay cái chỉ vào Ax. " Bởi vì tên ông là... Visser Ba."

CHƯƠNG 20

"Visser Ba!" mù đàn bà nhắc lại một cách hoài nghi.

Tôi phải mất mấy giây để dò mạch câu chuyện. Tobias đang nói về chuyện gì thế nhỉ? Tại sao cậu ấy lại bảo Ax là Visser Ba?

May sao Ax hiểu lẽ hơn. Ảnh lập tức hoàn hình Andalite. Và ngay khi đôi mắt vòi Andalite hiện ra, mù đàn bà bắt đầu run lên.

"Nhưng... nhưng... sao người nói *Visser Ba*. Chỉ Visser *Một* mới có vật chủ là Andalite thôi chứ!"

Tuyệt thật. Visser Ba đã thăng chức.

"Ừa," tôi nói với mù. Nhưng thời đó ông cũng là Visser Ba. Thời chúng ta là bạn với nhau đó. Là chiến hữu kia đấy."

"Tôi... chúng tôi... chẳng có ai báo cho chúng tôi là ngài tới thăm Trái Đất, thưa Visser." mù khiếp đảm lắp bắp.

Mù ta khiếp hãi trông thấy. Hiển nhiên là tên tuổi Visser Ba không hề mai một chút nào qua năm tháng.

Ax đã trở lại hoàn hình dạng Andalite. Và nhiều tên Mượn xác đi trên phố chăm chăm nhìn ảnh với ánh mắt đầy khiếp hãi.

"Nếu tôi biết..." mù đàn bà than van, "thì tôi đã chẳng..."

Ax vẫy vẫy tay một cách thô bạo. <Im đi. Mi cảnh giác thế là đúng. Nếu mi không tỏ ra cảnh giác như vậy thì ta đã thanh toán mi vì sự vô ý vô tứ ngu ngốc kia. Giờ thì xéo khỏi đây mau.>

"Vâng thưa ngài Visser! Xin tuân lệnh!" Mù đàn bà chuồn lẹ.

Còn lại bọn tôi đứng lêu têu trên phố, há hốc miệng nhìn cái vũng Yeerk. Và khá nhiều tên Mượn xác há hốc miệng ngó bọn tôi...

"Chuyện này chẳng hay chút nào," Marco lên tiếng. "Tin Visser Ba tới đây sẽ đồn nhanh như thổi. Và sẽ có tên nào đó nhận ra sự thật."

"Vậy làm gì bây giờ?" anh Jake băn khoăn. "Hồng biết người Ellimist sẽ để tụi mình ở đây bao lâu nữa?"

"Đến khi nào tụi mình chịu là ông đúng," Tobias đáp.

"Chắc ông muốn ta thấy cái gì đó nữa..." Cassie đoán.

Tôi liếc nhìn Cassie. Nhỏ có vẻ nghĩ ngợi giữ lằm. Tôi đoán nhỏ muốn nói: "Coi đó, mình bảo bồ mà, tương lai sẽ là thế này." Nhưng hình như nhỏ bối rối lắm. Hình như nhỏ hồng lý giải nỗi điều gì đó đang làm nhỏ nghi ngại.

"Cái gì đó nào vậy?"

Nhỏ nhún vai. "Chỉ là một cảm giác thôi. Có cái gì đó sâu xa hơn đang diễn ra ở đây. Một cái gì đó mà tụi mình chưa hiểu nổi."

Vũng Yeerk là một địa điểm rất đông đúc. Những tên Mượn xác đi tới đi lui. Các vật chủ bị dồn vô chuồng rồi lôi ra khi tới lúc. Có một dòng nối đuôi nhau dài dằng dặc trên sáu cây cầu cụt, họ trút ra và nhận vô đầu mình những con sên Yeerk.

Bên trên tất cả sừng sững ngọn tháp EGS với vòm kiếng trên đầu.

"Tại sao chúng lại đặt vũng Yeerk ở đây?" tôi tự hỏi thành tiếng. "Mình muốn nói là có cả khối khu đất trống, vì sao chúng mất công đẹp bỏ các tòa nhà ở chỗ này? Đây đâu có vẻ là một địa điểm lý tưởng?"

"Tui muốn biết năm nay là năm nào?" Marco nói. "Có phải năm kể, hay mười năm, hai mươi năm sau năm của tụi mình?"

Tôi nghe tiếng ì ầm trên trời. Một chiếc Con Rệp của bọn Yeerk bổ xuống thấp, bay vòng quanh tháp EGS và giữ hướng bay về phía bên này của vũng Yeerk.

Hồng biết tại sao tôi cảm thấy bị thu hút về chiếc Con Rệp ấy thế. Có thể có một sự thúc đẩy lạ lùng của tâm linh, hay có thể chính người Ellimist xui khiến tui lại gần đó để thấy cái điều mà ông muốn chỉ cho tôi thấy.

Dù tiếng gọi ấy là từ đâu đi chẳng nữa thì tôi cũng thấy mình đang bước về phía chiếc Con Rệp.

"Ê!" anh Jake kêu lên. "Em định làm gì đó?"

"Anh với các bạn cứ đứng yên ở đó nha," tôi nói.

"Không sao đâu," Marco chìa ngón cái vô Ax. "Tụi mình có Visser Ba ở bên cạnh mà. Xin lỗi nha, tui muốn nói là Visser Một. Và nhân tiện xin chúc mừng vì thăng quan tiến chức."

Ax lạnh lẽo bước lên phía trước, vênh vênh đóng bộ lão Visser vĩ đại và khủng khiếp.

Khi bọn tôi tới gần vũng, đám đông Mượn xác ở đó vội giạt ra. Chẳng tên nào muốn vô ý chọc giận Visser Ba hết.

Bọn tôi vênh vang tới chỗ chiếc Con Rệp cứ như ông chủ bà chủ của cả thế giới vậy. Lúc đó cửa chiếc Con Rệp mở ra.

Tôi dừng lại, Ax cũng dừng lại. Những đứa khác cũng dồn một đồng sau lưng hai đứa tôi.

Da tôi xớn hết lên. Tóc tôi như dựng đứng dậy. Tôi biết có chuyện gì đó sắp xảy ra. Một điều gì đó thật ghê gớm và khủng khiếp.

Và rồi, chúng bước ra từ chiếc chiến đấu cơ Con Rệp, một con Người và một Andalite.

Tôi biết tên Andalite kia. Bọn tôi đã gặp nhau trước đây. Tôi có thể cảm thấy sự đe dọa đen tối tỏa ra từ người hắc.

Visser Ba. Visser Ba *thứ thiệt*.

Nhìn Ax đứng cạnh Visser Ba, đám đông Mượn xác nhận ngay ra sự khác biệt. Visser Ba cũng mang thân hình Andalite nhưng từ hắc toát ra cái chất của sự độc ác thuần túy.

<Tốt lắm. Tốt lắm,> Visser Ba nói với người đi cùng hắc, <Đúng lịch trình đã sắp xếp. Đúng như người đã dự kiến.>

Tôi nhìn trừng trừng vô người đó. Một cô gái trẻ xinh đẹp, có thể hai mươi hay hai mươi hai tuổi. Tóc cổ màu vàng, cắt ngắn. Cổ ăn vận giản dị không sơn phấn gì hết.

Tôi nín thở. Tim tôi ngừng đập. Tôi ráng nuốt nước bọt mà hồng nổi.

"Chào Rachel," cô gái nói với tôi.

"Chào Rachel," tôi đáp.

CHƯƠNG 21

Đó chính là tôi. Là tôi trong tương lai.

"Mình biết là bồ sẽ tới mà," Rachel tương lai nói. "Rút cuộc thì mình là bồ đó. Đã có lần mình đứng đúng vị trí mà bồ đang đứng bây giờ, trông giống hệt bồ bây giờ, và nhìn thấy mình như mình hôm nay."

Cô ta có vẻ hoàn toàn bình thản. Nhưng mắt cổ liếc rất lẹ qua Ax rồi trở lại nhìn tôi.

Visser Ba lắc đầu khoái trá. <Một thời gian dài ta cứ tin bọn mi là đám Andalite. Mãi cho tới khi tóm được bọn mi.>

Thiệt lạ lùng là tôi cảm thấy rất bình tĩnh. Lạ thiệt chứ, nếu xét theo hoàn cảnh tôi lúc đó. Tôi đang đối mặt với Visser Ba - bây giờ là Visser Một. Tôi đang mặt đối mặt với tương lai của chính mình.

"Người là một tên Mượn xác," tôi nói với tôi-tương-lai.

"Dĩ nhiên rồi," cô ta đáp và mỉm cười. Một nụ cười độc ác, chẳng giống tôi chút nào. "Bọn ta đã thắng. Tụi mi bắt bọn ta sẵn đuổi gần chết, nhưng cuối cùng thì bọn ta thắng. Hành tinh này đã là lãnh thổ Yeerk. Loài người đã chấp nhận định mệnh đó là vật chủ cho loài Yeerk."

"Nếu các người biết đủ thứ như vậy thì thử nói coi làm sao mà bọn ta tới được chỗ này ở thời tương lai?" Marco chất vấn.

<Một người Ellimist đã đem bọn mi tới đây,> Visser Ba chen vô. <Trong thời của bọn mi, bọn mi đã đứng trước lựa chọn. Người Ellimist đã đem sáu đứa bọn mi tới đây để chỉ cho bọn mi thấy tương lai. Ông sẽ đưa bọn mi trở lại thời của bọn mi liền bây giờ.>

"Vậy thì bọn ta đã lựa chọn thế nào?" tôi hỏi.

Rachel-tương-lai mỉm cười độc ác. "Dĩ nhiên là chọn đúng. Mọi việc đã vận hành một cách hoàn mỹ."

"Thế hả?" anh Jake nói giọng thách thức. "Có thể là không đó. Người Ellimist đem bọn ta tới đây để giúp bọn ta quyết định một sự chọn lựa. Vậy nếu như bọn ta trở về thời của mình và chấp nhận đề nghị của ông thì sao? Khi đó thì Rachel đâu có đứng ở đây mà trở thành một kẻ bị Mượn xác. Nhỏ sẽ ở chung với bọn ta trên một hành tinh nào đó mà người Ellimist đem cả bọn tới."

Tôi quan sát rất kỹ lưỡng phản ứng của tôi-tương-lai. Chẳng có gì hết. Hồng một cái chớp mắt. Nhưng vẫn có một cái gì đó. Cổ ráng giấu diếm một cái gì đó.

"Mấy người đã biết được quyết định của bọn ta mà vẫn tới đây," tôi nói. "Vậy tức là có hai khả năng. Hoặc mấy người tới để thay đổi quyết định đó; trừ phi... không, nếu như vậy thì tất cả những chuyện này sẽ có thể bị thay đổi. Hoặc mấy người tới đây bởi vì chính sự có mặt của mấy người khiến cho bọn ta quyết định như thế."

<Rắc rối quá ha?> Visser Ba nhếch mép. <Ta không biết làm sao mà người Ellimist có thể dẫn dắt mọi chuyện cho suôn sẻ được.>

"Tụi mình đi thôi," Cassie đột ngột kêu lên. "Mình hồng ưa chỗ này, mình cũng hồng ưa... hai sinh vật này."

"Nhưng Cassie à, mình là đứa bạn thân của bồ mà," tôi-tương-lai nói giọng giễu cợt.

"Không, mi không phải bạn ta. Có thể Rachel vẫn sống đâu đó trong đầu mi, còn mi chỉ là một tên Yeerk không hơn không kém."

Cassie dợm bước quay lưng đi. Nhưng nhỏ vấp một cái và té vô người tôi. Đột nhiên Rachel lớn nhảy tới, ghì chặt lấy tôi để tôi khỏi té.

Ax lại nghĩ rằng cổ đang tấn công tôi. Trong nháy mắt cái đuôi của anh vút về phía trước.

Lưỡi dao của Ax rung bần bật sát ngay cổ họng Rachel lớn.

Hai mắt cô ta trợn tròn vì sợ hãi. Cổ liếc nhanh về phía Visser Ba. Tôi rất ngạc nhiên thấy lão cứng đờ người ra. Lão bối rối. Hai con mắt chính của lão nhú lại. Lão ngó hết Ax, Rachel lớn, lại ngó tôi.

Tôi bỗng hiểu ra. "Việc này hồng có trong kịch bản, ha?" tôi hỏi lão. "Việc này hồng được chờ đợi là sẽ xảy ra hén? Có điều gì đó đã thay đổi! Tương lai đã thay đổi phải không? Có cái gì đó khác rồi."

Visser Ba nhìn tôi trùng trùng, và bây giờ thì lão vút bỏ cái mặt nạ lịch sự. <Mi có biết ta đã làm gì khi cuối cùng ta tóm được bọn mi và cả băng Animorph của mi không? Ta giao cho mỗi đứa bọn mi cho một phụ tá tin cậy của ta. Và một khi bọn mi đã thuộc về chúng ta, ta đã giết thẳng bạn điều hâu của mi và nướng nó lên.>

Visser Ba nghiêng người xuống sát tôi. <Thịt nó dai nhách, nhưng chúng ta đổ vào đó một thứ nước sốt của loài người bọn mi. Sốt barbeque, ta chắc là thế. Mi đã nhai và cười giòn giã.>

Tôi thực sự muốn biến hình ngay lúc đó. Tôi thực sự muốn biến thành gấu xám và xé lão ra. Nhưng quanh đó còn có hàng trăm tên Mượn xác. Và tôi có thể bị chúng tấn công trong lúc mắc biến hình.

Ax vẫn dí lưỡi dao ở đuôi sát cổ họng của Rachel lớn. <Lão không làm hại được chúng ta đâu,> Ax nói. <Nếu lão giở trò, lão sẽ khiến lịch sử thay đổi. Và lão không biết rốt cục chuyện gì sẽ xảy ra.>

"Đúng quá đi, Ax," anh Jake kêu lên. Ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt tôi. Trong mắt anh là cả một nỗi căm giận ngàn ngút. "Lão không làm hại chúng ta được. Nhưng ngược lại thì... phải rồi..."

"Tuyệt đối đúng," tôi tán thành và lập tức tập trung vào con gấu xám.

Tôi bắt đầu biến hình. Anh Jake cũng vậy.

<Ta có hàng trăm Hork-Bajir sẵn sàng nghe lệnh đó!> Visser Ba đe dọa.

"Vậy thì người kêu chúng đi," Marco thách thức. "Có thể một đứa trong bọn chúng sẽ vung về để cho tia Nghiệt giết chết một người trong bọn ta. Liệu người có phỏng đoán rằng điều ấy sẽ làm quá khứ thay đổi ra sao không? Thiệt là khó nói đúng không?"

Những chiếc vuốt đã mọc ra trên đầu các ngón tay tôi. Bộ lông thô màu nâu phủ lên cơ thể tôi. Tôi cảm thấy sức mạnh trào lên khi phần gấu trong tôi đã trội hơn phần người.

"Visser," Rachel lớn gọi cộc lốc. "Chúng ta làm gì bây giờ?"

<Chúng ta?> Visser Ba khó chịu. <Chúng ta sẽ không làm gì hết. Ta rút đây.>

Visser Ba bắt đầu lui bước. Nhưng tôi đâu có để lão đi dễ vậy. Sau tất cả những đau đớn mà lão gây ra, bây giờ tôi đã tóm được lão. Sau tất cả những thiệt hại mà lão gây ra, bây giờ lão đã mất hết quyền lực.

Tôi không chờ đến khi phần người cuối cùng của mình biến mất mới tấn công.

Loài gấu thân xác cồng kềnh coi có vẻ lờ mờ, nhưng thật ra chúng có thể hành động rất lẹ.

<Giờ thì đồ rác rưởi kia, hãy coi mèo nào cắn mỉu nào đây.>

Tôi lao vào Visser Ba. Lão quay mình chạy. Nhưng lão quá chậm.

Tôi phang trúng người lão. Bốn trăm kí lô của con gấu đâm sầm vô mạn sườn của Visser Ba làm lão té ụch.

Tôi rút một bàn tay về phía sau lấy đà và dồn hết sức lực tung ra một chưởng.

Bàn tay tôi đánh trúng một bàn thân cây. Đó là bàn tay người.

"Ưuuuuui!"

Tôi trở lại thành người và đang đứng trong khu rừng phía sau nhà kho trong trang trại nhà Cassie. Những đứa kia cũng đang đứng cả ở đó. Tobias một lần nữa lại là điều hâu, đậu trên một cái cây...

"Không! Không!" tôi hét lên. Tôi đập bôm bốp vô cái cây cho vui nỗi thất vọng. "Mình muốn

khùng lên đây! Mình đã tóm được lão rồi mà!"

Cassie tới gần và quàng tay ôm lấy vai tôi. "Thôi mà, Rachel. Tên Visser Ba đó chưa tồn tại thực sự mà."

"Mình muốn khủng lên vì chuyện này," tôi nhắc lại nhưng giọng hơi dịu xuống. "Ý gì đây? Ý gì đây? Bây giờ chúng ta đã biết chuyện gì xảy ra trong tương lai ra sao rồi. Chúng ta đã biết chuyện gì xảy ra nếu như chúng ta quyết định ở lại và chiến đấu."

Tôi cảm thấy rã rời. Chút xíu nghị lực cuối cùng vừa thoát ra khỏi con người tôi. Quá lắm rồi. Quá nhiều chuyện phải đối phó. Và đâu có ý nghĩa gì kia chứ? Những gì tôi làm đâu có ăn nhằm gì?

Tôi ngồi phịch xuống mặt đất toàn cỏ phủ đầy lá thông, hai tay đỡ lấy đầu. Tôi đã ngán quá rồi. Ngán cả chuyện tìm hiểu một thế giới mà trong đó mình cứ bị giật tới giật lui y như con rối.

Cả sáu đứa tôi cứ nằm đó hồi lâu trên thảm lá thông. Nhìn nhau. Nghĩ ngợi. Mặc cho nỗi buồn thấm sâu vào lòng.

Thế là hết.

Cuộc chiến đã kết thúc. Và chúng tôi đã thua.

<Biết đâu mọi thứ vẫn là trò bày đặt của người Ellimist...> Ax nói giọng không lấy gì làm hăng hái.

"Không," tôi thẳng thừng. "Anh biết đó hổng phải là trò bày đặt mà, Ax. Ít ra thì cũng hổng phải như ý anh muốn nói. Nếu người Ellimist muốn ép chúng ta làm chuyện đó thì ổng dư sức."

"Chúng ta phải suy nghĩ chuyện này thật kỹ," anh Jake mệt mỏi.

Tôi nhún vai "Anh cứ việc nghĩ đi. Em nghĩ đến muốn oải rồi. Lúc người Ellimist lôi chúng ta đi để mắt thấy tai nghe màn trình diễn này thì em đã sẵn sàng biểu quyết chống. Em đã sẵn sàng chống chọi một lần nữa. Nhưng bây giờ em đổi ý rồi. Em hổng muốn kết thúc đời mình trong vai một kẻ bị Mượn xác đâu. Điều ấy sẽ chẳng xảy ra. Chẳng xảy ra đối với em. Nếu như vậy có nghĩa là chạy trốn thì cũng mặc. Em đổi ý."

Bạn có biết rằng vào giây phút đầu hàng ấy tôi cảm thấy dễ chịu không? Tôi cảm thấy sự thanh thản dâng lên trong người mình. Hổng còn những quyết định khó khăn. Hổng còn phải ráng tỏ ra can đảm...

"Vậy là Cassie, Rachel, và tui biểu quyết thuận," Marco kêu lên. "Ba chọi hai, trừ khi Ax cũng biểu quyết."

<Tôi theo hoàng tử Jake.>

<Có thể...> Tobias lên tiếng. <Có thể nếu như một số cá thể trong giống người sống sót trên một hành tinh nào đó... Có thể sẽ giống như người ta đem những con chó sói vô Rừng quốc gia. Ý mình là có thể một ngày nào đó chúng ta lại trở về chiếm lại Trái Đất.>

"Cậu đổi ý hả Tobias?" Anh Jake hỏi cậu ta.

<Jake à, bồ biết là trong chiến đấu mình hổng bao giờ bỏ chạy mà...>

Chúng tôi cứ ngồi đó ngó mông lung. Chúng tôi sắp làm việc ấy rồi. Chúng tôi sắp bỏ dở cuộc chiến đấu. Cả bọn đều biết như thế.

Anh Jake ngẩng đầu lên. "Người Ellimist?" anh khe khẽ gọi vào không trung. "Chúng tôi đã quyết định rồi. Câu trả lời là đồng ý."

Người Ellimist đã nói là một khi chúng tôi quyết định chúng tôi sẽ lập tức được đưa tới một hành tinh xa lắc.

Thế nhưng chẳng có gì xảy ra hết.

Chẳng có gì hết.

CHƯƠNG 22

Tôi hổng thể nào nói cho bạn hình dung được cảm giác kỳ quặc của tôi trong buổi học ngày hôm sau. Ngồi trong lớp, tôi ráng tập trung nghe cô Palome giảng về nguyên nhân dẫn đến Thế chiến thứ hai, nhưng mắt tôi cứ nhìn chăm chăm cô và tự hỏi: *có phải bộ xương người vắt ngang qua bàn là bộ xương của cô không?*

Giờ thì mọi việc có ý nghĩa gì nữa đâu? Tôi đã nhìn thấy tương lai. Tôi biết tất cả sẽ trở nên như thế nào. Loài người đã hết thời rồi. Đã xong đời. Tất cả lịch sử lâu đời của chúng ta sẽ đi tới chỗ đó: một vùng Yeerk.

"Bởi vì quá yêu chuộng hòa bình nên có thể thực tế chúng ta đã làm cho cuộc chiến thành tồi tệ hơn," cô Paloma giảng. "Dĩ nhiên chúng ta không thể biết chắc điều ấy. Thực sự là ta không thể nói vượt đui đôi đối với lịch sử."

Có thể lắm chứ nếu cô là một người Ellimist, tôi nghĩ bụng. Nếu cô là người Ellimist, cô có thể nhìn thấy phía trước và thấy tất cả.

"Sao lại không ạ?"

Đó là tiếng Cassie. Tôi liếc nhỏ. Cassie vẫn có vẻ bối rối mà tôi trông thấy bữa qua. Cái vẻ thất vọng, giống như nhỏ cảm thấy một cái gì đó mà nhỏ chưa thể nắm được.

"Ý em là, nếu ta có thể quay lui lịch sử và thay đổi mọi việc để cho người Mỹ sẵn sàng tham chiến sớm hơn..."

Cô Paloma tựa vô mép bàn. "Là bởi các sự kiện đan chéo nhau theo cách mà không phải lúc nào chúng ta cũng thấy được, Cassie à. Đôi khi có những việc nhỏ lại tạo ra những khác biệt lớn. Người ta thường nói: chỉ một con bướm đập cánh ở Trung Hoa cũng có thể tác động tới ngọn gió trên đất nước chúng ta. Chỉ một con bướm đập cánh cũng có thể gây nên một thay đổi nhỏ, thay đổi nhỏ này lại gây nên một thay đổi lớn hơn rồi cứ thế biến thành một cơn lốc xoáy. Thế giới không giống một bài toán, không phải một cộng một bằng hai. Nó phức tạp hơn thế nhiều..."

Và thế rồi cái điều kỳ quái nhất đã xảy ra. Cô Paloma nhìn thẳng vô mắt tôi. "Phức tạp hơn thế

rất nhiều," cô nói. "Chỉ một con bướm... chỉ một con bướm... chỉ một con bướm..."

Tóc gáy tôi dựng lên. Cả lớp ngó cô Paloma như thể cô phát khùng.

Đột nhiên cô Paloma lắc đầu như vừa thoát khỏi trạng thái bị thôi miên. Cô bối rối mỉm cười với tôi. "Được rồi, dù sao thì tất cả các em cũng phải đọc thêm về vấn đề này trong sách."

Chuông reng và thực sự tôi nhảy bật lên khỏi ghế.

Cassie phăng lối giữa đám nhóc đang ào ào ra khỏi lớp.

"Nè, bồ cũng thấy kỳ quái chứ ha," Cassie thì thào.

"Mình nghĩ rằng có thể mình đang tưởng tượng ra mọi sự," tôi đáp. "Với lại, còn cái gì có thể coi là kỳ quái nữa kia chứ? Mình đang ngồi đợi đây... bồ biết là đợi ai rồi... đợi người đó đột nhiên lôi bản tội mình ra khỏi đây."

Cassie gật đầu. "Vậy thì tại sao ông ta hồng làm vậy nhỉ?"
Ra đến ngoài hành lang, giữa đám đông chen chúc đang xô nhau chạy, hai đứa tôi phăng lối đến tủ đựng đồ.

"Mình cũng chẳng biết nữa," tôi nói trong lúc mở khóa ngăn tủ của mình. "Chúng ta đã trả lời đồng ý. Chúng ta sẽ thuận theo ý muốn của ông mà..."

Tôi mở xoạch ngăn tủ.

"Trừ khi..." Cassie ngập ngừng.

"Trừ khi có thể đó hồng phải câu trả lời mà ông mong muốn," tôi nói hết ra ý nghĩ của nhỏ.

"Nhưng khó hiểu thật đó," Cassie nhíu mày. "Mọi điều ông làm đều có vẻ như ông muốn tội mình trả lời đồng ý. Ông xuất hiện lần đầu ngay khi tội mình sắp bị nuốt vô họng con..." Nhỏ ngó xung quanh để chắc ăn là hồng có ai nghe thấy. "Đúng lúc chúng ta sắp bị nuốt chửng. Ý mình là, rõ ràng ông đã hình dung được là chúng ta khó mà thoát khỏi chỗ đó."

"Chắc là vậy," tôi tán thành. "May mà tội mình trông thấy cái thang máy. Lúc đó tội mình mới nghĩ là có thể trốn thoát. Nếu không thì..." Tôi ngừng lời và nhìn trần trần vô Cassie. Nhỏ cũng nhìn lại như vậy.

"Ông ta đã chỉ cho bọn mình thấy cái thang máy đó." Cassie thốt lên.

"Sao vậy ta?" tôi tự hỏi thành tiếng. "Ông tính làm gì với bọn mình? Ông hiện ra khi tội mình đã tuyệt vọng. Ông bảo ông hồng can thiệp và cho tội mình cơ hội chọn lựa. Rồi ông chỉ cho tội mình thấy lối thoát. Tất cả những chuyện này là sao ta?"

"Rồi ông lại cho tội mình một cơ hội nữa. Ông cho tội mình thấy tương lai. Ông cho tội mình thấy *bồ* trong tương lai. Và biết rằng cả bọn sẽ thua. Tất cả có nghĩa là tội mình phải trả lời đồng ý và chịu để ông đem đi. Vậy thì tại sao mình lại có cảm giác là mình còn quên một điều gì đó?"

Chuông reng báo tới giờ vô tiết học sau.

"Thật là điên khùng, đúng như Marco nói."

Cassie bật cười. "Ừa, tiết sau mình có giờ thể dục. Bất cứ lúc nào mình cũng có thể bị đưa tuốt lên một hành tinh khác, vậy mà trong lúc ấy mình lại phải chơi bóng chuyền!"

Tôi nhìn nhỏ bước đi. Rồi tôi hồi hã vô tiết học mới.

Chỉ một con bướm nhỏ, tôi nghĩ ngợi.

Nhưng làm sao con bướm biết lúc nào nó phải đập cánh?

CHƯƠNG 23

Tôi lại ở vũng Yeerk dưới lòng đất. Bị kẹt cứng. Bị đánh vô lười con Taxxon. Nhưng tôi hổng phải một con gián. Tôi là chính tôi, trong thân hình người của mình, chỉ có điều là nhỏ xú. Bị đánh cứng. Sắp ngủm.

Ax thì đang nói <Vũng Yeerk. Đó là trung tâm sự sống của bọn chúng. Gần như một tôn giáo.>

Tôi vặn vẹo người tìm cách thoát ra. Tôi ráng biến thành con vật khác. Gấu. Tôi muốn trở thành gấu. Nhưng tôi dính cứng. Tôi chỉ làm được mỗi việc là đập hai cánh bướm bướm bất lực của mình.

Ông ấy chỉ cho tụi mình thấy cái thang máy, giọng Cassie thì thầm sau đầu tôi.

Tôi quay cuồng trong những hành lang tối. Tôi điên cuồng bay với đôi cánh bướm, mãi đuổi theo một ánh sáng chẳng bao giờ gần cũng chẳng bao giờ mất đi.

Kandrora, tôi nghĩ trong mơ. Ánh sáng kia là tia Kandrora.

Trung tâm sự sống của bọn chúng. Gần như một tôn giáo... Hổng phải vũng Yeerk mà là nguồn Kandrora.

"Ông ấy chỉ cho tụi mình thấy cái thang máy," Cassie lặp lại, có điều giờ nhỏ là cô Paloma.

Hai mắt tôi bỗng mở bừng.

Tôi ngồi bật dậy.

Tôi tỉnh táo hơn bao giờ hết. Người tôi như có điện truyền qua.

"HAHA!" tôi hét lên trong bóng tối căn phòng ngủ. "PHẢI RỒI!"

Rồi tôi lại ngập ngừng, Mình điên rồi chẳng? Mình thất vọng quá rồi chẳng? Tôi duyệt lại tất cả.

"Tóm được chúng rồi!" tôi thì thào. "Trời ạ, tao tóm được bọn mi, hồi loài sâu bọ ghê tởm!"

Tôi trút vội chiếc áo thun vẫn mặc đi ngủ và chun lẹ vô bộ đồ biến hình.

Tôi mở toang cửa sổ. Rồi ngưng lại. Vài giờ nữa là bắt đầu một buổi sáng thứ Bảy. Hổng phải

ngày đi học. Mẹ sẽ lo phiền nếu phát hiện mình đã đi ra ngoài...

Tôi vội loảng ngoảng vài chữ cho mẹ nói rằng tôi chạy ra ngoài tập thể dục...

Nếu tôi bảo các bạn mình rằng tôi nghi ngờ...

Tôi cảm thấy gánh nặng lại đè lên người mình. Gánh nặng của hoài nghi, và lo sợ.

Rồi tôi liếc nhìn tấm hình trên bàn học. Hình tôi lúc ba tuổi được ba giữ đứng trên chiếc cầu thăng bằng.

Tôi nhìn tấm hình rồi mỉm cười.

"Ba nghĩ sao về con hả ba, nếu con bỏ đi trong khi vẫn còn cơ may chiến thắng?"

Và rồi tôi biến hình. Hai cánh tay tôi co rút lại. Da tôi bắt đầu chảy thành bộ lông vũ mềm mại...

Trên trời một vầng trăng tỏa sáng. Rạng đông vẫn còn cách vài giờ. Một đêm hoàn hảo cho loài cú. Nhưng tôi hồng chú ý tới những con mồi ngon ngọt ở bên dưới trong lúc mở hết tốc lực bay về phía cánh rừng.

<Tobias! Mình đây mà! Bỏ đừng có hoảng ghen, nhưng hãy thức dậy đi!>

<Trời ơi! Tui đã chẳng nói với bồ là đừng có đột ngột bay tới...>

<Đi nào!> tôi hét lên.

<Đi, nhưng đi đâu?>

<Đừng có cãi mà, cứ đi đi. Mình biết bồ hồng ưa bay đêm, nhưng dù sao thì cũng cứ bay đi.>

<Rachel, bồ mất trí rồi sao? Tụi mình đi đâu bây giờ?>

<Tụi mình chuẩn bị hóa thành bướm, Tobias. Tụi mình bay tới trang trại nhà Cassie, rồi tụi mình hóa thành bướm bướm và tụi mình sẽ thay đổi lịch sử.>

Tobias dang cánh và bay theo tôi, chỉ cách có một mét.

<Tui cũng ráng đồng ý với bồ, Rachel à,> Tobias gất gỏng. <Nhưng điều gì làm bồ...>

<Mình biết nó ở đâu rồi, Tobias> tôi ngắt lời.

<Cái gì ở đâu mới được chứ?>

<Tobias này, mình biết chúng đặt nguồn Kandrorra ở đâu rồi.>

"Vây đó, bây giờ là ba giờ bốn mươi bảy phút sáng," Marco nói. "Và tui có mặt ở đây, cũng nhờ ba tui ngủ say như chết chẳng hề biết cậu quý tử đã thét lên tỉnh giấc vì một con cú với một con điều hâu bay vô cửa sổ. Giờ thì mấy bồ có thể cho tui này rõ vì sao chúng ta tới đây được chứ?"

Cả bọn có mặt trong nhà kho nhà Cassie. Anh Jake có vẻ ngái ngủ nhưng háo hức. Cassie tranh thủ kiểm tra lại mấy con thú bị bệnh. Ax thì đứng đợi coi anh Jake nói phải làm gì. Tobias vất vẻo trên chiếc xà ngang, như quá oải vì phải bay nhiều.

Chỉ có ánh sáng một bóng đèn nhỏ soi hổng tới các góc tối tăm của nhà kho. Bọn tôi hổng muốn ba mẹ Cassie để ý thấy ánh đèn và xuống đây coi sao...

"Được rồi," tôi trả lời Marco. "Mình sẽ cho mấy bồ biết vì sao. Mình đã biết được nơi đặt nguồn Kandrorra. Mình biết ở đâu rồi."

Marco có vẻ vẫn nghi ngờ. "Điều gì khiến bồ nghĩ là bồ biết được chỗ đặt nguồn Kandrorra?"

"Chính người Ellimist chỉ cho bọn mình chứ gì nữa. Cả bọn đều nghĩ rằng hổng công bằng chút nào khi ổng hiện ra ở vũng Yeerk và bắt tui mình quyết định vào lúc bọn mình sắp bị xoi tái, đúng không?"

<Tôi đã bảo các bạn rằng người Ellimist chẳng bao giờ quan tâm đến lẽ công bằng đâu,> Ax xen vô.

"Không, anh làm rồi đó, Ax. Ít ra thì lần này anh đã làm. Người Ellimist hiện ra lúc bọn mình sắp bị con Taxxon nuốt chửng. Nhưng rồi ổng đã chỉ cho bọn mình cái thang máy."

"Tụi mình trông thấy cái thang máy đơn giản vì nó có ở đó," anh Jake cãi. "Đâu phải ổng chỉ ra cho tui mình."

"Anh có chắc hôn?" tôi vặn lại. "Ổng đã đợi cho tới lúc bọn mình ra khỏi phòng ăn tui Yeerk ổng mới xuất hiện. Ổng đã đợi đến khi bọn mình đứng ở chỗ mà chắc chắn từ đó bọn mình để ý thấy cái thang máy."

Tôi thấy anh Jake nhướn mày vẻ nghi ngờ. Anh và Marco nhìn nhau.

"Nếu như bọn mình sai lầm khi cho rằng người Ellimist hổng công bằng thì sao? Nếu như Cassie linh cảm đúng: rằng ổng nói sự thật, rằng ổng đang cố gắng thực hiện điều đúng đắn, thì sao? Ổng đã nói với bọn mình rằng tương lai bọn mình sẽ thua trận. Rằng loài người sẽ bị nô dịch. Rằng ổng có thể cứu một số nhỏ của giống người bằng cách đưa bọn mình tới nơi an toàn. Và đó hoàn toàn là sự thật."

"Nếu ổng ta đã nói cho tui mình biết rõ là tương lai bọn mình sẽ thua thì mọi chuyện này là cái quái gì?" Marco chất vấn. "Tụi mình thấy cái tương lai đó rồi. Mình có làm gì thì cũng chẳng ăn nhằm vào đâu hết."

Tôi lắc đầu. "Có ăn nhằm chứ. Nếu quyết định của bọn mình hổng ăn nhằm gì thì tại sao ổng mất công hỏi? Thấy chứ? Quyết định của bọn mình có ý nghĩa lắm chứ bộ."

"Phải," Marco bướng bỉnh nói. "Nhưng câu trả lời đã rõ. Tụi mình chỉ có thể thay đổi tương lai bằng cách chấp nhận tới một hành tinh an toàn theo kế hoạch của người Ellimist."

"Đúng. Đó là một cách. Ổng đề nghị bọn mình như vậy. Nhưng cuối cùng thì khi bọn mình chấp nhận, thì ổng lại hổng hành động. Ổng không đưa bọn mình đi ngay lập tức như đã hứa. Vì sao

vậy? Vì sao khi bọn mình tán thành, ông lại bỏ mặc bọn mình ở đây?"

"Là bởi ông muốn một câu trả lời khác kia." Cassie lên tiếng, nhỏ gật đầu với tôi và nháy mắt. "Đó chính là điều mình bút rút hoài."

"Câu trả lời khác là sao?" Marco lại hỏi. "Bản thân ông ta bị mắc kẹt," Cassie giải thích. "Người Ellimist bị mắc kẹt. Ông muốn cứu Trái Đất lắm, nhưng lại hổng thể can thiệp trực tiếp. Giả sử ông chỉ được quyền cứu một số ít tội mình. Nhưng ông biết rằng như vậy đâu có cứu được Trái Đất. Ừ thì cứu được vài con người thiệt đó, nhưng khi ông chỉ cho tội mình thấy các cảnh tượng của Trái Đất, ông không muốn nói riêng về con người. Ông đã nói Trái Đất là một công trình nghệ thuật, và ông muốn tìm cách cứu toàn bộ công trình ấy."

"Mà hổng can thiệp trực tiếp," tôi tán thành. "Nhưng nếu như chỉ do bọn mình chỉ tình cờ mà nhìn thấy thì sao? Nếu như người Ellimist chỉ cho bọn mình thấy tương lai, nhằm thuyết phục bọn mình để cho ông đưa đi, nhưng do *tình cờ* mà bọn mình nhìn thấy một lối thoát thì sao?"

"Lối thoát nào chứ?" anh Jake hỏi.

"Nguồn Kandrorra. Ông cho bọn mình trông thấy địa điểm đặt nguồn Kandrorra," tôi đáp. "Vùng Yeerk ấy, chìa khóa ở đó. Vì sao chúng san bằng nhiều cao ốc như vậy để lấy chỗ cho nó? Vì sao chúng vẫn giữ tháp EGS? Và vì sao có một cái vòm kiếng trên đỉnh tháp? Đó có thể là nơi chúng đặt nguồn Kandrorra đầu tiên trên Trái Đất."

Anh Jake búng ngón tay. "Tháp EGS!"

"Thứ được đặt bên dưới cái vòm trên đỉnh tháp. Nguồn Kandrorra. Đó chính là cái người Ellimist muốn cho bọn mình trông thấy. Đúng như cách ông cho bọn mình thấy cái thang máy thoát hiểm. Ông đâu có can thiệp một cách cụ thể. Việc lựa chọn vẫn là do bọn mình mà."

Marco cười ha hả. "Bồ muốn nói là người Ellimist đã bẻ queo luật lệ của chính họ hả? Vậy là ông có thể nói 'Đâu, ta đâu có can thiệp' nhưng đồng thời lại đem bỏ tội mình ở đúng chỗ mà từ đó tội mình có thể hình dung mọi chuyện? Tội hổng tin đâu! Người Ellimist mánh ghê há! Ông tìm được khe hở mà lách luật! Tội thấy khoái con người này đó!"

"Nhưng dù em nói trúng về nguồn Kandrorra, Rachel à, "anh Jake cãi tiếp, "thì điều đó có tác dụng gì? Nếu chúng ta phá hủy được nó, có chắc tương lai sẽ thay đổi không?"

Cassie nhìn tôi và mỉm cười. "Có thể có, có thể không," nhỏ nói. "Nhưng mọi việc liên quan tới nhau theo cả triệu lối. Có câu ngạn ngữ rằng chỉ một con bướm đập cánh ở Trung Hoa cũng có thể tạo nên một cơn lốc xoáy ở nước Mỹ."

<Phải rồi,> Tobias lên tiếng, <nhưng làm thế nào con bướm biết khi nào thì nó phải đập cánh?>

"Nó đâu biết lúc nào," tôi đáp. "Mình đoán là nó cứ đập cánh hết sức của nó, và hy vọng rằng mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Nó chỉ là một con bướm thôi mà. Nó chỉ biết làm công việc của một con bướm."

"Thế còn chúng ta, chúng ta sẽ làm gì, thưa *công chúa chiến binh Xena*?" Marco hỏi một cách giễu cợt, dự biết tôi trả lời ra sao.

"Đá đít tội Yeerk một trận chứ sao nữa," tôi toét miệng cười.

CHƯƠNG 25

Vào lúc năm giờ mười phút sáng, những khung cửa sổ của tháp EGS vẫn gần như tối om. Từ dưới quảng trường còn nằm trong bóng tối trước mặt tòa nhà, bọn tôi nhìn thấy chỗ cửa ra vào có một nhân viên bảo vệ mặc đồng phục đang gà gật.

"Trong tòa nhà này có hàng tá công ty đặt trụ sở đó," anh Jake cảnh báo. "Phần lớn những người trong đó có thể chỉ là người bình thường. Cũng may là vào giờ này thì hầu như chẳng có mấy mống ở đây, và anh bảo vệ cũng có thể chỉ là anh bảo vệ bình thường."

"Làm thế nào để giải quyết ảnh mà không làm ảnh đau nhĩ?" Cassie hỏi.

Đột nhiên Tobias từ trên bầu trời tối đen nhào xuống. <Tui chẳng thấy được gì qua mấy cái cửa sổ trên cao đó,> cậu ấy báo cáo. <Thiệt tệ hại là cái vòm kiếng khi gió đó chỉ đến tương lai mới có. Nhưng dù sao cũng có cái để cho mấy bồ hay đây. Trên đây có cái gì đó đang tỏa nóng. Tui được hưởng khí nóng từ chính tòa nhà này đó.>

"Hành động thôi," tôi lùa bầu và bắt đầu biến hình thành gấu.

"Hay lắm, nhưng nhớ đừng gây rắc rối với những người ngoài cuộc vô tội đó nha," anh Jake nhắc nhở. "Tobias? Mình biết là bồ oải lắm rồi, nhưng ráng ở trên đó quan sát trong khi tụi mình biến hình nha."

<Hồng thành vấn đề, Jake à,> Tobias vỗ cánh và từ từ bay lên cao.

"Các cửa đều khóa cả rồi," Cassie lo.

"Hồng lâu nữa đâu," tôi tuyên bố.

Ax đã hoàn hình Andalite.

Hai con mắt anh Jake long lên, mình ảnh dài ra và bộ lông thú vằn đen lẫn da cam lan trên da của ảnh như một làn sóng.

Cassie đã có đủ bốn chân. Bộ lông thô màu xám mọc dày quanh vai nhỏ. Miệng nhỏ thò dài ra thành mõm sói.

<Ê! Có một gã đang tới phía sau mấy bồ kia,> Tobias kêu xuống. <Tui nghĩ là hẩn xin rồi. Hẩn cầm một cái chai. Nếu là ban ngày thì tui có thể đọc được nhãn đó. Hẩn đang chân nọ đá chân kia.>

<Tiếp tục biến hình,> anh Jake ra lệnh. <Cassie? Coi có xua hẩn đi được không.>

Cassie phi tới trong lốt sói đã thành hình hoàn hảo. Và một giây sau bọn tôi nghe tiếng "Grrrrr, grrrrr, grrrrr, AUUUURRR!" và tiếng chai vỡ, tiếng chân chạy thành thịch.

Khi Cassie trở lại thì bọn tôi đã hoàn thành việc biến hình.

<Hẩn đã quyết định đi về hướng khác rồi.> Cassie báo cáo.

<Hay lắm, vậy bây giờ mình dzô!> tôi nói. Lúc này đã hoàn toàn là một con gấu xám, và cảm

thấy hồng ai có thể xâm phạm đến mình.

<Nè, để Marco mở đường được không?> anh Jake đề nghị.

Trong khi cả bọn vẫn phục trong bóng tối, thì Marco, bây giờ là một con khỉ đột cực kỳ bự con và đầy sức lực, khệnh khạng đi tới cái cửa vào bằng kính. Cậu ấy đứng thẳng trên hai chân sau và gõ một ngón tay lên mặt kính.

Anh bảo vệ giật bắn người trên ghế. Anh ta đứng lên và rón rén di chuyển lại gần. Rồi rút súng.

"Ê, ra khỏi đây ngay lập tức," anh bảo vệ hô.

<Chào,> Marco nói trong óc. <Ta vừa dự một vũ hội hóa trang về, và ta đang kiểm Visser Ba đây.>

Hai mắt tay bảo vệ tròn tròn. "Andalite!" hắn rít lên.

<Ồ, hóa ra mi là một tên Mượn xác. Tốt lắm. Càng đơn giản cho ta biết mấy.>

Nói xong, Marco lao thẳng người qua tấm cửa kính dày cui.

XOẢNG!

Nắm đấm của con khỉ đột trúng vô cằm tên gác cửa. Hắn ta gục xuống, tay vẫn còn cầm khẩu súng.

<Đi thôi, đi thôi!> anh Jake hét lên.

Tôi lao vô phần còn lại của cái cửa kính. Tôi có hơi thận trọng một chút nhưng cũng chẳng lo bị đau. Những miếng kính vỡ vụn khắp nơi.

Cassie, Ax, và anh Jake nhảy qua các đồng kính vỡ. Anh Jake vọt tới thang máy.

<Có thể có thiết bị báo động, tụi mình phải lẹ chân lên,> anh Jake nói.

<Làm sao vô lọt thang máy!> Marco kêu.

<Thì chạy qua thang chở hàng, chắc lọt,> anh Jake ra lệnh. <Lên ngay tầng chót.>

Anh Jake, Marco và tôi có lực tấn công mạnh hơn nên đi trước. Còn Cassie và Ax coi chừng mọi hoạt động ở tầng trệt trong khi đợi thang máy xuống.

Bọn tôi cố lách vô một buồng thang máy chở hàng, chẳng dễ chút nào, nhưng cũng xoay sở được.

<Em có thể bấm nút được không? Anh thì chắc không rồi,> anh Jake nói. Ảnh giơ một bàn chân to cộ lên cho tôi thấy.

Thiệt chẳng dễ chút nào. Bàn tay gấu chắc chắn hồng phải là loại công cụ tinh tế. Nhưng sau khi cẩn thận giương chiếc vuốt đầu tiên, tôi chạm được cái nút trên cùng.

Cửa đóng lại và bọn tôi vùn vụt dâng lên cao.

Thang máy dường như cứ lên mãi lên mãi. Tôi quan sát đồng hồ báo số tầng. Hai mươi mốt.

Hai mươi hai. Hai mươi ba.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng nhạc hiệu báo dừng nổi lên trong thang máy.

<Sẵn sàng nha,> anh Jake hô.

<Tầng chót. Xin mời quý bà bỏ giày, các em nhỏ mặc áo vô. Tất cả xin ra khỏi buồng,> Marco thông báo bằng cái giọng nhân viên điều khiển thang máy giống hết chỗ chê.

Thang máy dừng. Cửa mở.

Đúng lúc ấy ba con người và hai Hork-Bajir lao tới.

"Grầầầm!" anh Jake gầm lên bằng một giọng có thể làm nứt cả bê tông.

"Grầầầm!" tôi hưởng ứng bằng tiếng rống không vang của loài gấu.

Tôi tấn công như một con bò tót hóa dại. Tôi lao thẳng vô tên Hork-Bajir gần nhất. Có nghĩa là húc qua thẳng người đứng sát nhất. Tôi cảm thấy một tiếng huých nhẹ khi cái thân hăn đổ gục sang một bên.

Tôi nhào vô tên Hork-Bajir. Lực tấn công của tôi đã nhắc bổng hăn lên và đóng đinh hăn vô bức tường đằng xa.

Tôi hồng giết hăn, nhưng hăn sẽ hết đi đâu nổi.

Anh Jake hạ tên Hork-Bajir kia với một cú lia vuốt lẹ như chớp. Bọn còn lại giông tuốt.

<Mình bị thương rồi,> anh Jake khẽ kêu.

<Có tề lểm hông?>

<Chẳg tốt lểm, nhưng một lát là ổn thôi.>

Đúng lúc ấy cửa thang máy mở và Ax cùng Cassie nhào ra.

<Thiệt đúng lúc,> tôi nói. <Tụi này đã chăm sóc xong bộ phận tiếp tân rồi.>

<Xin lỗi nha. Ax bấm lộn nút lên tầng khác,> Cassie giải thích. Nhỏ liếc hai tên Hork-Bajir. <Chắc chắn có nhiều hơn hai tên bảo vệ nguồn Kandrorra... kìa Jake! Bỏ chảy máu rồi kìa,> Cassie la lên.

<Hổng sao đâu. Bọn mượn xác Người chạy theo hành lang này nè,> anh Jake nói.

<Tớ luôn đi. Trận này chưa thắng đâu nha.>

Tôi chạy hết tốc lực. Cả bọn theo sát phía sau. Những chiếc vuốt của tôi đục thủng tấm lót sàn. Tôi hồng nhìn rõ, nhưng ngửi được mùi nước tiểu của bọn Mượn xác đang sợ hết vía. Tôi biết chúng chạy hướng nào.

Tôi đánh hơi được chúng. Tôi cảm nhận được chúng. Chúng đã thách thức tôi. Và tôi sắp cho chúng biết là ai là sếp ở đây.

<Cẩn thận, Rachel,> Cassie kêu to. <Ngay trước mặt bồ có một cái cửa đó.>

<Hổng có cái cửa nào hết,> tôi nói và tông cả tấm thân bốn trăm kí lô của mình vô một cửa thép, nó bật ra cái bụp y như một chiếc nắp hộp đồ chơi *Thằng-Jack-trong-hộp*.

Bên trong, tám chiến binh Hork-Bajir đã đứng đó sẵn sàng.

Tám lưỡi dao cạo di động.

Tám đứa bọn chúng. Năm đứa bọn tôi.

Một người hiểu chuyện sẽ nhìn rõ sự chênh lệch và đông tuốt. Nhưng tôi cứ tấn công thẳng vô bọn chúng.

Mấy đứa bạn nghĩ là tôi can đảm lắm. Nhưng bạn có biết sự thật là thế nào không? Sự thật là vì con mắt loài gấu cận thị nặng, nên tôi chỉ nhìn thấy một đồng lõa mờ trước mắt. Tôi cứ nghĩ chúng là người.

Tôi chẳng can đảm gì hết. Chỉ tại tôi mù thôi.

CHƯƠNG 26

<**R**achel!> Cassie hét lên cảnh báo.

<Quá muộn để lui bước rồi!> anh Jake nói. <Tới luôn!>

Lúc tôi hình dung ra tám cái dáng hình mờ ấy là bọn Hork-Bajir thì chỉ còn cách chúng có một mét. Lúc ấy thì đã quá muộn để ngưng lại.

"Giết hết lũ Andalite *gaffnur* !" một tên Hork-Bajir la lớn bằng thứ tiếng hổ lớn kỳ quặc của chúng. "Giết tên *fraghent* Andalite *halaf* giết hết!"

Đột nhiên tôi nhận ra mình bị thương. Vai tôi bỏng rát vì vết đau.

Tôi vung bàn tay uỳnh trúng đầu tên Hork-Bajir. Hấn té nhào, nhưng trong khi té nhào hẳn còn kịp vung cái cẳng khủng long bạo chúa chém một nhát khiến tôi bị thương lần thứ hai.

<Aaaaarrggg!>

Từ phút đó, tất cả chỉ còn là cơn ác mộng toàn những hình ảnh khủng khiếp bập bênh trong con mắt mờ ảo của tôi.

Tôi thấy Cassie, hai hàm răng sói của nhỏ pháp vô cổ họng một tên Hork-Bajir.

Tôi thấy Ax, cái đuôi của anh hết như một chiếc roi chí mạng, quất, cắt, rồi lại quất cho tới khi một tên Hork-Bajir đứng sững và ré lên, ôm lấy một cánh tay bị tiện làm đôi.

Tôi thấy Marco chiến đấu bằng một cánh tay trong khi tay kia ôm chặt cái bụng bị chém. Và khắp nơi là tiếng gầm, tiếng gào, tiếng rú điên cuồng.

<Coi kìa, Rachel, sau lưng bồ đó!>

"Chết này, *gaferach*, chết này!>

"GẦẦẦM!"

<Cứu tui! Cứu tui với!>

<Aaaa!>

Tôi hổng thể nói là ai thắng. Tui hổng có thể nói là ai bị thương. Tất cả đã thành một tiếng la hét kéo dài, một tiếng thét điên cuồng kéo dài. Hork-Bajir với Animorphs. Những sinh vật vũ trụ với các con thú của Trái Đất.

Mười ba con thú không đội trời chung bị khóa chặt trong một cuộc chiến sống còn.

Tôi cảm thấy con gấu yếu dần đi vì lãnh hết vết chém này đến vết chém khác của các lưỡi dao Hork-Bajir. Tôi đang mất máu. Phần con người trong tôi biết điều đó. Tôi cảm thấy sức khỏe của mình đang suy sụp.

Tôi tiếp tục tấn công và uỳnh trúng bụng một tên Hork-Bajir. Nó bị lôi tuốt đi theo đà của cú chưởng trong khi vẫn ráng chém tôi một cách rồ dại.

XỎANG!

Tôi choảng trúng vô cái gì đó! Kiếng. Kiếng vỡ tan.

Một khung cửa sổ! Tôi đã xô tên Hork-Bajir bay qua cửa sổ.

"AAAAaaaaarrrr!"

Tôi nghe thấy tiếng hét của tên Hork-Bajir vừa té xuống đất chết ngủm.

Bỗng lẹ như chớp, cái gì đó bay vèo qua khung cửa sổ bị vỡ.

"Queeéééécc!" Tobias hét lên khi lia vuốt ra đằng trước tấn công tên Hork-Bajir ở gần cậu ấy và móc trợn hai con mắt hẳn.

Trận chiến đã xoay chiều!

Bọn Hork-Bajir đã nhụt chí. Có thể chúng đã nghe thấy tiếng tên đồng bọn nọ rơi xuống đất từ tầng thứ sáu mươi. Cũng có thể sự xuất hiện của Tobias làm lực lượng của chúng tôi tăng cường. Nhưng vì lý do nào cũng vậy thôi, mấy tên Hork-Bajir còn lại đã bỏ chạy thực mạng.

Ba đứa bỏ chạy. Những đứa kia chẳng còn chạy đi đâu được nữa.

Marco tóm lấy cánh cửa bị văng ra và đặt nó vô chỗ cũ. Rồi dồn hết sức tàn cậu ấy xô một chiếc bàn ra chặn cửa.

<Tui bị thương nặng,> Marco nói. <Tui phải hoàn hình đây.>

<Mọi người hoàn hình lẹ đi,> anh Jake ra lệnh.

<Em hổng sao mà,> tôi tuyên bố yếu xìu.

<Rachel,> Tobias kêu. <Cánh tay trái của bồ kia.>

Tôi ngó như mất hồn vào bàn tay trái của mình. Chẳng thấy nó đâu hết. Chỉ còn một đầu mẩu thịt.

<Hoàn hình thôi,> tôi nói. Tôi tập trung nghĩ về chính thân thể của mình. Cái thân thể người yếu xìu nhưng lành lặn.

Cũng may mà việc biến hình được thực hiện nhờ ADN là thứ hổng chịu ảnh hưởng của các vết thương, như vậy thì các vết thương hổng đi theo bạn từ thân xác con vật này qua thân xác con vật khác.

Nhưng kiệt sức thì có đấy.

Khi thân thể người của tôi đứng lên từ cái lốt khổng lồ của con gấu xám, tôi cảm thấy oải đến mức tôi lo mình có thể bị ngất xỉu.

Với con mắt người của mình, tôi trông thấy bọn Hork-Bajir nằm ngổn ngang quanh phòng. Phần lớn chúng vẫn thở, nhưng chẳng tên nào còn tỉnh...

"Mọi người ổn cả chứ?" anh Jake hỏi. Anh có vẻ oải chẳng kém gì tôi.

"Ừa, nhưng xem nữa thì..." Cassie đáp.

Bọn tôi đang ở giữa một văn phòng rộng thênh. Bây giờ thì tôi có thể nhìn rõ như vậy với hai con mắt người của mình. Những chiếc bàn làm việc nằm chổng gọng. Chiếc thảm trên sàn nhà rách như xơ mướp. Các bức tường đều vấy máu.

Những cửa sổ lớn, chạy từ sàn tới trần nhà đã bị bể tan tành. Tôi nhớ đến tên Hork-Bajir bị rớt mà rùng mình.

Ở một mặt tường có cánh cửa.

"Mình qua lối đó hả?" Marco hỏi.

"Thử cái coi," tôi đáp. Tôi lão đảo bước về phía cái cửa. Cửa hổng khóa.

Một căn phòng trống. Sàn lát gạch. Tường sơn trắng. Bức tường có cửa sổ thì bị che kín bằng những tấm rèm nặng chịch. Căn phòng trống rỗng nhưng ở chính giữa lại có một cái bệ to đùng và nặng nề.

Một cái bệ bằng thép cao chừng một mét và dài tới hai mét mốt.

Trên nóc bệ là một cỗ máy có kích thước một chiếc xe hơi nhỏ. Nó có hình một khối trụ nhưng thót lại ở hai đầu.

Nó sáng loáng như mạ kền, như vừa mới được đánh bóng, Và nó phát ra tiếng rủ rì, chậm chậm. Khi tiến lại gần cỗ máy tôi cảm thấy tóc trên đầu mình dựng đứng vì một lực tĩnh điện. Trong phòng ấm, rất ấm và có mùi sét đánh.

<Nguồn Kandroro,> Ax thốt lên.

"Nguồn Kandroro," tôi lặp lại.

Bọn tôi đứng trơ ra đó ngó chăm chăm cổ máy một phút.

"Rachel?" cuối cùng anh Jake lên tiếng. "Mất công em phải biến hình lần nữa đó, em làm được không?"

Tôi chậm chậm gật đầu. "Biến thành voi hả?"

"Thành voi. Anh chẳng biết có cách nào khác. Tụi mình đâu có dụng cụ gì."

Tôi biến thành voi.

Tobias bay ra phía ngoài tòa nhà để biết chắc là hổng có người nào đi bộ dưới lòng đường.

Con voi phải lấy hết sức mới làm nhúc nhích được nguồn Kandrorra.

Cổ máy từ từ trượt trên sàn nhà, thỉnh thoảng lại vấp một cái.

Và cuối cùng tôi xô nó qua khung cửa sổ, nó rớt từ tầng sáu mươi xuống, tan tành trên mặt đường bê tông.

CHƯƠNG 27

"Chúng ta đã thành công," tôi thì thào trong khi hoàn hình trở lại. "Chúng ta đã hủy diệt được nguồn Kandrorra."

"Tụi mình phải rút ngay khỏi đây," anh Jake nói. "Bọn Yeerk sẽ biết. Chúng sẽ kéo tới đây liền đó."

"Chuyện này có ý nghĩa gì nhỉ?" Marco chất vấn. "Tụi mình đã thành công. Nhưng như vậy có thì có ý nghĩa gì chứ? Tụi mình có làm thay đổi được tương lai không?"

MỌI VIỆC ĐỀU LÀM TƯƠNG LAI THAY ĐỔI.

Tôi cầu nhàu. "Dù sao thì mình cũng biết là chúng ta lại vừa nghe thấy tiếng của con người đó kìa."

MỘT NGUỒN KANDRORA THAY THẾ SẼ CÓ MẶT TRONG VÒNG BA TUẦN LỄ CỦA CÁC NGƯỜI. NÓ ĐANG TRÊN ĐƯỜNG TỚI ĐÂY.

"Ông đang bảo chúng tôi rằng tất cả chỉ là công toi hay sao?" Marco hỏi.

Ax lên tiếng <Không đâu, Marco, không phí công chút nào. Ba tuần lễ mà chỉ có một nguồn Kandrorra trên phi thuyền mẹ sẽ gây ra cho chúng những tổn thất nặng nề đấy. Chúng sẽ chậm trễ rất nhiều so với lịch trình của chúng. Nhiều tên Yeerk sẽ ngủm. Ba tuần lễ không vô ích đâu."

"Cậu không có ý nói là ba tuần lễ *của chúng tớ* đấy chứ, Ax?"

"Thế đã đủ chưa?" anh Jake cao giọng hỏi. "Chúng tôi đã thay đổi được tương lai chưa?"

Hồng có câu trả lời. Chỉ có im lặng.

"Em hồng cho là ông có thể biết được đâu," tôi nói. "Ông cho chúng ta thấy một tương lai có thể xảy ra. Nhưng anh có biết điều này không? Em hồng tin là người Ellimist biết được nhiều tương lai hơn chúng ta đâu."

"Làm sao em dám chắc như vậy?"

Tôi bật cười. "Bởi vì bất kỳ người Ellimist tồn tại ở đâu, và bất kể mục đích của ông là gì, bất kể ông đang chơi trò gì, cũng như bất kể quyền năng của ông có lớn tới đâu, trong thế giới của ông cũng có những con bướm vậy."

Thế rồi một chuyện kỳ lạ xảy ra: một tiếng cười vọt ra từ trong chúng tôi, vang vọng qua chúng tôi, khiến cho tất cả chúng tôi mỉm cười.

HAHAHA. TA ĐÃ BẢO MÀ, CÁC NGƯỜI LÀ MỘT GIỐNG NÒI CÒN RẤT SƠ KHAI, NHƯNG CÓ KHẢ NĂNG HỌC HỎI.

Tôi mỉm cười. "Nào, mấy bồ, còn đủ sức biến hình lần nữa không đó? Mình cảm thấy muốn bay lăm rồi đây."

*
* *

Thoạt tiên bọn tôi chẳng thấy có gì chứng tỏ bọn Yeerk bị tổn thất. Tôi hồng biết chúng làm cách nào, nhưng chúng vẫn xoay sở để trụ lại được. Phải mãi về sau này bọn tôi mới hay rằng mình đã gây cho chúng thiệt hại khủng khiếp như thế nào.

Nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

Hai ngày sau, tôi đi xe bus tới căn hộ của ba tôi. Ba đang đóng vali để ra đi.

"Chào con, Rachel," ba nói lúc mở cửa cho tôi. "Ba không chắc là con tới."

Tôi nhún vai. "Ba lộn xộn lắm, đâu có thể tự xếp vali một mình được."

Ba mỉm cười buồn bã. "Cảm ơn con."

"Chuyện nhỏ mà ba."

"Lẽ ra ba phải tới mang con đi thì hơn," ba tôi nói. "Cưng à. con biết là con luôn luôn đổi ý mà. Lúc nào con cũng có thể tới sống với ba, con à."

"Con biết mà ba."

Ba tôi cười buồn. "Con biết là ba sẽ không được gặp con nhiều. Mặc dù cứ có cơ hội là ba sẽ về ngay."

"Điều ấy con cũng biết nữa," tôi đáp. Tôi hôn một cái vào má ba. Ba tôi vuốt tóc tôi và thế là tôi khóc.

Tôi đóng vali của ba lại và kéo dây khóa.

"Không có ba chăm sóc liệu con có ổn không?" ba tôi hỏi.

"Con tự lo cho mình được mà," tôi vừa nói vừa chùi nước mắt.

Hai cha con tôi đi thang máy xuống đất, một chiếc taxi đang chờ ở dưới ấy.

"Con ra phi trường với ba đi. Ba sẽ gọi taxi đưa con về."

Tôi lắc đầu. "Không, con còn nhiều chuyện phải làm ba à."

Ba mỉm cười. "Ba hiểu. Chắc là con có việc quan trọng hơn phải làm với bạn của con..." Ba tôi nói giỡn.

"Dứt khoát là vậy rồi," tôi trả lời. "Tụi con phải cứu thế giới ba à."

Ba tôi bật cười. "Nếu như có ai làm được việc ấy, thì chính là con đó, cưng à."

Thế rồi xe taxi chạy đi.

Tôi ngược lên trời. Một con điều hâu đơn độc bay vòng trên đầu.

<Bồ đến đó phải không, Rachel?> Tobias kêu xuống nói chuyện với tôi bằng ý nghĩ.

Tôi gật đầu cho cậu ấy thấy. Phải. Tôi tới liền đây.

HẾT TẬP 7

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>